C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_16-Vyznavači Kaala.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_16-Vyznava
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.9.2002
Modification Date: 14.9.2002
Last Backup Date: 13.9.2002
Modification Number: 250

Jean-Pierre Garen

Mark STONE

VYZNAVAČI KAALA

1

Peggy, přísná sekretářka generála Khova, šéfa Služby pro dohled nad primitivními planetami, trůnila za mohutnou hradbou počítačových displejů. Peggy byla asi padesátiletá stará panna, suchá, kostnatá, s výrazným předkusem. Na dlouhém špičatém nose jí seděly kostěné brýle s tlustými skly, za kterými vypadaly její oči směšně malinké.
Uslyšela lehký svist dveří výtahu, otočila hlavu a když poznala příchozího, roztáhly se její úzké rty do přátelského úsměvu. Marku Stoneovi bylo šestatřicet, měl energickou tvář ošlehanou slunečními paprsky a tmavé vlasy. Pevné svaly dodávaly jeho sportovní postavě kočičí pružnosti.
Rychlým krokem vstoupil do kanceláře a lehce políbil vráscité čelo sekretářky, která s úsměvem zaprotestovala:
"Ale, kapitáne Stone, přestaňte, prosím vás!"
Nemohla zakrýt, že je jí Mark sympatický. Škádlil ji sice stejně jako ostatní agenti, ale vždycky byl přátelský a galantní a taky měla ráda proměnlivou šedou barvu jeho očí. Navíc mu vděčila za život, který

jí zachránil, když padla do rukou únosců.
"Nezapomeňte, že jste mi slíbila večeři ve dvou. Mám v úmyslu uspořádat pořádnou hostinu!"
"Přestaňte, nebo vás nakonec vytrestám a vaši nabídku přijmu. Představte si, jak by se vaši přátelé tvářili, kdyby nás spolu přistihli!"
"Dohodnuto! Dnes večer v osm hodin vás vyzvednu u vašeho domu."
Sekretářka potlačila povzdech a ukázala bradou na dveře generálovy kanceláře.
"Bohužel! Obávám se, že až skončí váš pohovor u šéfa, nebudete mít náladu někam si vyrazit. Už od rána je v hrozné náladě."
"Znáte ho stejně jako dobře jako já, takový bývá skoro pořád."
"Takhle rozčileného jsem ho ještě neviděla. Obávám se, jestli to nemá nějakou souvislost s vaším chráněncem, aspirantem Standmarem."
"S Oliverem?" podivil se Mark. "Co zase ten rošťák provedl?"
"To se za chvíli dozvíme."
Zmáčkla tlačítko na klávesnici interfonu.
"Kapitán Stone se dostavil na váš rozkaz, generále!"
"Konečně! Ať jde dál!"
Generálův hlas rozvibroval reproduktor interfonu. Řev rozzuřeného lva nemohl znít hrozivěji!
Khov byl dvoumetrový, hodně přes metrák vážící obr s hranatou postavou a buldočí čelistí. Po svých vzdálených mongolských předcích zdědil vystouplé lícní kosti a šikmé oči. Jeho holá lebka se leskla ve slunečních paprscích, pronikajících velkými skleněnými okny, která prosvětlovala místnost.
Kancelář se nacházela v posledním patře impozantní budovy z oceli a plastexu, která patřila Službě pro dohled nad primitivními planetami. Hned jak Mark vstoupil do dveří, bylo mu jasné, že se schyluje k bouři. Khov kouřil jen výjimečně, když se vyskytl nějaký závažný problém. Tentokrát však lapače kouře nestačily pojmout oblaka dýmu, vznášející se v místnosti.
Khov, sedící za svým pracovním stolem, drtil v prstech ubohý doutník, který se pomalu rozpadal. Nakonec generál zabořil nedopalek do popelníku, což zvedlo gejzír popílku, který netrpělivě setřel rukou. Mark se ještě nestačil usadit do křesla, když generál zařval:
"Váš pseudosynovec Standman je drzoun, darebák a podvodník!"
Použil ještě několik nelichotivých jmen a pak dodal: "A co je nejhorší, je to diletant, nic než obyčejný amatér, kterého jsem nikdy neměl přijmout do Služby. Ale to všechno je vaše chyba. Vy jste ho pořád prosazoval. Tak teď si ten omyl taky napravíte."
"Vůbec nevím, o čem mluvíte, generále. Co Oliver vlastně provedl?"
"Svěřil jsem mu výpravu na primitivní planetu. Měla to být jeho první velká mise, pouze s doprovodným robotem. Dnes ráno měli odletět. Ani ne hodinu před odletem sem videofonovala jeho sousedka. Víte, co mi vzkázal? Že má novou slečnu a hodlá s ní strávit nějaký čas v Acapulcu. A jestli by prý nebylo možno tu misi odložit nebo zrušit?"
Generál byl už zase brunátný hněvem, Mark mu proto rychle skočil do řeči:
"To mě velice překvapuje. Oliver si nic tolik nepřál jako vstoupit do S.D.P.P. Vzpomeňte si, podnikli jsme společně dvě mise, které se rozhodně nedaly nazvat příjemnou dovolenou. Poslední skončila ani ne před měsícem."
"To všechno vím," zabručel Khov. "Proto jsem také navrhl, aby byl Standman definitivně zařazen do S.D.P.P. Ale zklamal mou důvěru. Není chytré spolupracovat s bohatými lidmi. Myslí si, že si můžou dovolit všechno."
Uvědomil si, že Mark také disponuje slušným jměním, a dodal: "I když jsou i výjimky."
Mark udeřil pěstí do opěradla křesla.
"To není možné! Vůbec se mu to nepodobá. Uznávám, že má slabost pro opačné pohlaví, ale myslím, že s přibývajícími zkušenostmi si spíš dokáže zachovat chladnou hlavu. Jeho matka mu zanechala dědictví v podobě dolu na drahokamy, na Terranii XXV - je tedy finančně zabezpečený."
"Toho majetku se domohl jen díky vám," řekl Khov.
"Ale nikdy, snad s výjimkou jednoho měsíce, nevedl život bohatého playboye. Hned se vrátil do astronautické školy a tvrdě na sobě pracoval, jak to potvrzují jeho známky."

Generál vytáhl zásuvku ve stole a vyštrachal odtud láhev whisky a dva poháry. Naplnil je a zabručel: "Ať si myslíte cokoli, já zatím ještě netrpím senilitou v pokročilém stádiu. Nadšení toho mladíka mi bylo sympatické. Když jsem dostal jeho vzkaz, nezdálo se mi to. Zavolal jsem službě na astroportu a ti mi potvrdili, že na lodi není. Dokonce jsem poslal plukovníka Bentona ke Standmanovi do bytu. Sousedka mu znovu zopakovala, že Oliver odešel dnes brzy ráno v doprovodu nějaké dívky. Znáte Bentonovu šetrnost: rozhodl se, že poplatek za taxi půjde na váš účet."
"Proč ne?" zašklebil se Mark.
"Teď musíte ovšem nahradit Olivera vy."
"Jaká mise mu byla svěřena?"
"Práce pro začátečníka. Minulý rok objevila Služba pro dlouhodobý výzkum teramorfní planetu v systému označeném CO 41.19.38.38. Jelikož se zdálo, že na planetě žije primitivní civilizace, byla S.D.P.P. pověřena prvními průzkumy. Poslal jsem tam důstojníka Douglase Burka, jehož zprávu jsem pak předal Univerzitě do oddělení studia primitivních civilizací."
Na Markových rtech se objevil úsměv. S touhle institucí měl už své zkušenosti, a to ne zrovna nejpříjemnější.
"Naši brilantní vědci dlouho studovali dokumenty a došli k závěru, že potřebují doplňující informace o této planetě, kterou domorodé obyvatelstvo nazývá Ornica."
"Proč tam znovu nepošlete Burka?"
Generálovu tvář zkřivila grimasa.
"Děkuji za radu! Nevíte zřejmě, že Burk odchází z S.D.P.P. Stejně jako mnoho dalších se nechal přetáhnout společností, která mu nabídla třikrát větší plat a zajistila mu tak budoucnost. Nezapomínejte, že spousta firem hledá specialisty na primitivní planety pro své dlouhodobé výzkumy. Je pořád jednodušší přemluvit mého agenta než investovat velké peníze do zaučování mladých. Tento rok už je to třetí případ a určitě ne poslední. Proto mám takový vztek na Standmana."
Mark roztržitě přikývl. Na čele se mu objevily hluboké vrásky. Také jeho již několikrát přemlouvali pracovníci náborových kanceláří, kteří neměli tušení, jaké jmění vlastní.
"Tahle mise na Ornicu není nijak důležitá."
Generálův povzdech, jemný asi jako uragán na floridském pobřeží, zvedl oblak popela.
"Znáte naše univerzitní vědce. Nejdříve se rok rozmýšlejí a pak požadují okamžité výsledky. Naše vztahy s tímto oddělením jsou už tak dost napjaté a já je nemůžu poslat k čertu. Kromě vás nemám v příštích třech týdnech k dispozici žádného agenta. Ještě štěstí, že vás Peggy zastihla dřív, než jste se vypařil. Můžete okamžitě odstartovat. Standmannova loď je i s naprogramovaným androidem připravena k odletu."
"Chci vás požádat, abyste odložil odlet o osmačtyřicet hodin, generále. Než odjedu, chtěl bych najít Olivera."
"Cože? Mohl se zašít se svou láskou kamkoli na Zemi nebo i na jinou planetu."
"Určitě po sobě zanechal nějaké stopy."
Khov se na chvíli zadíval na svou prázdnou sklenici a zamumlal: "Vypadá to, že už jste se pevně rozhodl. Dobrá, dám vám dva dny, ale ne víc. Dejte mi vědět, až budete k dispozici. Já to nějak zařídím s Univerzitou. A teď dopijte tu whisky!"
"Díky, generále. Ray mě vyzvedne za dvě minuty."
Khov se zasmál.
"Pokaždé zapomenu, že telepaticky komunikujete s vaším androidem."
"Díky tomu, že je to jeden z mála modelů vybavených psychickým vysílačem a přijímačem. Tahle série se bohužel brzy přestala vyrábět."
"Protože jen málo lidí bylo schopno této vymoženosti využít. Všichni neměli takové štěstí jako vy, setkat se s tou zvláštní rostlinnou bytostí ze vzdálené planety, na kterou je teď zakázán přístup," povzdechl si Khov.

2

Mark čekal před budovou S.D.P.P. a pozoroval širokou třídu, která ubíhala až kamsi k horizontu. V průběhu staletí se newyorská metropole rozrostla takovým způsobem, že pohltila i Washington. Luxusní transvozidlo, pohybující se pomocí antigravu, zastavilo přímo před ním. Řídil ho urostlý chlapík s tmavými vlasy, který se Markovi trochu podobal, byl však ještě mohutnější. Mark si sedl vedle svého přítele a vzdychl:
"Máme problémy s Oliverem. Mrkneme se k němu domů. Znáš adresu?"
"Pozval nás přece na návštěvu, když si ten byt koupil."
Po čtvrt hodině slalomu v hustém provozu byli na místě.
Standman bydlel v pětadvacátém patře elegantní budovy na 783. ulici. Před dveřmi jeho bytu Mark na okamžik zaváhal.
"Nech to na mě," řekl Ray. "Je to zámek na kód, Oliver mi ho prozradil, když jsme se naposled viděli."
Když mačkal tlačítka, poznamenal ironicky:
"Výhodou elektronického mozku je, že jeho majitel nikdy nic nezapomene."
Dveře se otevřely. Místnost byla prostorná a dobře osvětlená velikým oknem. V jednom rohu stála velká postel s rozházenými pokrývkami. Na malém stolku stála láhev laciného šampaňského a dvě sklenky, z nichž jedna nesla stopu rtěnky.
"Je jasné, že poslední hodiny strávil v příjemné společnosti."
"Podívej se do jeho věcí, jestli nenajdeš nějakou poznámku, kam mohl odjet."
Ray začal bleskově prohledávat stohy papíru na psacím stole. Na každou stránku mu stačil zlomek vteřiny.
"Nic zajímavého jsem nenašel," řekl konečně.
V okamžiku, kdy odcházeli, otevřely se dveře protějšího bytu a v nich se objevila hezká blondýnka. Chvíli si je pátravě měřila, a pak se s trochu křečovitým úsměvem zeptala:
"Co děláte v Oliverově bytě?"
"Jsem jeho strýc. Víte, kam odešel?"
"To mi neřekl. Ale když jsem ho dnes brzy ráno potkala, zdálo se mi, že má naspěch."
"Byl sám?"
"S nějakou brunetou, nevím, jak se jmenuje."
"Byla u něj přes noc?"
"Myslím, že ano. Dělali takový hluk, že mě kolikrát probudili."
Zklamaný Mark vykročil k výtahu."
"Pojďme garážemi," navrhl Ray. "Uvidíme, jestli Oliver použil své transvozidlo. Posledně si koupil malý sportovní model."
"Pro balení holek je to ideální stroj," ušklíbl se Mark.
Vozidlo nenašli.
"Co uděláme teď, Marku? Zdá se, že generál Khov měl, jak to vypadá, nakonec pravdu."
"Tomu nemůžu uvěřit. Znám toho kluka."
"Je mu dvacet, to je bláznivý věk."
"Vrátíme se domů! Potřebuju si to promyslet."
Cestou zpátky Mark mlčel a myslel na Olivera. Mladík mohl být jeho synovcem, kdyby krutý osud nerozhodl jinak. Paul Stone, Markův o deset let starší bratr, se usadil na Terranii XXV a oženil se tam. Krátce nato zemřel, údajně při nehodě. Mladá vdova si pak vzala nezávislého astronauta a dobrodruha Standmana, Oba byli zavražděni. Jejich syn Oliver, který chtěl své rodiče pomstít, byl poslán do lágru vyděděnců. Tam ho našel Mark.
Otřesně kruté prostředí tábora přimělo Marka informovat o situaci samotného prezidenta. Ten naštěstí nařídil okamžité zrušení lágru. Markovi se podařilo najít vrahy Oliverových rodičů a mladík získal své dědictví - důl na drahé kameny. Přesto, že byl do konce života zabezpečený, pokračoval ve studiu na astronautické škole a zažádal o místo v S.D.P.P.
Když Mark dorazil do svého bytu, padl do křesla a automaticky uchopil sklenici whisky, kterou mu Ray podával.
"Napij se, to tě trochu vzpruží. Nezapomeň, že za necelé dva dny máme odletět."

Mark si roztržitě lokl a zabručel:
"Když jsme se před třemi týdny s Oliverem vraceli z výpravy, sblížil se s Carol Churchovou, tou svůdnou poručicí Vesmírné policie. Myslíš, že odjel s ní?"
"Neřekl bych. Byla velmi zodpovědná a určitě by ho usměrnila."
"Rád bych se o tom ujistil."
Sedl si k videofonu a vytočil číslo Vesmírné policie Několikrát už pro tuto organizaci pracoval, což ho také často dostalo do nepříjemných situací. Získal tím ale řadu privilegií, takže se mohl spojit přímo s kanceláří nejvyššího šéfa, admirála Neumana.
Po chvíli přepojování měl na lince plukovníka Stilla admirálova zástupce. Byl to malý a zavalitý muž s kulatými tvářemi, úplný opak svého vysokého a přísně vyhlížejícího šéfa. Živý lesk jeho očí však vyvracel vzhled dobromyslného strýce.
"Dobrý večer, kapitáne Stone, čím vám mohu být užitečný?"
"Hledám svého synovce a říkám si, jestli by mi s tím nemohla pomoci Carol Churchová. Bohužel neznám její adresu."
Plukovník nedal najevo žádné překvapení. Jeho tvář zůstala nehybná, jen oči se mu ironicky zaleskly.
"Budu vás muset zklamat. Carol Churchová si po náročné výpravě na Sarkal vzala jen týden dovolené. V současné době pracuje na akci, která má zůstat utajena. Chápete proto, že víc vám prozradit nemůžu."
"Jen jsem si potřeboval něco ověřit."
Obrazovka potemněla a Ray zamručel:
"Smiř se s tím. Sbalil nějakou krásku a ztratil hlavu."
Mark zuřivě popadl svou sklenici a hodil do sebe její obsah. Náhle vykřikl:
"To šampaňské!"
"Co má být?"
"Víš, že Oliver pije alkohol jen zřídka, a když už, tak si vybírá nápoj, který odpovídá jeho finanční situaci a touze trochu se předvést. Určitě by si nekoupil laciné šampaňské. Co když je to bouda?"
Rayovy elektrické neurony začaly rychle pracovat. Posadil se k počítači a začal něco vyťukávat na klávesnici. O necelých pět minut později oznámil:
"Možná máš pravdu. Oliverovo transvozidlo stojí momentálně na astroportu na parkovišti, vyhrazeném pro S.D.P.P."
"To znamená, že se i s tou dívkou nalodili na astronef."
"Dělá to takový dojem. Ale podle počítače tu není žádná reservace na jeho jméno. Navíc mám v paměti uložené číslo jeho kreditní karty. V posledních dnech z ní nebyla čerpána žádná částka. To znamená, že si nekupoval lístek ani dnes ráno, ani v předchozích dnech."
Markův obličej se zachmuřil.
"Jedna Oliverova přítelkyně se vrátila z Terranie XXV ve stejné době jako my."
"Ano, jmenuje se Margaret Turnerová."
Po rychlé konzultaci s elektronickým adresářem zjistili dívčinu adresu a telefonní číslo, které Ray hned vytočil. Brzy se na obrazovce objevila tvář hezké brunetky s vystouplými lícními kostmi a nakrátko ostříhanými vlasy. Když Marka poznala, usmála se:
"Kapitáne Stone! Jsem ráda, že vás vidím!"
Mark se nezdržoval zdvořilostními frázemi:
"Potřebuji naléhavě sehnat Olivera."
"To máte smůlu. Dnes ráno odletěl na výpravu pro S.D.P.P."
"Kdy jste ho viděla naposledy?"
"Byl u mě včera večer na večeři."
"Kdy odešel?"
Mladá dívka se lehce začervenala.
"Hrozně to utíkalo a měli jsme si pořád co povídat..."
"Hodinu..." přerušil ji Mark.
"Mohlo být asi pět hodin ráno. Ollie říkal, že má akorát tak čas vrátit se domů, aby se převlékl a vyrazil na astroport."

Když rozhovor skončil, otevřel Ray skříň a podal Markovi něco, co vypadalo jako pásek z umělé kůže s velkou přezkou. Ve skutečnosti to byl ochranný opasek - zázrak pozemské techniky. Vytvářel kolem těla silové pole, které odráželo kulky i laserové paprsky. Na protržení tohoto pole bylo zapotřebí překonat energii generátoru, ukrytého v řetězci. Jedinou nevýhodou bylo, že každá rána spotřebovala část energie a generátor se vyčerpával.
Ochranný opasek mohli dostat pouze agenti, pracující pro S.D.P.P. nebo Vesmírnou policii, i když v Markově případě tomu bylo trochu jinak. Opasek mu nabídli mimozemští tvorové, se kterými absolvoval jednu z výprav. Mark od nich dostal také astronef Merkur, skvělý stroj, který mohl soupeřit s válečnou lodí.
"Myslím, že půjdeme znovu na návštěvu," řekl android.
Mark přikývl. Gestem ruky odmítl plochou laserovou pistoli, kterou mu Ray podával.
"Nejdeme do války! A navíc, s tebou se mi nemůže nic stát."
Na rozdíl od domácích robotů měl Ray v levém předloktí skrytý dezintegrátor a z jeho pravého ukazováčku šlehal laserový paprsek.
"Opatrnosti není nikdy nazbyt."
Za půl hodiny se znovu ocitli v patře, kde bydlil Oliver. Z protějšího bytu právě vycházela starší dáma s bílými vlasy. Podívala se na Marka a usmála se.
"Máte smůlu, kapitáne Stone, Oliver není doma."
"Vy ho znáte?"
"Je to opravdu milý mladík. Občas ke mně večer přijde na návštěvu. Ukazoval mi vaše fotky. Myslím, že vás velmi obdivuje."
"Řekl vám, kam jde?"
"Ne! Zmínil se jen o nějaké pracovní výpravě. Dokonce mi půjčil svého domácího robota. Ten můj je rozbitý a já si se svým důchodem nemůžu koupit nového."
"Měla byste ho poslat na chvíli k Oliverovi. Nechal tam pěkný nepořádek."
"To není možné. Ještě včera tam bylo všechno perfektně uklizeno. Buďte bez obav, zítra to zkontroluji."
Mark ukázal prstem na jedny dveře.
"Svoji sousedku znáte?"
"Skoro ne! Slečna Watsonová se nastěhovala teprve před třemi dny. Chtěla jsem ji navštívit, ale nechovala se moc laskavě. Dobrý večer, kapitáne. Musím jít, jsem pozvaná k přítelkyni."
Drobná stařenka se vydala nejistými kroky k výtahu. Jakmile zmizela, Mark zazvonil u dveří. Otevřela mu znovu blonďatá dívka. Když poznala návštěvníky, sevřela netrpělivě rty.
"Co zas chcete?" Její hlas zněl nepřátelsky.
"Chtěl bych s vámi mluvit. Můžeme jít dál?"
Nevšímaje si jejího odporu, strčil do dveří a vešel dovnitř. Byt byl stejný jako Oliverův, ale bez osobních předmětů, zařízený bez fantazie. Mark se klidně posadil do křesla a dívce gestem nabídl pohovku.
"Posaďte se! Budu velmi stručný."
Vytáhl z kapsy kovovou minci a položil ji na stolek. Tisíc dolsů! Výše této částky dívku očividně překvapila.
"Tak honem, kupuji pravdu, celou pravdu."
"Už jsem vám všechno řekla! Můj soused dělal se svou přítelkyní kravál celou noc a pak spolu brzy ráno odešli."
"Lžete!"
Trhla sebou.
"Dejte mi pokoj! Nemám vám co říct! Vypadněte!"
Zatímco Mark uvažoval, jak se zachovat, promluvil na dívku Ray mírným, až příliš mírným hlasem:
"Nerozčilujte se, on odejde..., ale já tu zůstanu. Nenabídnu vám peníze, ale tohle..."
Pomalu zvedl ruku a několikrát protáhl prsty. Náhle jeho dlaň zasáhla dívku do tváře s takovou silou, že se zhroutila na pohovku. Její výkřik byl umlčen rukou jako ze železa, která jí sevřela hrdlo. Stále klidný Ray se otočil k Markovi:
"Počkej na mě ve voze! Bude stačit pár minut, abych z ní dostal, co ví... jestli chce zůstat naživu. Při

tomhle druhu rozhovorů jsem radši sám, beze svědků. Zřídím ji tak, že jí vlastní matka nepozná!"
Dívčiny oči se rozšířily hrůzou. Android na okamžik uvolnil sevření, aby se do rozbolavělých plic jeho oběti dostalo trochu vzduchu.
"Už jsme ztratili dost času. Kde je Standman?"
"Já... nevím," zasípala dívka.
"Kdo po tobě chtěl, abys lhala?"
"To nemůžu říct..."
Když ale viděla, že Ray znovu zvedá ruku, vyhrkla rychle:
"Nick Tark... Nastěhoval mě sem... před třemi dny... Myslela jsem, že se jedná o nějaký případ nevěry."
"Kde bydlí?"
"Nevím... Nechal mi jen telefonní číslo... Je to do nějakého baru, myslím, že mu patří... Růžový ráj na 437. ulici."
Android vyslal telepaticky:
"Je to místo, kterému se slušní lidé zdaleka vyhnou. Myslím, že víc z ní nedostaneme."
Pak řekl nahlas:
"Doufám, žes mluvila pravdu. Vem si ty peníze a na všechno zapomeň!"
Odešli a zhroucenou dívku zanechali na pohovce. Když došli k výtahu, Ray zašeptal:
"Počkej na mě chvíli."
Po špičkách se vrátil k bytu a přiložil ucho ke klíčové dírce. Jeho elektronický sluch zaznamenal dívčin hlas:
"Nicku, právě tu byli dva chlápci."
"Policajti?"
"Řekla bych, že to byli spíš astronauti. Hledají Standmana."
"Řekla's jim, cos měla?"
"Nevěřili mi. Něco vědí. Jeden z nich mě málem přizabil."
"Prozradila's mě?"
"Neměla jsem jinou možnost, vždyť mě skoro uškrtil. Ale poslala jsem je do Růžového ráje... Můžeš..."
"Nech si svoje rady! Vím, co mám dělat. Připravím jim pěkné přivítání. Ty zmiz - vypadni z města. Nechci tě vidět dřív než za měsíc."
Na Rayových rtech se cestou k výtahu objevil velmi lidský úsměv.

3

Android se s transvozidlem obratně proplétal hustým městským provozem. Mark přejel prsty po klávesnici počítače, napojeného na videofon zabudovaný v palubní desce. Still dal najevo překvapení pouze nepatrným nadzvednutím obočí.
"Omlouvám se, že vás znovu vyrušuji, plukovníku. Neříká vám náhodou něco jméno Nick Tark?"
Still vložil základní údaj do počítačového terminálu a zatímco čekal na výsledek, zeptal se Marka po důvodu jeho žádosti.
"Vypadá to, že by mohl být zapleten do zmizení aspiranta Standmana."
Uplynulo několik sekund a na obrazovce se objevil mužský obličej. Hranatá tvář, ostré, výrazné rysy, tmavé vlasy spadající hluboko do čela. Plukovník doplnil portrét slovním komentářem:
"Nick Tark, druhořadý zločinec. Několikrát odsouzen pro krádeže a rvačky. V poslední době se zřejmě dal na kuplířství. V současné době hledán policií, která by mu ráda položila pár otázek v souvislosti se zmizením jedné dívky. Jakékoli informace o místu jeho současného pobytu jsou vítány."
"Mám dojem, že dnes večer bude k zastižení v jednom doupěti, kde se říká v Růžovém ráji, ale rád bych si s ním pohovořil jako první."
"Díky za tip. Mějte se ale na pozoru. Tihle malí darebáci bývají často nebezpečnější, než zločinci velkého formátu."
"Buďte bez obav, nehodlám riskovat zbytečně. Kromě toho budu mít s sebou Raye."
"A nenechte tam po sobě příliš velkou spoušť. Znám poněkud... ehm - výbušnou povahu vašeho přítele.

Rádi bychom, aby byl Tark po vaší návštěvě ještě schopen výslechu."
"Jasně! To vám slibuji!"
O deset minut později vůz zastavil před dosti zchátralým domem. Neónová reklama, které svítila sotva polovina písmen, označovala vchod do "Růžového ráje".
Pro pět nebo šest zákazníků vypadal malý sál příliš rozlehlý. V rohu místnosti vytvářela trojrozměrná projekce obraz svalovce dvořícího se osobitým způsobem dvěma nymfičkám.
Mark přistoupil k barovému pultu, za kterým podřimoval číšník v oblýskané a promaštěné vestě.
"Kde je Nicky?"
"Neznám žádného Nicka. Co jste zač?"
Tím jeho slovní výstup skončil. Ray ho uchopil za límec vesty a prudkým pohybem přibil jeho obličej k nálevnímu pultu. Rozhostilo se mrtvé ticho. Obraz svalovce a jeho partnerek zmizel. Hosté se jako jeden muž zvedli od stolků, kde do té doby znuděně popíjeli, a vykročili směrem k nově příchozím. Sevřené pěsti a divoké výrazy ve tvářích byly dostatečně výmluvné.
Na protilehlé straně sálu se otevřely dveře a v nich se objevil Tark. Policejní fotografie ho vystihla velmi přesně. V ruce svíral laserovou pistoli, kterou mířil na Marka.
"Nemáme tady rádi příliš zvědavé hosty. Kromě toho spolu máme jeden nevyřízený účet. Nedovolím, aby někdo hrubě nakládal s mými děvčaty."
Mark udělal krok vpřed, ale ostře pronesené varování ho zastavilo.
"Už ani hnout, nebo vám usmažím nohy!"
Obrátil se k "zákazníkům" a přikázal:
"Chopte se těch kašparů a spoutejte je! Já se postarám, aby mi hezky zazpívali. Uvidíte, že po mé speciální lekci nebudou vědět, kdy přestat."
Tark ukončil svůj proslov širokým úsměvem. Než se ale jeho pochopové stačili pohnout, Ray prudce vyplivl malou kuličku o průměru asi tří centimetrů, kterou měl do té doby ukrytou v ústech. Ozval se zvuk praskajícího skla. Žlutavá tekutina tvořící obsah skleněné kuličky se okamžitě vypařila a přeměnila se v oblak nervového plynu s uspávacími účinky.
Muži zakolísali, někteří se pokusili vyrazit vpřed, ale pak se všichni téměř naráz zhroutili na zem.
Barman, ke kterému zatím nedorazila vlna anestetických výparů, chtěl vylovit ze zásuvky pokladny ukrytý obušek. Zbytečný pokus! Po ráně pěstí na spánek se bezvládně svezl na podlahu.
Tark okamžik s očima rozšířenýma údivem hleděl ztuhle na zkázu své tlupy. Potom v návalu vzteku stiskl spoušť. Laserový paprsek se po kontaktu se silovým polem změnil na snop neškodných jisker.
"Nechte už těch klauniád," domlouval mu ironicky Mark, "nebo mého přítele vážně naštvete. Když vidí, že mě chce někdo zabít, je z toho celý nesvůj."
Tark se nečekaně uklidnil. Jeho pohled se zabodl do Raye. Rty se mu zkřivily do úsměšku.
"Tak on je to robot! A jestli se nepletu, roboti jsou konstruováni tak, že nesmí nikdy ohrozit lidský život. Zvedněte ruce nad hlavu, nebo pošlu tu vaši hromadu železa do šrotu."
"Neměl byste takhle o Rayovi mluvit. Je velmi citlivý."
"Držte hubu... au..."
Z andoroidova ukazováčku vytryskl tenký rudý paprsek a zasáhl ruku svírající zbraň. Laserová pistole dopadla na zem... a spolu s ní články tří prstů!
Ohromený Tark chvíli mlčky nevěřícně zíral na zbraň ležící na podlaze. Poslední článek ukazováčku ještě stále obepínal spoušť. Potom pohnul svou zmrzačenou rukou a zaječel:
"To není možné! Neměli jste právo..."
Ray ho umlčel švihnutím hřbetu ruky, které bylo jemné asi jako kopnutí koně. Rána roztrhla rty, které se okamžitě zalily krví. Zločinec se rozkašlal a vyplivl dva vyražené řezáky.
"Kde je Standman?" zahřměl Mark.
"Já... nevím -"
"Mluv, jinak je Ray schopen stáhnout z tebe kůži za živa."
Android už napřahoval svou paži k Tarkovu podbřišku. Nicka zaplavila vlna strachu. Často sám vnucoval svou vůli druhým násilím a neváhám užít hrubé síly ani proti děvčatům, která se vzepřela jeho autoritě. Teď se poprvé ocitl v situaci svých obětí.

"Přestaňte... Je ve zrušeném skladišti... na 520. ulici..."
"Kdo si u tebe objednal jeho únos?"
"Jeden chlápek... neznám ho... dal mi padesát tisíc dolsů... slíbil, že po skončení akce mi dá dalších padesát... nic víc nevím... přísahám... odvolejte tu svou gorilu..."
Poslední slova vyvolal hrozivý nápřah Rayovy paže.
"Myslím, že mluví pravdu," vyslal Mark.
"Je to dost pravděpodobné. Co s ním uděláme?"
"Dopřej mu trochu spánku!"
Android se přiblížil těsně k Tarkovi, který ze sebe vyrazil ustrašené zaúpění.
"Dobře poslouchej! Jestli jsi nám lhal, slibuji, že se vrátím. Uřízneme ti ruce i nohy a necháme tě pomalu zdechnout."
Jeho pěst se vymrštila a zasáhla Tarkovu bradu přesně uprostřed. Ničema obrátil oči v sloup a jeho vědomí se propadlo do černé nicoty. Mark mezitím vyrazil k východu, vyhýbaje se tělům ležícím v bizarních polohách na podlaze.

4

Oliver se už nejméně po dvacáté pokoušel zvednout. Byl to středně vysoký, podsaditý mladík s dobře formovaným svalstvem. Jeho příjemný obličej býval často středem pozornosti žen. Dnes by to však neplatilo. Tvář měl samou modřinu, zalepenou zaschlou krví, která prýštila z obočí roztrženého až na kost.
Klesl zpět do hromady špinavých hadrů, kterou mu poskytli jako lůžko a zasténal. Několik minut nehybně ležel v naději, že miniaturní kovářičci, bušící do jeho neuronů, si dají konečně na chvilku pokoj. Pokusil se uvolnit, na nic nemyslet a jenom pomalu a zhluboka dýchat i přes bolest, kterou mu přitom působila pohmožděná žebra.
Od chvíle, co ho zavřeli do tohoto sklepa, ztratil jakýkoli pojem o čase. Stěny z hrubého betonu nasáklé vlhkostí svědčily o zchátralosti a stáří budovy. Jediným zdrojem světla byla slabá žárovka visící na holém drátě od stropu.
Gong, který bez ustání bušil v jeho lebce, pomalu zeslábl. Tentokrát se mu podařilo posadit se a lépe zhodnotit své nepříliš povzbudivé postavení. Zápěstí měl spoutané magnetickými náramky, dvěma ocelovými kroužky spojenými krychlí, ve které byl zabudován generátor. Přerušení kontaktu bylo možné jen s použitím speciálního klíče.
Oliver opět na několik minut znehybněl. Potom se svázanýma rukama pokusil dostat do kapsy své astronautické kombinézy. Po delším úsilí se mu podařilo vyjmout kapesní nožík s několika čepelemi. Vrávoravým krokem zamířil k protější stěně místnosti, kde se matně rýsovala elektrická zásuvka. Jednu střenku zasunul na doraz do otvoru zámku, druhou, tenkou, vrazil prudkým pohybem do zásuvky. Oslepil ho modrofialový záblesk a výboj, který křečovitě stáhl jeho svaly, ho odhodil zpět.
Dvě minuty uběhly, než křeč polevila natolik, aby mohl opět používat svoje paže. Pouta mu sklouzla ze zápěstí. Jak očekával, generátor neodolal elektrickému šoku.
Byl to jeden z triků, který pochytil při nedobrovolném pobytu v lágru vyděděnců. Třel si zápěstí nesoucí stopy popálení. Finta fungovala, ale nebyla zcela bezbolestná.
Udělal několik jednoduchých cviků a přitom si pečlivě prohlížel dveře. Výsledek ho příliš neuspokojoval. Na opancéřované veřeje s mohutným zámkem se nedalo jít s kapesním nožíkem. Bude muset čekat, až někdo vstoupí dovnitř.
Posadil se znovu na postel. Svými dosud neobratnými prsty roztrhl límec košile a vytáhl z něho tenkou strunu přes metr dlouhou. Byla vyrobena z derivátu kevlaru a měla padesátkrát větší odolnost v tahu než ocel. Potom vyňal z kapsy dva válečky dlouhé asi deset centimetrů a přivázal je na protilehlé konce vlákna.
V jednu chvíli ho už málem přemohlo pokušení lehnout si a nechat své bolavé svaly odpočinou, ale přemohl se. Obával se, aby nebyl v rozhodujícím momentu příliš ztrnulý, nebo aby dokonce neusnul.
Vstal a přinutil se k chůzi od jedné stěny ke druhé. Bolest, která vystřelovala téměř ze všech částí jeho

těla, poněkud polevila. Nezmizela sice úplně, ale stala se snesitelnou nebo spíše latentní s tím, že při prvním prudkém pohybu se ozvala znovu s plnou silou.
Přejel špičkou jazyka své vysušené a oteklé rty. Od chvíle únosu a surového výslechu nedostal vůbec nic k jídlu ani k pití.
Zachrastění klíče v zámku bleskově ukončilo jeho úvahy. Přitiskl se ke zdi. Dveře se otevřely a prošel jimi téměř dvoumetrový obr, oblečený do trička bez rukávů. Při každém kroku mu na těle naskakovaly mohutné svaly. Byl to chlápek, který před několika hodinami vyslýchal Olivera v přítomnosti dalšího muže.
Při pohledu na svého trýznitele zaplavila nitro mladého muže vlna nenávisti. Svalovec držel v ruce láhev s jakousi tekutinou. Posměšně promluvil k hromadě hadrů v koutě:
"Tady máš něco, abys nabral trochu síly před dalším kolem. Šéf tady bude co nevidět. A přivede ti společnost. Další dva adepty na výslech. Jsem zvědavý, jestli budou taky tak tvrdohlaví jako ty..."
Překvapeně se odmlčel, když uviděl prázdné lůžko. Na rozhlédnutí mu však již nezbyl čas. Oliver zkřížil předloktí, aby vlákno vytvořilo smyčku a tu pak bleskově přehodil přes hlavu obra. Potom prudce trhl do stran. Struna obtočená kolem krku se až neuvěřitelně snadno zařízla do masa, prošla hrtanem, svalstvem, krční tepnou a zarazila se až o obratle.
Chlapík učinil zoufalý pokus se osvobodit. Špička jeho lokte zasáhla Oliverův žaludek, vyrazila mu dech a přinutila ho povolit smyčku jeho primitivní zbraně. Obr udělal ještě krok dopředu a pak se svalil na zem jako podťatý. Krev tryskající z úděsně vyhlížející rány zaplavila betonovou podlahu sklepa.
Oliver nejistým krokem přistoupil ke své oběti. Nejprve odmotal ze zohaveného krku svou strunu a pak se dal do prohledávání kapes mrtvého. Zaklel. Muž, sebejistý svou silou, u sebe neměl žádnou zbraň.
Nesmí zbytečně ztrácet čas... Oliver se otevřenými dveřmi opatrně protáhl do špatně osvětlené chodby. Asi po deseti metrech ústila chodba do prostorné haly utápějící se v šeru, kde se matně rýsovaly rozházené bedny a rezavějící stroje.
Trvalo několik sekund, než si jeho zrak přivykl na temnotu. Pomalu postupoval k širokým vratům na druhém konci haly. Srdce mu nepravidelně bušilo v hrudi, dech se zkrátil a stal se sípavým. Každý krok teď od něho vyžadoval nesmírné úsilí, jako by měl nohy z olova.
Vrata byla uzamčena důmyslným kódovým zámkem. Naděje na jeho otevření byla mizivá. Mohl by tu být nějaký druhý východ? Náhle dostal závrať. Zřejmě přecenil své síly. V posledním jasném okamžiku vědomí zalitoval, že nevypil výživný nápoj, který mu přinesl jeho věznitel. Stiskl zuby, zatřásl bolavou hlavou.
"Tak se hni, k sakru, vpřed!" vyrazil ze sebe z posledních sil chraplavě.
Jeden krok... druhý. Náhle jeho zrak obestřel černý závoj a on cítil, jak se propadá do zvláštní nicoty.

5

Oliver ucítil bolest v předloktí a začal se vynořovat z mlhy, která ho obklopovala. Jeho pohled se zoufale pomalu rozjasňoval. Uviděl něčí siluetu, jak se nad ním sklání. Pak zaregistroval další obličej.
"Přichází k sobě," řekl hlas, který mu byl povědomý, ale nedokázal určit, komu patří. Uběhlo několik vteřin. Konečně rozeznal usměvavou Markovu tvář.
"Tys nám ale nahnal strach, kamaráde!"
Ray, který mu dal injekci, obratně vytáhl jehlu z žíly.
"Pozor, oni se vrátí. Jsou v přesile..."
"Uklidni se, Ray se o ně postaral. Ale ani ty jsi nezahálel, jak jsem viděl. Tvůj malý trik se strunou byl účinný, i když ne zrovna elegantní."
"Ten chlap mi dal pořádně zabrat..."
"To si dovedu představit! Povíš nám to ve voze. Musíš okamžitě do nemocnice."
Android Olivera uchopil a zvedl ho.
"Můžu jít sám," zaprotestoval mladík.
"Jen Raye nech, rád si hraje na zachránce."
Jakmile byl raněný uložen na zadním sedadle transvozidla, sedl si android za volant a opatrně se rozjel.

Jel rychle, ale plynule, aby se transvozidlo příliš neotřásalo.
"Přepadli mě v podzemním parkovišti na astroportu, když jsem vystupoval z vozu. Vůbec jsem to nečekal. Uspali mě - probudil jsem se až ve sklepě."
"Co chtěli?"
"Neustále se ptali, proč S.D.P.P. pořádá novou výpravu na Ornicu. Mysleli si, že pracuji pro Vesmírnou policii. Pak už je všechno zmatené. Ani nevím, kolikrát jsem ztratil vědomí."
Transvozidlo zpomalilo a pak zastavilo u vchodu do pohotovosti v areálu velké nemocnice. Okamžitě se objevili dva sanitáři s nosítky, zatímco Ray pomáhal Oliverovi z vozidla. Mladý lékař, který k nim přiběhl, si raněného rychle prohlédl zkušeným okem.
"Vezměte ho na ambulanci. Hned ho kompletně vyšetříme."
Obrátil se k Markovi a řekl:
"Nejdříve se zastavte na příjmu a pak jděte rovnou do čekárny."
Uběhla nekonečně dlouhá hodina, během které se Mark snažil srovnat si celou záležitost v hlavě. Jaký smysl měl útok na Olivera? Konečně se objevila sestra v uniformě, která nijak nezakrývala její nesporný šarm.
"Za chvilku si můžete svého přítele odvézt. Chirurg už dokončuje šití."
Oliver, který stále ležel na nosítkách, už měl obličej očištěný od krve a vypadal daleko lépe. Obočí měl sešité, ale víčka zůstávala fialová a oteklá. Lékař ještě posypal ránu hojivým práškem a řekl:
"Hotovo. Jsou to modřiny a krevní výrony, ale žádné vnitřní krvácení. Dostane se z toho. Do budoucna bych vám ale, příteli, radil, abyste se nepřeceňoval. Nemusel byste mít takové štěstí jako dnes."
Oliver odpověděl, zvedaje se:
"Měl byste vidět mého protivníka, doktore. Když jsem odcházel, chyběl mu pořádný kus hlavy!"
Zanechal překvapeného lékaře bez vysvětlení a podpírán Rayem vyšel z ordinace.
Android podal Markovi sklenici starého armagnacu. Ten z opatrnosti trval na tom, aby Oliver zůstal s nimi. Mladík, natažený v relaxačním křesle, upíjel z poháru výživný nápoj, který jeho vyčerpaný organismus rozhodně potřeboval.
"Musíme se ohlásit generálovi," vzdychl Mark, "aby se mohl spojit s Vesmírnou policií. Nechali jsme za sebou pěkný nepořádek, snad se za nás trochu přimluví."
"Khov nemá rád, když ho někdo vyrušuje," řekl Ray. "Už je po půlnoci."
Na obrazovce videofonu se objevil obličej hezké blondýny, která vypadala asi na čtyřicet let. Jen vrásky okolo očí prozrazovaly, že jí musí být nejméně o deset víc.
"Kapitáne Stone, to je překvapení." Když Mark vykoktal omluvu, řekla s úsměvem: "Ne, nevzbudil jste nás. Můj manžel se vrátil z kanceláře tak nervózní a unavený, že jsem se ho snažila trochu rozptýlit."
Vášnivost a temperament generálovy manželky byl mezi členy S.D.P.P. všeobecně známý.
"Musíte k nám rozhodně přijít na večeři. Ale vy chcete asi mluvit s manželem. Hned ho zavolám."
Odvrátila se nevšímajíc si kamery videofonu, která ukázala její spoře oděnou, souměrnou postavu. Krásný pohled!
Khovův obličej zaplnil obrazovku. To už tak příjemný obraz nebyl. Na čele se mu perlily velké kapky potu a pod očima měl černé kruhy.
"To je zajímavé, že i když nejste na misi, najdete si důvod, abyste mi mohli zavolat uprostřed noci," řekl ledovým hlasem.
Shodou nešťastných náhod byl Mark častokrát nucen volat svého nadřízeného mimo jeho pracovní dobu. Od jisté doby se už operátoři vsázeli o to, kdo uhádne, v jakou hodinu Mark generála poprvé zavolá.
"Věřte, že je mi to opravdu hrozně nepříjemné, ale myslím, že tuhle zprávu nemůžu odkládat. Našel jsem aspiranta Standmana, je zraněný, ale žije."
Generálovi zajiskřily oči. Mark mu vylíčil průběh pátrání, včetně tvrdého a v podstatě nelegálního zásahu. Oliver jeho vyprávění doplnil. Při pohledu na pošramocený vzhled mladého muže se Khov ušklíbl.
"Jsem rád, že vaše zmizení nemělo nic společného se zanedbáním služebních povinností. Dejte se dohromady a až budete v pořádku, hlaste se u mě."
Po chvíli váhání se Mark ozval:

"Je to zvláštní případ. Ti, kdo chtěli odstranit Olivera, museli vědět, že misi stejně nezrušíte."
"Přesně tak," řekl Khov a zpozorněl.
"Získali by tím jen několik dní."
"Nanejvýš dva týdny. Napadá vás něco?"
"Pořád mám pocit, že se to podobá jednomu starému případu. Mám na mysli ty padouchy, co chtěli zabránit našemu příteli McDonaldovi odletět na planetu Juvenie."
"Vzpomínám si na to."
"Vypadá to tak, jako by se řekněme v deseti následujících dnech mělo udát něco závažného v systému Ornicy."
Na generálově čele se objevily hluboké vrásky.
"Co navrhuješ?"
"S vaším dovolením bych okamžitě a v naprosté tajnosti odletěl na Ornicu. Místo služební vesmírné lodi použiju svůj osobní astronef Merkur."
"Proč tak opatrně?"
"Jestliže Tark znal přesný den a hodinu Oliverova odletu, znamená to, že tu informaci pustil někdo z S.D.P.P. Nerad bych dopadl jako Oliver. Nemám nejmenší chuť udělat ze sebe živý terč."
Překvapený generál potřásl hlavou.
"Budeme tedy opatrní. Zítra ráno oznámím, že aspirant Standman odletí až za čtrnáct dní, což je doba, kterou potřebuje na doléčení svých zranění."
Oliver okamžitě zaprotestoval:
"Generále, to je moje výprava! Chtěl bych odletět s Markem."
"Nejdřív se uzdravte. Podívejte se na sebe do zrcadla - vyděsil byste i toho nejdivočejšího barbara!"
"Na Merkuru je vynikající robot-lékař. Během cesty se dám do pořádku."
Po chvíli ticha Khov vzdychl:
"Když o to tak stojíte, povoluje se. Tahle věc mě znervózňuje. V případě nebezpečí nic nepodnikejte. Je to mise výlučně za účelem pozorování. A ještě něco: nemáte dokumentaci o Ornice."
"Je na palubě mé lodi," řekl Oliver. "Dnes v noci ji můžu bez obtíží vyzvednout."
"Výborně! Podávejte mi průběžně zprávy! Rád vás uslyším... i když se ozvete po skončení mé pracovní doby!"
Po této poslední ironické poznámce zmizel Khovův obličej z obrazovky.

6

Nevolnost vyvolaná přechodem ze subprostoru pomalu odeznívala. Mark se s úlevným povzdechem vzpřímil. Ray mu podal sklenici s Ionizujícím roztokem a přitom hlásil:
"Před chvilkou jsme dosáhli planetárního systému CO 41.19.38.38. Analyzátory to právě potvrzují."
Prstem ukázal na kontrolní obrazovku, která se zaplňovala množstvím kódovaných údajů. Bolestné hekání oznamovalo, že Oliver ležící na vedlejším lůžku se právě probral k vědomí. Lékařský robot odvedl dobrou práci. Tvář mladého muže nabyla své původní podoby až na dvě hnědavé skvrny, které zbyly po vstřebávajících se modřinách.
Teď už bylo modrou planetu vidět i na obrazovce vnější kamery.
"Je to jediná teramorfní planeta v tomto solárním systému, který je tvořen celkem pěti tělesy," začal odříkávat Ray. "Dvě planety nacházející se nejblíže ústřední hvězdě jsou skutečnými rotujícími pecemi, dvě vnější by se naopak daly přirovnat k obřím mrazničkám."
Ray pokračoval ve své přednášce, zatímco se Merkur rychle přibližoval k Ornice:
"Objem: 0,93 pozemského. Rotace kolem vlastní osy: jedna otočka za 22 hodin 17 minut. Jeden oběh okolo Slunce trvá 316 dní. Oceány pokrývají čtyři pětiny povrchu planety. Podél rovníku se rozkládá jediný kontinent, v mořích je roztroušeno velké množství ostrovů, z nichž některé dosahují značných rozměrů."
Oliver, který se chtěl blýsknout svými znalostmi získanými prostřednictvím psychického induktoru, mu skočil do řeči:

"Ze závěrů předešlé mise vyplývá, že humanoidní tvorové se vyvinuli pouze na hlavní pevnině. Sdružují se do primitivních, často kočovných kmenů. Jediná vyvinutější civilizace žije na východním pobřeží, na sever od rovníku."
Ray na něho vyčítavě pohlédl a převzal znovu slovo:
"Atmosféra pozemského typu, obsahující podstatně méně škodlivých zplodin, neboť obyvatelé se dosud nedopracovali k vymoženostem industriální společnosti. Za patnáct minut se stabilizujeme na oběžné dráze kolem planety. Teleskopy jsou nastaveny k automatickému pořizování nahrávek. Můžete se připravit. K přistání na Ornice použijeme jako obvykle modulu."
Mark mlčky uvažoval.
"Kdyby mělo dojít k nějakému překvapení, tak nám největší nebezpečí hrozí nejspíš z vesmíru. Nechat Merkura na oběžné dráze se mi proto zdá dost riskantní."
"Bude nastaven na automatický obranný režim," namítl Oliver.
"I tak neujde oku důkladného pozorovatele. Lepší bude ukrýt ho na planetě."
Oliver překvapením nadskočil.
"Ale předpisy S.D.P.P. přece výslovně zakazují kosmickým lodím přistávat na primitivních planetách."
Mark se pobaveně usmál.
"Velmi správně, aspirante Standmane, ale zapomněl jste na poslední slova citovaného paragrafu: kromě výjimečných důvodů nebo v případě bezprostředně hrozícího nebezpečí. Později uvidíme, kterou z těchto možností použijeme na vysvětlení."
Android položil ruku na mladíkovo rameno.
"Diskutovat s Markem je zbytečná ztráta času. Vždycky musí mít poslední slovo. Navíc mívá v těchto případech většinou pravdu. Kde se posadíme?"
Na monitoru několik minut defilovaly záběry povrchu z optického teleskopu.
"Tahle skupina ostrůvků, ležící asi tisíc kilometrů od našeho cíle, by mohla vyhovovat. Zvětši to trochu!"
"Támhleten je téměř ideální," ozval se Ray. Ukazoval na holou skálu, nepochybně pozůstatek sopky, tyčící se asi pět set metrů nad vodní hladinou.
"Nevypadá dvakrát pohostinně. Pozemský ráj to určitě nebude," zašklebil se Oliver.
"Má ale výhodu, že je absolutně pustý," reagoval Mark, "a velký obsah kovových hornin pomůže Merkura ochránit před detektory."
"Připněte si magnetické opasky," ozval se Ray. "Začínám s přistávacím manévrem."
Merkur měkce dosedl na úzkou plošinu, táhnoucí se podél skály z černého čediče.
"Ray by dokázal přistát i na servírovacím podnose," ocenil androidův výkon Mark. "Teď se převlékneme."
Ve skladištním prostoru odložili pozemšťané všechny své svršky. Předpisy výslovně zakazovaly brát s sebou na primitivní planetu jakékoli osobní předměty.
"Podívejte, co jsem vám během cesty spíchnul. Použil jsem přitom informace získané o místní populaci Douglasem Burkem. Vyskytuje se tady jediná aglomerace, která si zasluhuje být nazývána městem. Je to Thacos, kterému jsou podřízena sousední území."
"Civilizace na úrovni doby bronzové," vložil se do hovoru Oliver, "podobná starověkému Řecku. V čele městského státu je král, obklopený nepočetnou radou. Žije zde rovněž kasta kněží, kteří hlásají polyteistické náboženství. Zdá se, že požívají značné autority. Naše akademiky Burkova zpráva velice zaujala. Vyžádali si proto další doplňující údaje o zdejším náboženství a o vztazích církve a státu. To byl také původní cíl mé mise."
Mark se zašklebil.
"Teologie není právě mým koníčkem. Doufám, že si ještě pamatuješ, co ti o tom říkali na přednáškách. V každém případě mi není jasné, jak mohly problémy církevních dogmat vzbudit takový zájem o tvou osobu."
Napůl oblečený Ray zamumlal do košile, kterou si natahoval přes hlavu:
"Měli bychom si pospíšit, pokud chceme s modulem přistát ještě před východem slunce."
Android podal svým přátelům krátké kalhoty z umělé kůže, dlouhé lněné košile a sandály, jejichž šněrování sahalo až do poloviny lýtek.

"A nezapomeňte si své ochranné opasky."
Na opasku byla zavěšena dýka a meč. Čepele zbraní, které vypadaly jako z bronzu, byly ve skutečnosti vyrobené ze speciální oceli. Když byli pozemšťané hotovi s převlékáním, nasoukali se do kabiny spojovacího modulu. Bylo to zařízení válcovitého tvaru, jehož horní polovina byla z průhledného plastu. Když zaklapl vnitřní uzávěr, Ray se usadil k řízení. V boku Merkuru se odsunul kryt výstupního otvoru a objevilo se nebe pokryté hvězdami. Motory tiše zabzučely a modul se lehce odloupl od mateřské lodi.
"Automatický obranný systém?" zeptal se celkem zbytečně Mark.
"Začne fungovat za deset sekund."
Stroj nabral rychlost a začal se vzdalovat od ostrůvku.
"Můžeme začít přímo prohlídkou města. Trmácet se po venkově by byla zbytečná ztráta času. Pokud se má odehrávat něco důležitého, tak máme největší šanci dozvědět se o tom právě tam."
Modul se řítil temnotou jen slabě narušovanou malým svitem hvězd. Ornica měla jen jednu přirozenou družici, která už v tuto chvíli zapadla za obzor.
"Blížíme se k pobřeží," hlásil Ray. "Thacos leží po vaší pravici. Přistaneme v polích asi patnáct kilometrů jižně od města. V okolí není žádné lidské obydlí ani jiná stavba. Naše vylodění by tedy mělo být maximálně diskrétní."
Napřáhl ukazováček a dodal úplně zbytečně, protože jeho druhové postrádali infračervené vidění:
"Tamhle se posadíme."
"Smilování," ozval se prosebným hlasem Mark. "Jsme jenom lidé. Potmě nic nevidíme."
"Každý nemůže být dokonalý," neodpustil si Ray ironickou poznámku.
Stroj se lehce dotkl země. Dvě minuty uběhly v naprostém tichu.
"Rozbory ovzduší jsou v naprostém pořádku. Můžete vystoupit."
Pozemšťané seskočili na zem a zhluboka dýchali vlahý noční vzduch. Po dlouhých hodinách strávených v umělé atmosféře kosmické lodi to byla vítaná změna. Tiché cvaknutí ohlásilo uzavření výstupního otvoru modulu, který se s tichým vrněním svých antigravitačních motorů vznesl do vzduchu a zmizel ve tmě. Byl naprogramován tak, aby se v automatickém režimu vrátil na Merkur.
Na obzoru se objevil tenký světlý proužek.
"Za chvilku bude svítat. Musíme vyrazit," ozval se android.
Mark položil ruku na Oliverovo rameno.
"Vzhůru na procházku. Rayovi dělá nesmírné potěšení, když mě může na každý začátek mise naordinovat maratón."
Android, který právě nevynikal smyslem pro humor, reagoval téměř uraženě:
"Dobře víš, že se jenom řídím rozkazy. Musíme přistát na osamělém místě v bezpečné vzdálenosti od zvědavých zraků. Představ si to pozdvižení, kdybychom přistáli uprostřed hlavního náměstí Thacosu!
Mark ho přátelským gestem šťouchl do žeber:
"Máš samozřejmě pravdu, snad jsem tolik neřekl."

7

Thacos se rozprostíral na nevysokém pahorku, svažujícím se jednou svou stranou mírně k moři. Jedna z hluboko se zařezávajících zátok sloužila jako přístav. Směrem od pevniny bylo město chráněno opevněným valem. Hradby primitivní konstrukce tvořila asi dva metry vysoká kamenná zeď opatřená dřevenými kůly se zašpičatělými konci.
Po každých zhruba sto krocích byla do opevnění zabudována čtvercová strážní věž z hrubě otesaných klád. K jediné bráně vedla cesta z udusané hlíny, široká stěží pro průjezd jednoho vozu. Slunce stojící vysoko nad obzorem nemilosrdně pálilo. Mark si hřbetem ruky otřel orosené čelo a zasupěl:
"Chvála bohu, že už jsme tady."
Strážný, ozbrojený kopím, se ležérně opíral o zeď. Lhostejným zrakem pozoroval několik venkovanů vlekoucích proutěné koše. Byly naplněné nějakou zeleninou fialové barvy. Z letargie ho nevytrhl ani příchod pozemšťanů.
Ulice vydlážděná plochými kameny se táhla mírně do kopce a ústila asi po sto metrech na rozlehlém

náměstí. Po obou stranách ji lemovaly nízké, nejvýše jednopatrové domy. Některé byly postaveny z kamenného zdiva a opatřeny střechami z plochých tašek. Většina obydlí byla však ze dřeva nebo z hliněné lepenice.
Míjeli kamenný pult, o který se lokty opírala trhovkyně velice bujných tvarů. Žena si je se zájmem prohlížela a pak na ně zavolala:
"Vítejte, cizinci! Nechcete si trochu odpočinout a občerstvit se?"
Ukázala palcem za sebe, kde se tyčil nevelký altán se střechou pokrytou velkými suchými listy. Mark ani na okamžik nezaváhal. Pozemšťané se usadili na dřevěné stoličky rozmístěné kolem hrubě tesaného stolu. Krčmářka s tváří rozzářenou úsměvem přinesla poháry z pálené hlíny naplněné žlutavou tekutinou, kterou předtím nabrala ze soudku stojícího pod pultem.
Ray se napil první. Konstruktéři umístili do dutiny za hrtanem zařízení, kde byly všechny pozřené potraviny a nápoje okamžitě analyzovány. Po několika málo sekundách vyslal psychicky směrem k Markovi:
"Nějaký druh medoviny: voda, lehce fermentovaný cukr, aromatické příměsi, nízký obsah alkoholu, žádné patogenní zárodky. Můžeš se s klidem napít, nic neriskuješ."
Nápoj byl příjemné chladný, mírně perlivý, s broskvovou příchutí. Pozemšťané rychle vyprázdnili své poháry. Hostinská stála opodál a nerozhodně přešlapovala na místě. Markovi rychle došly důvody jejích rozpaků. Vyjmul z opasku dvě mince vyrobené během cesty Rayem a položil je na stůl.
"Vezměte si je a přineste ještě jednou to samé."
Buclatý obličej hostinské se rozzářil. Chňapla po mincích, které bleskově zmizely v záhybech její sukně, sahající jí do půli lýtek. Sebrala jejich poháry a ponořila je do soudku, aniž by se zdržovala vyplachováním.
"Jestli máte trochu času, přisedněte si a napijte se s námi."
Žena horlivě přisvědčila a rychle se uvelebila na prázdné stoličce vedle Raye. Jeho mohutná postava jí zřejmě imponovala.
"Odkud jste se tu vzali, cizinci?"
Mark udělal rukou neurčité gesto.
"Zdaleka. Cestujeme už řadu měsíců."
"A co chcete dělat v Thacosu?"
"Umíme se obstojně ohánět mečem. Rádi bychom se dali najmout králem Hikasem jako členové jeho osobní gardy."
Krčmářka svraštila obočí. Rozhlédla se opatrně kolem sebe, jestli ji nemůže někdo slyšet a téměř šeptem jim sdělila:
"Musíte být na cestách opravdu velice dlouho. Hikas už nevládne. Byl sesazen velekněžem Chaldasem, který se zmocnil trůnu."
"Král je tedy mrtev?"
"Nemám tušení. Říká se, že se mu podařilo uprchnout a ukrýt se s oddílem svých věrných na západ od města. Kolují také pověsti, že velekněz připravuje trestnou výpravu."
Mark se na chvilku zamyslel. Zdálo se, že od Burkova zdejšího pobytu se situace dost dramaticky změnila, nicméně jejich hlavním úkolem bylo prostudovat místní náboženství.
Hostinská se po dlouhém váhání znovu ozvala téměř neslyšným šepotem:
"Na vašem místě bych se zdaleka vyhnula zdejšímu klášteru. Knězi polapí každého mladého muže, který jim padne do rukou a přinutí ho vstoupit do řádového vojska. Nikdo neví, jaké prostředky používají, ale říká se, že odvedenci zanedlouho nepoznají ani své staré přátele. Vypadají, jako by jim někdo vzal jejich duši a jako ovce se podřizují rozkazům knězi."
"Díky za radu. Nevím ještě, jestli se jí budeme řídit, ale co kdybyste nám, než si to rozmyslíme, donesla něco k jídlu?"
Když Mark viděl, že žena váhá, hodil na stůl další minci. Argument zabral, protože krčmářka byla hned na nohou a švitořila:
"Dnes ráno jsem upekla nějakou drůbež. Za chvilku bude ohřátá. Mezitím se klidně obslužte pitím."
Ray se vztyčil a zamířil za hostinskou, která zmizela ve dveřích domu těsně sousedících s altánem. Mrknul

na Marka a vyslal:
"Jdu zjistit, jestli bych jí nemohl být nějak užitečný."
Za pár minut už k pozemšťanům dolehly vzdechy a sténání, které však s utrpením neměly zcela určitě nic společného. Oliver vrhl na Marka tázavý pohled.
"Za tu dobu, co žijeme spolu, pochytil Ray už řadu specificky lidských vlastností a pocitů. Postupně zjistil, co je to přátelství, hněv a nenávist, když mne jedni darebáci poranili, osvojil si ironii a dokonce i pýchu. V poslední době se zaměřil na lásku a zdá se, že si vede velice dobře."
Zvuky linoucí se z domu byly čím dál tím hlasitější.
"Doufejme alespoň, že nenechají připálit náš oběd," staral se Oliver.
Jeho obavy se však ukázaly jako liché. Po chvíli se krčmářka objevila mezi dveřmi a nesla široký podnos. V obličeji byla celá rudá a na čele se jí perlily velké krůpěje potu. Ray jí šel v patách a na rtech mu pohrával neznatelný úsměv.
"V milostných hrátkách má značné mezery. Snažil jsem se, aby se něčemu přiučila."
Na podnosu trůnily velké porce nějaké drůbeže, připomínající pozemskou husu.
"Váš přítel mi pomohl krájet," špitla žena rozpačitě a vrhla oddaný pohled na svého milence. "Poslužte si!"
Sama šla příkladem a chopila se jednoho stehna. S chutí se do něho zakousla. Milostné zážitky jí zjevně dodaly apetit. Mark a Oliver se nenechali pobízet a okamžitě ji napodobili.
Maso bylo šťavnaté, dosti tučné, ale příjemně vonělo po příměsi aromatických bylin. Byla to vítaná změna po lyofilizovaných a aseptických jídlech bez chuti, která jim nabízel distributor na astronefu.
Když dojedli, Mark vstal od stolu.
"Je na čase, abychom se porozhlédli po městě."
Krčmářka položila svou ruku na Rayovo předloktí a s ustaraným výrazem špitla:
"Pamatujte, co jsem vám říkala. Nepřibližujte se ke klášteru. Kdybyste chtěli, můžete dnes v noci přespat u mě."
Pozemšťané vyšli na ulici, kde vládl čilý ruch. Mnoho domů mělo v přízemí řemeslnické dílny a krámky. Pomalu došli na rozlehlé náměstí, kde se uprostřed tyčila mohutná stavba. Klášterní budova měla obdélníkový půdorys, trojúhelníkový štít u vchodu podpíraly masivní kamenné sloupy.
Neteční chodci míjeli toto místo rychlým, nervózním krokem. Protože klášter stál právě uprostřed náměstí, byli obyvatelé, kteří se chtěli dostat z jednoho konce města na druhý, jenž se svažoval k přístavu, nuceni projít kolem.
"Jak se nenápadně vetřít mezi zdejší klérus," lámal si nahlas hlavu Oliver. "Žádného pátera není nikde vidět a bušit na bránu s žádostí o hodiny náboženské výchovy se mi zdá poněkud nevhodné."
"Jenom klid, hochu. Slyšel jsi naši hostitelku. Kněži verbují muže do zbraně. Necháme se tedy najmout."
"Moc se mi nezamlouvá, co ta dobrá žena říkala o změnách v chování rekrutů," zamručel Ray.
Sotva domluvil, vynořila se z postranní ulice skupinka mladíků. Vrávorali nejistým krokem a vypadalo to, že přebrali.
"Zdá se, že kromě medoviny tu mají ještě jiné, ostřejší nápoje," zašklebil se Mark. "Budeme se muset zeptat tvojí favoritky, Rayi, jestli nemá něco pod pultem."
Pokřikující tlupu opilců vedl starší, podsaditý chlapík. Když míjel pozemšťany, vrhl na ně zkoumavý pohled a prohodil:
"Pojďte s námi, bude legrace!"
Mark už měl na jazyku odmítavou odpověď, když události dostaly náhle nečekaný spád. Brána kláštera se otevřela. Gardisté ozbrojení kopími vyběhli ven a rychle obklíčili skupinku.
"Co budeme dělat?" vyslal Ray.
"Nic. Zdá se, že nám samo nebe poskytlo vítanou příležitost k uskutečnění našeho záměru."
Rychle vystřízlivělí mladíci se dali do naříkání a lamentování. Vojáci je nešetrně tlačili k budově a těm, kteří nepostupovali dostatečně rychle, bez váhání pomohli ostrou špicí zbraně.
Zajatce shromáždili v prostorném sále osvětleném jen úzkými okny. Na jakémsi nízkém pódiu stanuli dva kněži odění do dlouhých šarlatových tunik.
"Dostane se vám cti a privilegia sloužit našemu ctihodnému mistru, velekněži Chaldasovi."

Gardisté rozestoupení kolem zajatců na tato slova reagovali sborově dutými hlasy:
"Dlouhá léta Chaldasovi! Dlouhá léta Chaldasovi!"
Potom se znovu téměř medovým hlasem, ozval jeden z knězi:
"Moji synové, ve vašich duších cítím zmatek a obavy. Považujete se za vězně. Ale tak to není! Chci vás jenom požádat o trochu vašeho času. Dávám vám své slovo, že zítra ráno ti, kteří si to budou přát, budou moci svobodně opustit náš klášter."
Po jeho slovech napětí trochu povolilo a z několika úst se dokonce ozval úlevný povzdech.
"A nyní, moji bratři, si připijeme na váš příchod."
Třikrát tlesknul do dlaní a za jeho zády se otevřely dveře. Jimi vešlo do sálu asi deset mladých dívek v bílých halenkách s hlubokým výstřihem, sahajících do půli nahých stehen. Každá nesla v rukou džbán a pohár. Nejprve se zastavily před gardisty a podaly jim číše. Vojáci sklonili hlavy v děkovném gestu a potom ponořili nádobky do džbánů, obsahujících nahnědlou tekutinu. Napřáhli plné číše směrem ke kněžím a jedním douškem vyprázdnili jejich obsah.
"A teď vy, bratři."
Dívky přistoupily k nově příchozím. Ray nenápadně odstrčil svého souseda a obsloužil se jako první. Bez váhání do sebe obrátil obsah poháru.
"Pozor, Marku!" vyslal. "Nepij to! Tekutina obsahuje nějakou substanci komplikovaného chemického složení, kterou nejsem schopen analyzovat, ale určitě není neškodná."
Dívka stojící proti Markovi čekala, až si nabere nápoj ze džbánu. Pomalu zašplouchal uvnitř rukou s číší a pak ji zvedl tak, jak to viděl u vojáků. V ten okamžik Ray jakoby náhodou udělal krok mezi něho a děvče. Nepostřehnutelné gesto... a nádobky změnily své majitele, takže v Markově ruce se ocitl prázdný pohár.
Potom znepokojeným pohledem vyhledal Olivera a snažil se upoutat jeho pozornost. Zvedl svou číši a nepatrně zavrtěl hlavou. Dvojnásobné mrknutí očních víček potvrdilo, že jeho signál byl dešifrován.
Olivera si vyhledala pohledná tmavovláska s jemnými rysy a souměrnou postavou. Přiléhavá látka halenky zdůrazňovala plná, kulatá ňadra. Olivera však víc než dívčina vnadná postava zaujaly smutné oči v jejím obličeji. Když ponořil ruku s nádobkou do džbánu, sotva postřehnutelně zavrtěla hlavou, jakoby ho prosila, aby nepil. Zmatený mladík reagoval na její gesto tak, že nenápadným pootočením zápěstí vylil obsah zpět do džbánu. Potom zvedl k ústům prázdný pohár v předstíraném přípitku. Dívčí oči se rozjasnily a po rtech jí přelétl kratičký úsměv.
Kněz se znovu ujal slova:
"Bratři, poklekněte a společně prosme."
V sále nastal na okamžik zmatek způsobený odchodem dívek. Potom stráže následované zajatci postupně padly na kolena. Pozemšťané je napodobili.
"Dlouhý život Chaldasovi! Chceme sloužit Chaldasovi!"
Tato "modlitba" sestávající z opakování dvou vět trvala celou hodinu.
"Nádherná ukázka vymývání mozků," vyslal Mark.
Obřad náhle skončil. Rozhostilo se hluboké ticho; všichni muži byli jako omámení. Knězovo zatlesknutí je probudilo z letargie.
"Pojďte, moji synové, dostanete najíst."
Otevřely se dveře vedoucí do místnosti bez oken, osvětlené loučemi zasazenými do železných kruhů ve zdi. Služebné prostřely dlouhý stůl prohýbající se přemírou jídel.
Nově příchozí se při pohledu na takovou hostinu ostýchali obsloužit se. Gardisté, zvyklí na tento uvítací ceremoniál, se pustili do jídla jako první. Za chvíli se dalo jen stěží rozeznat, kdo je tu nový a kdo domácí. Medovina tekla proudem, protože dívky přinášely stále další a další džbány.
Mark nicméně zaznamenal, že konverzace hodovníků vázne. Jedli a pili plnými ústy, ale jejich rozhovor se omezoval na občasná slova uznání na adresu jednotlivých chodů. Vzápětí opět upadali do hlubokého mlčení.
Jeden ze strážných, s tvářemi zarudlými alkoholem, objal kolemjdoucí dívku, políbil ji na ústa a potom ji odtáhl do tmavého kouta. Bez známky rozpaků ji povalil na dlažbu a nalehl na ni. Zřejmě to zde byl běžný jev, protože dívka se nikterak nebránila. Mezitím se rychle tvořily další dvojice.

K Oliverovi se náhle přitočila tmavovláska, která mu předtím naznačovala, aby nepil. Přitiskla se k němu a zašeptala mu do ucha:
"Rychle, vyberte si mě, prosím vás!"
Mladík ji instinktivně objal v pase a políbil. Když znovu nabral dech, uslyšel, jak tiše říká:
"To je zvláštní! Proč se tvoji přátelé nechovají jako ostatní muži?"
Oliver se po krátkém zaváhání rozhodl riskovat a říci jí pravdu:
"Oni se také nenapili toho kněžského nápoje."
Dívka se zachvěla. Obličej se jí rozzářil úsměvem.
"To je skvělé, ale takhle je brzy odhalí."
Oba mladí lidé, stále v těsném objetí, se pomalu posunovali směrem k pozemšťanům. Když Oliver míjel Raye, rychle zamumlal:
"Dělejte to, co já, jinak si vás ostatní všimnou a bude jim to divné. Za chvíli mě vyhledejte, zdá se, že jsem objevil zajímavý zdroj informací."
Slova byla pronesena téměř neslyšně, ale Oliver si byl jist, že androidovy elektronické uši je perfektně zaznamenaly. Důkazem bylo Rayovo dvojí pokývnutí hlavou. Objal kolem ramen dvě nejbližší dívky a jednu z nich přistrčil k Markovi. Současně vyslal psychicky:
"Zdá se, že se budeme muset podřídit místním klášterním zvyklostem. Myslím, že to nebude zase tak velká oběť."
Brunetka zavedla Olivera do nejtemnějšího koutu sálu. Položila se na podlahu a přitáhla ho k sobě. Při kontaktu s pružným, chvějícím se tělem přišel Oliver rázem o svou chladnokrevnost. Jenom s největším úsilím se mu dařilo ovládnout pocity, které ho zaplavily. Našel v sobě nicméně tolik síly, aby zamumlal:
"Nemusíš se zase tak obětovat. Můžeme to jenom předstírat."
Dívka s úsměvem zavrtěla hlavou.
"Oceňuji tvoji galantnost, ale bylo by to příliš nebezpečné. Můžeš si být jistý, že nás pozorují."
Objala pažemi mladíkovo tělo a dodala šeptem:
"Od té doby, co mě tu věznί, jsem se musela proti své vůli podrobit desítkám mužů, kteří se sami stali nástroji kněží bez vlastní duše. Dnes večer si ale přeji to, po čem i ty určitě toužíš."
Oliver si zblízka prohlížel její obličej. Jemné tahy její tváře jakoby se prohloubily. Zamžený pohled plný netrpělivé žádostivosti. Něžný úsměv, plný štěstí. Pomalu se k ní sklonil. Jeho partnerka mu vyšla pohybem boků na půl cesty vstříc. Propadl se do zvláštního, příjemného, měkce pulsujícího světa.

8

Kněz zasunul na své místo plochý kámen zakrývající otvor, který umožňoval tajně sledovat, co se děje v sousední místnosti. Obrátil se k osobě usazené v křesle s vysokým opěradlem.
"Noví rekruti jsou výborný materiál, vaše Ctihodnosti. Momentálně se nacházejí v uvolňovacím stadiu procesu. Nazítří je můžeme zařadit do vojska."
Velekněz, kterému byla tato slova určena, byl hubený dlouhán s vyzáblým obličejem, orlím nosem, černýma pichlavýma očima lemovanýma hustým obočím.
"Kolik máme mužů?"
"S těmi, kteří táboří mimo město, máme k dispozici tři sta gardistů."
Velekněz udělal nespokojený posunek.
"Žádal jsem pět set!"
"Odvedenci se shánějí čím dál obtížněji. Mladé muže není ve městě už téměř vidět, protože se ukrývají. Musíme verbovat lidi z okolních vesnic."
"Dobrá! Ale pospěšte si! Špehové mi hlásili, že pod vedením bývalého krále se organizuje početný oddíl rebelů."
"Je škoda, že neochutnal náš elixír."
"Když jsme zahájili naše povstání, nemohli jsme tušit, že není ve svém paláci, ale na lovu v lesích. Tentokrát nám ale už neunikne."
"Kdy chcete zahájit čistku?"

"Co nejdříve, hned jak se znovu sejdu s Poutníkem. Tlačí nás čas, protože šarvátky mezi našimi hlídkami a rebely jsou stále častější. Bratr, který velí oddílům v horách nás žádá, abychom mu co nejrychleji poslali posily. Snažte se zbývající čas využít co nejlépe, i kdybyste měl vylidnit celé vesnice!"
***
Orgie se blížily ke konci. Muži prokazovali obdivuhodnou výdrž, k čemuž jim nemalou měrou napomáhalo nevázané chování rozvášněných žen. Složení párů se neustále měnilo. Mark byl nucen vystřídat tři partnerky. Byl zalitý potem a těžce oddychoval.
"Jestli jsou na této planetě všechny ženy takové jako tyhle tady, budu tě muset brzy nechat dopravit do sanitárního bloku na Merkuru," litoval ho Ray. "Neboj se, já to ale zvládnu i za tebe. Musím přiznat, že na žádné misi jsem se ještě tak nepobavil. Myslím ale, že bychom se měli podívat na naše hrdličky."
Ukázal bradou na Olivera a jeho dívku, kteří leželi v těsném objetí, jako by spali. Když se přiblížili k dvojici, mladík pronesl tiše, aniž při tom pohnul rty, směrem k Rayovi:
"Dělejte, že jste úplně vyčerpaní a lehněte si vedle nás."
"To Markovi myslím nedá takovou práci," opáčil rovněž šeptem android a předal vzkaz telepaticky svému příteli.
"Tohle je Ohma," informoval je Oliver. "Vězní ji tady v klášteře od svržení krále. Hodně jsme si povídali."
"Jenom povídali?" opáčil Ray sršící ironií.
Oliver poněkud v rozpacích odpověděl:
"Museli jsme být nenápadní. Nápoj podávaný kněžími je vyroben podle receptu velekněze. Ten, kdo jej vypije, ztratí svou vlastní vůli a osobnost. Stane se z něj něco jako zombie, živá mrtvola, která dokáže pouze plnit příkazy těch, kteří ho takto zformovali. To bylo taky hlavním účelem toho nekonečného zaříkávání."
"Jak dlouho působí ten lektvar?"
"Ona přesně neví, ale kněží obvykle celý obřad opakují jednou za měsíc."
"Jak to, že Ohma není pod účinkem té drogy?"
"Zpočátku byla, ale už několik měsíců se jí daří kněze oklamat a nenapít se."
"Co navrhuješ?" zeptal se Mark.
"Teď, když má Ray k dispozici vzorek toho nápoje, se tady v klášteře už nic nového nedozvíme. To už není teologický problém, jak se domnívají naši akademici, ale případ ambiciózního jedince, který našel jednoduchý prostředek, jak si podmanit své bližní."
"Takže podle tebe naše mise končí?"
"Nejsem si tím zcela jist. Velekněz prý zná tuhle drogu už celá léta. Ale začal ji ku svému prospěchu využívat až loni. Zdá se, že je to výsledek nějakého vnějšího vlivu, ale Ohma nemá tušení, o co by se mohlo jednat. Měli bychom se zeptat těch, co při převratu unikli velekněz. Říká, že by nás k nim mohla dovést, ale chce, abychom jí pomohli uprchnout."
"Dá se odtud nějak dostat, aniž by to vzbudilo všeobecnou pozornost?"
"Jediný východ tvoří hlavní brána kláštera. Tu ale bez přestání střeží dva strážní. To je také důvod, proč nemohla uprchnout sama, bez cizí pomoci."
"Když se nám tuto překážku podaří překonat, co bude dál?"
"Musíme se odsud dostat krátce před svítáním. Budeme mít hodinu náskok, než budou stráže zpraveny o našem útěku. To nám bude bohatě stačit, abychom se dostali k městské bráně, která se otevírá těsně po východu slunce. V tu dobu se před hradbami tísní dav venkovanů, přijíždějících prodat do města své zboží. Ve zmatku, který vznikne vždycky po otevření brány, nebude problém vyklouznout ven z města. Ohma nás potom dovede mezi rebely, kteří se ukrývají v nedaleké zalesněné vrchovině."
Mark několik minut uvažoval.
"Dobrá, využijeme této šance. Když tu zůstaneme, asi nám to moc nepomůže odhalit důvod, proč tě chtěli odradit od téhle cesty. Vzbuď svou krásnou přítelkyni, ale upozorni ji, ať se nepokouší nás oklamat. Ray je připraven kdykoli jí zakroutit jejím rozkošným krčkem."
Oliver se naklonil k mladé dívce a lehce ji políbil na víčka, tváře a rty. Ještě v polospánku opětovala jeho polibky. Konečně otevřela oči a usmála se.
"Jenom klidně lež. Moji přátelé souhlasí s útěkem."

Sál byl osvětlen už jen dvěma nebo třemi loučemi, které s praskáním dohořívaly. Milostné vzdechy teď vystřídalo hlučné chrápání a oddechování spáčů. Ohma se pomalu vztyčila držíc Olivera za ruku. Uprchlíci se rychle ocitli v místnosti, kde se poprvé setkali s kněžími a vyslechli jejich projev. Ohma beze slov rukou ukázala na dvoukřídlé dveře rýsující se v protější stěně.
"Stráže jsou za nimi, venku."
Ray opatrně vysunul těžkou závoru, která držela křídla u sebe a pootevřel jednu veřej. Díky zařízení pro noční vidění okamžitě zpozoroval oba hlídkující muže, kteří přecházeli po stejné trase sem a tam.
"Myslím, ze mám docela dobrý nápad," vyslal. "Tihle chlapíci jsou určitě zpracováni knězem, který nás tady tak mile přivítal a jsou určitě pod jeho vlivem. Zaznamenal jsem si jeho hlasovou charakteristiku."
Napodobil věrně úlisný, poněkud chraplavý hlas kněze:
"Ty tam, pojď sem, rychle!"
Strážný bez stínu podezření přistoupil k pootevřeným dveřím a vstrčil hlavu mezi veřeje. Úder do spánku ho okamžitě připravil o vědomí. Ray vtáhl bezvládné tělo dovnitř. Stejný osud postihl za okamžik i druhého vojáka.
"Vždycky se nevyplácí používat muže zbavené vlastního uvažování," komentoval to Mark.
O pět minut později už uprchlíci sestupovali v tuto dobu ještě liduprázdnou hlavní ulicí. Za malou chvíli se ocitli u domu pohostinné krčmářky. Ukryli se do stínu přístřešku, přilepeného k obytné části.
"Teď bychom si měli přát, aby tvá kyprá přítelkyně netrpěla nespavostí," vyslal k Rayovi Mark.
Konečně začalo svítat. V tom okamžiku vrzly dveře vedoucí na krytou terasu. Ray zareagoval se svou obvyklou hbitostí. Než mohla baculatá hostinská vystrčit nos ze dveří, zatlačil ji zpět do ložnice. Následovala série nesouvislých protestů.
"Ne... teď ne... Za chvíli tu budou zákazníci... Ach! Ano... Ano... Ještě..."
Na ulici se objevili první vesničané vlekoucí se s těžkými koši nebo tlačící naložené vozíky. Spěchali, aby na tržišti zaujali co nejvýhodnější místo. Konečně se mezi dveřmi objevil Ray. Ještě než je za sebou úplně dovřel, obrátil se dovnitř:
"Když to půjde, vrátím se dnes večer."
Gestem ruky naznačil svým přátelům, aby vyrazili. Byli už dost daleko, když se krčmářka vynořila ze dveří. Měla unavený výraz, pomačkané šaty, ale oči jí zářily výmluvným leskem. Ray, který se držel několik kroků zpět za svými přáteli, jí vesele zamával a pak se ztratil v houstnoucím davu.
Stejně jako předešlého dne byl u městské brány jediný strážný. Byl opřen o kamenný pilíř, aby se vyhnul přívalu příchozích. Pozemšťané s Ohmou se prodírali proti proudu trhovců na opačné straně brány. Ray, kráčející teď v čele, připomínal ledoborec razící si cestu zamrzlým mořem.
Bez problémů se dostali ven a vydali se svižně po cestě. Tu a tam potkávali venkovany, kteří se opozdili a teď spěchali, aby na ně na trhu zbylo ještě alespoň nějaké místečko.

9

Velekněze probudilo bušení na dveře. Mumlajíc nadávky, posadil se a nešetrně odstrčil nahé tělo dívky, která měla dnes v noci tu čest sdílet s ním lože. Vstal a přistoupil k úzkému oknu. Slunce již stálo vysoko na obloze. Milostné hrátky s tou maličkou se protáhly dlouho do noci a on se ve svém věku už potřeboval pořádně vyspat, aby nabral nové síly. Přehodil přes sebe šarlatově červenou sutanu a arogantním tónem vyzval nedočkavce, aby vstoupil.
Ještě mladičký kněz před ním v bázni padl na kolena. Rozčilením nebyl schopen ze sebe vypravit slovo.
"Ctihodný... Vaše Ctihodnosti... jsem zoufalý, že jsem musel přerušit váš odpočinek, ale stalo se něco zcela nečekaného, nemyslitelného... nechápu to..."
"Tak už mluvte!" rozkřikl se netrpělivě jeho nadřízený. "Co se vlastně děje?"
"Tři noví odvedenci dnes v noci uprchli."
"Cožpak brána do kláštera nebyla střežena?"
"Ale ano! Jenže oni zneškodnili oba strážné. Dnes časně ráno jsme je objevili. Byli v bezvědomí. A co je ještě horší, ti zlotřilci se opovážili vzít s sebou jednu z vašich služebnic."
"Kterou?"

"Myslím, že Ohmu."
Velekněz nadskočil zlostí.
"Už tomu rozumím. Byla vybrána, aby roznášela novým rekrutům čarovný nápoj. Nejspíš je varovala, aby nepili a pak je přemluvila k útěku. Je to naše nedbalost, ale nutno přiznat, že svou komedii sehrála výborně."
"Nařídil jsem uzavřít městské brány. Hlídky pročesávají celé město, dům od domu. Jsem si jistý, že je za chvíli budeme mít."
"O tom silně pochybuji. Nejspíš už jsou dost daleko odsud."
"Kam by mohli mít namířeno?"
Obličej velekněze se stáhl nenávistí.
"Na vysočinu, to je jasné! Tahle Ohma určitě vyslechla naše rozhovory a teď spěchá uvědomit svého otce o našich záměrech. Musíme jednat co nejrychleji."
"Nebylo by moudřejší vyčkat na návrat Poutníka? Měl by se objevit každým dnem a slíbil, že nám přiveze novou zbraň výměnou za lahvičku našeho kouzelného nápoje."
"Moje zbraně budou stačit! Urychlete přípravy, uvědomte o mém rozhodnutí důstojníky. Vojsko se vydá na pochod zítra ráno. Osobně se ujmu vedení."
***
Uprchlíci pochodovali usilovně celé dopoledne. Postupovali bezútěšně monotónní planinou, porostlou řídce shluky křovisek a remízků. U jedné takové houštiny rostoucí na břehu úzkého potoka se v poledne zastavili ke krátkému odpočinku. Mark se s heknutím svalil do trávy. Milostné noční hrátky nebyly zrovna nejvhodnější přípravou na tento maratón.
Ohma, jak se zdálo, snášela pochod bez větších problémů. Ve společnosti Olivera přiklekla k vodnímu toku a napila se ze složených dlaní. Zbytek vody potom v žertu vyšplíchla na mladého muže. Ten jí to se smíchem oplatil a za chvíli stříkala voda na všechny strany. Mark směrem k dovádějícímu párku ospale zamručel:
"Uklidněte se, mládeži. Nejsme na pouti. Jak daleko je ještě to místo, kam nás chcete zavést?"
Dívka ukázala kamsi za horizont.
"Musíme se do večera dostat do těch lesů na obzoru. Jedině tam se můžeme ukrýt."
Ray po bleskovém výpočtu vyslal:
"Čeká nás ještě slušný kus cesty! Nejméně pětadvacet kilometrů."
O deset minut později dal Mark povel k odchodu. Kráčeli téměř beze slov celý další zbytek dne. Ohmě stékaly po zádech stružky potu. Promáčely v některých místech její lehký oděv a zviditelnily to, co bylo pod ním.
"Docela hezká podívaná," ozval se mentálně Ray. "Musím uznat, že Oliver si nevybral špatně."
"Spíš byl vybrán. To ona se mu vrhla do náruče."
"Vypadá to, že máš v tom mladíčkovi tvrdou konkurenci. Většinou si tyhle kočičky na misích vybírají tebe."
"Momentálně je mi to úplně fuk. Jediné, na co teď myslím, je velká sklenice dobře vychlazené sody."
"Hlavu vzhůru! Za hodinu jsme u úpatí támhle toho kopce a tam už začíná les."
***
Ray lehce zatřásl Markovým ramenem. Svítalo a první sluneční paprsky zaháněly noční stíny. Předchozí večer se vyčerpaná skupinka utábořila v hustém porostu na úbočí kopce, asi sto metrů od stezky, která se vinula mezi stromy.
"Buď potichu," vyslal android. "Moje biodetektory zaregistrovaly přítomnost živých bytostí. Pohybují se zřejmě po lesní cestě."
Ukázal na Olivera a Ohmu, kteří spali přitisknuti jeden k druhému a dodal:
"Dej pozor, ať při probuzení nenadělají zbytečný hluk. Já se zatím skočím podívat, kdo se to tu potlouká."
Neslyšně proklouzl mezi křovisky, zatímco Mark se snažil opatrně probudit dvojici.
O deset minut později byl Ray zpátky a šeptem sděloval:
"Je to skupina ozbrojenců vedená nějakým mnichem."

"Že by hlídka? Počkáme v klidu, až se vzdálí."
"Neřekl bych! Ukrývají se po obou stranách cesty, jako by chystali nějakou léčku."
Následující okamžiky mu daly za pravdu. Ozvaly se výkřiky, ke kterým se připojilo řinčení zbraní. Pozemšťané, puzeni zvědavostí, vystoupili opatrně ze svého úkrytu. Jejich obavy z prozrazení však byly téměř zbytečné, protože obě skupiny byly zcela zaujaty bojem.
Asi tucet gardistů oblečených do známých červených hábitů s hlavami chráněnými kovovými přilbicemi vedl kněz, který se obezřele držel opodál. Ozbrojenci obklíčili malou skupinku otrhanců, která se však bránila se zoufalou odhodlaností.
Ohma prudce stiskla Markovo předloktí.
"To jsou mí přátelé! Musíme jim pomoci..."
Pozemšťan chvíli váhal, zatímco do uší se mu zařízl nepříjemný hlas kněze, který křičel:
"Pobijte je! Vyhlaďte tu verbež..."
Kolikrát v životě už musel vyslechnout podobně nenávistné povely? Zdá se, že znovu, sám nevěděl už pokolikáté, bude muset porušit základní pravidlo S.D.P.P.: Naslouchat, pozorovat, ale nikdy se nevměšovat do běhu událostí. Nádherná idea suchopárných byrokratů, kteří nikdy neopustili své klimatizované kanceláře, s jedinou výjimkou - když se vraceli do svých přepychově zařízených bytů.
Tasil meč a vrhl se vpřed. Byl nejvyšší čas! Tři ubožáci již bezvládně leželi na zemi a na zbytek skupinky nebezpečně dotírali gardisté, kteří se zjevně zaměřili na obra s prošedivělými vlasy.
Neočekávané objevení nových bojovníků rozkolísalo řady útočníků. Čtyři gardisté se zhroutili, aniž by si vůbec uvědomili, kdo jsou jejich noví protivníci.
Překvapený kněz se obdivuhodně rychle vzpamatoval a přivolal zbývající gardisty k sobě. Řízné rozkazy ukončily paniku rodící se v řadách jeho bojovníků, kteří se vrhli do nového útoku. Mark se náhle ocitl tváří v tvář solidně stavěnému chlapíkovi, který po něm švihl svým mečem. Úder by mu určitě dokázal rozpoltit lebku. Odvrátil útok kvintou a sám udělal výpad proti útočníkovu boku, kde se vzápětí objevil dlouhý zkrvavený šrám.
Gardista, jakoby necítil žádnou bolest, ho znovu napadl, tentokrát divokým bodnutím. Mark odvrátil špici protivníkova meče kvartou a sám vzápětí zasáhl jeho hrdlo.
Na vychutnání svého vítězství mu však nezbyl čas, protože okamžitě se před ním vynořil další protivník. Do očí ho udeřil tupý pohled gardisty. Odrážeje zběsilé rány, vyslal:
"Rayi, jsou zfetovaní a jednají pod účinkem drogy. Musíme v prvé řadě vyřídit toho kněze, který je ovládá!"
"Postarám se o to! Ty si zatím dávej dobrý pozor! Je to nějaký tvrdý chlapík."
Androidovo varování bylo namístě. Voják na Marka zle dotíral. Kdyby byl pozemšťanův meč bronzový, už by nejspíš byl na několik kusů. Pak se však Markovi podařilo vystihnout nepatrného zakolísání svého nepřítele, který přehnal prudkost svého výpadu. Tvrdou a dobře mířenou ranou rozpoltil gardistovu přilbici. Ten se v bezvědomí sesul k zemi.
Mezitím android kolem sebe rozséval zkázu. Vrhl se na nejbližšího ozbrojence, bleskově odrazil čepel, která ho ohrožovala a zdrcujícím úderem levačky zasáhl jeho bradu. Ramenem odhodil padající tělo pod nohy jiného gardisty, který o ně zakopl. Tvrdý úder předloktím do šíje urychlil protivníkův pád na zem.
Cesta byla volná a Ray se dvěma neuvěřitelně dlouhými skoky ocitl tváří v tvář páterovi, který viditelné zbledl.
"Je zakázáno třeba se jen dotknout duchovního... Stihne vás strašný trest... Nemáte právo..."
Úder plochou čepele do lebky ho vyvedl z omylu. Boj pokračoval, ale po eliminování kněze už nebyli gardisté tak agilní. Někteří dokonce vypadali bezradně a odhazovali zbraně. Mark chtěl navrhnout příměří, ale spád událostí ho zaskočil. Otrhanci bez jakýchkoli výčitek svědomí využili nečekané výhody, které se jim dostalo a nemilosrdně se vypořádali se svými nepřáteli. Mezitím, co se vítězové věnovali zbraním a oblečení padlých, prošedivělý obr, který byl bezesporu vůdcem přepadených, vykročil směrem k Markovi. Po tváři zrudlé námahou mu stékaly stružky potu a přes hrudník se mu táhly dva krvavé šrámy. Jeho dech byl ještě trhavý, ale promluvil vážným hlasem.
"Zdravím vás, cizinci. Vaše pomoc přišla v nejvyšší čas. Bez ní by nás tihle psi nejspíš vyřídili."
Ohma, která úzkostlivě sledovala průběh bitky ukryta v nedalekém houští, se konečně ozvala:

"Thimosi... Thimosi... Jsem šťastná, že tě zase vidím."
Muž nevěřícně zíral na dívku, která se mu vrhla do náruče.
"Princezna... To přece není možné! Jak se vám podařilo uprchnout z kláštera?"
"Tihle mužové mi pomohli. Jak se daří mému otci?"
"Tak, jak je to v dané situaci možné. Bude mít z vašeho návratu obrovskou radost. Pojďte, dovedu vás k němu."
Obrátil se ke svým mužům, kteří mezitím stihli zbavit padlé protivníky veškerého osobního majetku, včetně šatstva.
"Tak už dost, jde se! Vrátíme se do tábora. Nemá smysl pokračovat až do vesnice, kde jsme chtěli získat nějaké zásoby. Určitě tam jsou další gardisté. Někdo nás musel zradit, protože tihle tady na nás nečekali jen tak náhodou."
Lehce poklepal Markovi na rameno.
"Pojďte s námi, cizinci. Král vás určitě s radostí přijme."
Skupinka se dala na pochod. Mark se přitočil k Oliverovi a zašeptal mu do ucha:
"Fíha, královská dceruška! Ty si ale umíš vybírat milenky! Doufejme jen, že vážený pan otec tím nebude příliš pohoršen."
Pochodovali celý zbytek dopoledne, překonávali čím dál obtížnější, kopcovitý terén. Konečně dorazili k improvizovanému tábořišti, tvořenému převážně chatrčemi z větví a listí. Ohma ve společnosti Thimose do jedné z nich vstoupila.
***
Král Hikas byl podsaditý, pevně stavěný muž s obličejem s ostrými rysy a hřívou černých vlasů. Přes ubohé svršky, které měl na sobě, z něho vyzařovala jistá důstojnost. Byl usazen na hrubě otesané stoličce. Po jeho pravici seděl vyzáblý stařec s dlouhými bílými vlasy a stejně dlouhým a bílým vousem. Jeho oči si dlouho a zkoumavě prohlížely pozemšťany, které Ohma přivedla do chatrče. Konečně promluvil hlubokým, uvážlivým hlasem.
"Nevypadají, že by byli otráveni, ale musí se podrobit zkoušce."
Zvedl se, popošel ke stolku, ze kterého vzal čtyři ze dřeva dlabané poháry. Naplnil je vodou, ze záhybů svého hábitu vylovil lahvičku a do každé nádobky kápl několik kapek jejího obsahu.
"Vypijte to!" nařídil.
Ray rychle vyprázdnil svůj pohár, následován Ohrnou. Ta se po několika doušcích zapotácela, ale než ji stačil Oliver podepřít, znovu se s pobledlou tváří a provinilým úsměvem narovnala.
"Neznámá substance složité vnitřní struktury. Neobsahuje však toxické látky. Myslím, že se můžete klidně napít, zvlášť když se napilo i to děvče."
Psychická zpráva netrvala více než dvě sekundy. Když pozemšťané spolkli poslední doušek, stařec se usmál.
"Nemají v sobě drogu. Jenom Ohma má v těle ještě nepatrné zbytky z dřívějška."
"Všechno je v pořádku," řekl král a obrátil se k Markovi s dotazem, odkud přicházejí.
Ten mu krátce vylíčil, že cestují z dalekého jihu, kde se nepohodl se svým starším bratrem o otcovo dědictví. Zdálo se, že vysvětlení krále uspokojilo.
"Teprve po příchodu do Thacosu, kde jsme vám chtěli nabídnout své služby, jsme se dozvěděli, co se seběhlo. Tam nás také zajali gardisté z kláštera. Co je to za ďábelský nápoj, který nás tam nutili pít?"
Král si zhluboka povzdechl a ukázal bradou na starce.
"Inis, náš kněz, vám to vysvětlí lépe než já."
"Už léta mě trápí výčitky svědomí. Chaldas byl mým žákem. Nutno říci, že velmi nadaným žákem. V tom čase jsme hledali rostliny, které by dokázaly utišit bolest. Nakonec se mu podařilo smíchat výtažky z jistých hub a tak vznikl jeho prokletý čarovný nápoj. Podle mého zkoušel celá léta tajně jeho účinky. Když se nakonec odhodlal přejít k akci, všechny nás tím zaskočil. Zdá se, že svou roli přitom sehrál ten záhadný cizinec, který ho navštívil a zajímal se o jeho bádání. Ten mu také věnoval tu strašlivou zbraň, která kolem sebe rozsévá děs a hrůzu. Jenom málokterým z našich se podařilo uprchnout. Od té doby tady takhle živoříme."
Starcův obličej se nečekaně roztáhl do úsměvu plného zadostiučinění.

"Protože dobře znám Chaldasovy práce a výsledky, mohl jsem se dát do bádání, které jsem zcela nedávno úspěšně uzavřel. Všiml jsem si, že v okolí hub, ze kterých je vyroben čarovný nápoj, roste pouze jediná rostlina. Všechny ostatní zakrátko zahynou. Z její šťávy se mi podařilo získat extrakt, který ruší působení Chaldasova lektvaru. Věřím, že bych tak mohl uzdravit všechny naše postižené spoluobčany."
Ohma, která uctivě seděla u nohou svého otce, se ozvala ustaraným tónem:
"Bohužel, vypadá to tak, že Chaldas vám k tomu nedopřeje mnoho času. To, co jsem pochytila z jeho řečí, když si myslel, že jsem pod vlivem drogy, ukazuje, že chce brzy zaútočit. Zatím má k dispozici na tři stovky ozbrojenců."
Král sebou trhl a naklonil se ke své dceři.
"A víš, kdy se chce vydat na pochod?"
"Podle toho, co říkal, by to vypadalo, že chce vyčkat příchodu toho cizince, nebo Poutníka, jak mu říkají. Mám ale obavy, že můj útěk urychlí jeho přípravy. Určitě je mu jasné, že zamířím k vám, abych vás o všem informovala."
Král se obrátil k Thimosovi, který stál uctivě na prahu chýše a nařídil:
"Vyšli zvědy na přístupové cesty k městu. Chci včas vědět, až se Chaldasovo vojsko vydá na pochod."
Obr vojensky pozdravil a odpověděl:
"Okamžitě zařídím, co je třeba."
Potom král oslovil pozemšťany.
"Jsem vám velice zavázán, že jste pomohli Ohmě k útěku. Stále si ještě přejete vstoupit do mých služeb?"
"Samozřejmě, Výsosti."
"V tom případě buďte mezi námi vítáni. Jak už se mně doneslo, jste prý velice zdatní válečníci."
"Zbraněmi, myslím, vládneme docela dobře," připustil skromně Mark.
"Zajděte za Thimosem, ať vám najde nějaké ubytování. Mohli byste cvičit mé muže. Většina z nich je mi oddána a nechybí jim odvaha, ale s mečem se příliš ohánět neumějí. Moc by jim to pomohlo."
Když se setmělo, většina mužů se shromáždila kolem ohniště, nad kterým se na rožni opékalo nějaké zvíře. Podobalo se pozemskému divočákovi. Dva dobrovolní kuchaři otáčeli rožněm, zatímco třetí chytal do nádoby stékající tuk a potíral jím tělo zvířete.
Thimos, sedící na zemi se zkříženýma nohama, se dal do hovoru s Markem.
"Bez tebe a tvých přátel by můj život bezpochyby skončil dnes ráno na té lesní stezce. Některý z vesničanů nás musel zradit."
"Knězi jsou v každé vesnici?"
"Na to jich je málo. Řeší to tak, že dělají čas od času jakési inspekční cesty, při kterých terorizují obyvatelstvo."
Pečeně byla konečně hotova a jeden z kuchařů se dal do porcování. Za chvíli už držel každý v ruce kus kouřícího masa.
Ray, který nahrával celou scénu, vyslal:
"Je jich něco málo přes čtyřicet a k tomu jsou špatně vyzbrojeni. Nedovedu si představit, jak dlouho dokážou vzdorovat vycvičeným a dobře organizovaným vojákům. Jak tady hodláš dlouho tábořit?"
"Den nebo dva. Jsem zvědavý, jak se budou události vyvíjet dál."
Thimos jim na noc nabídl svou chatrč, ale Mark zdvořile odmítl. Znal velmi dobře hygienické podmínky v těchto mužských leženích.
"Dnes v noci se vyspíme venku, tady pod stromem. Je docela teplo. Zítra si něco postavíme."
Když už si chystali improvizovaná lože, objevila se Ohma. Přistoupila k Oliverovi a tichým, rozpačitým hlasem s odvráceným pohledem promluvila:
"Je mi moc líto, že ti nemohu dělat společnost. Musím k otci."
Celá zrudlá dodala:
"Přes všechno, co v poslední době prožil, je stále velice staromódní. Raději bych, aby se zatím nedozvěděl nic o našich vztazích... později, jestli zvítězíme, slibuji ti..."
Když spatřila krále, který se objevil na prahu svého obydlí, rychle zmizela v houstnoucím šeru.

10

Hikas, ukrytý v houštině, ustaraným pohledem pozoroval velekněžovo vojsko. Od návratu jeho dcery uplynuly teprve dva dny. Pozdě odpoledne donesl rychlý posel zprávu, že nepřítel se již blíží. Teď právě gardisté z kláštera dokončovali ležení, kde hodlali strávit následující noc. Pracovali neúnavně pod dohledem několika kněží. Velekněžův stan stál osamoceně uprostřed volného prostranství uprostřed tábora. Dva jiné, menší stany sloužily za přístřeší kněžím. Hlídky rozestavěné v pravidelných vzdálenostech zajišťovaly strážní službu.
Hikas, následovaný Thimosem, se tiše odplížil ze svého pozorovacího stanoviště. Mark s Rayem je doprovázeli. Zanedlouho byli zpět v táboře. Vstoupili do chýše, kde je netrpělivě očekávali starý Inis a Ohma. Když král promluvil, objevily se na jeho čele starostlivé vrásky:
"Je jich příliš mnoho. Bylo by šílenství postavit se jim na odpor. Nezbývá nám než se stáhnout hlouběji do kopců."
Thimos s bezmocně zaťatými pěstmi beze slova souhlasně přikývl. Král pohlédl na Marka. Ten se tvářil zamyšleně, mlčel a o něčem uvažoval. Má znovu, kdoví už pokolikáté, porušit takřka posvátné pravidlo S.D.P.P.?
"Možná, že existuje jisté řešení," zamumlal nakonec polohlasně.
"A jaké?" ožil okamžitě Hikas. "Rychle! Mluvte!"
"Záleží to tady na Inisovi. Má vyrobené dostatečné množství protilátky na Chaldasův nápoj?"
Stařec je ujistil, že by v případě potřeby dokázal vyléčit i několik tisíc osob.
"Výborně! Chaldasovo vojsko, to jsou převážně nadrogovaní muži, kteří jednají proti své vůli. Když se podaří zbavit je působení toho jedu, nebudou klást žádný odpor, ba naopak, možná se k nám přidají."
"Jak ale dosáhnout toho, aby pozřeli Inisovu medicínu?" řekl Thimos. "Při boji jim těžko můžeme navrhnout, aby toho na chvíli nechali a připili si s námi na zdraví," pokračoval obr ironicky.
"Tím spíš, že kněží a důstojníci je mají stále pod dohledem," připojil se k námitkám král. "Jakmile nás zpozorují, dají rozkaz k útoku."
"V každém vojsku dostanou vojáci ráno před bojem pořádně najíst. Stačilo by tedy přimíchat protilátku do snídaně."
"Jak se ale dostat do jejich polní kuchyně? Tábor je velmi dobře střežen, jak ses mohl přesvědčit na vlastní oči."
"Můj přítel se dokáže pohybovat ve tmě jako kočka. Myslím, že by tenhle úkol zvládl. Stačí mu dát plášť a přilbu jednoho z gardistů, které jsme zlikvidovali předevčírem v lese."
Král se pohroužil do hlubokého mlčení. Bylo vidět, že horečně uvažuje. Nakonec se rozhodl:
"Markův návrh stojí za zkoušku. Kéž nám nebesa dopřejí, aby se vydařil. Vyrazíme z tábora po půlnoci. Rozmístíme se severně od jejich ležení, v místech, kde je k němu z lesa nejblíž. Když zjistíme, že měl Ray štěstí, okamžitě zaútočíme. Kdyby se mu jeho záměr nezdařil, budeme mít čas se stáhnout. Lesy jsou tady husté a hluboké, takže máme šanci svým pronásledovatelům uniknout."
Thimos, v jehož očích se zračil záblesk naděje, popošel ke vchodu a řekl:
"Jdu vydat potřebné rozkazy."
Ray, který zůstal venku, se telepaticky spojil s Markem:
"Sledoval jsem vaši konverzaci. Od začátku mi bylo jasné, že mne nenecháš, abych se nudil. Ještě, že jsem autocenzuroval své nahrávky, jinak by si ti snaživá z Komise pro nevměšování nedali ujít příležitost stáhnout ti kůži zaživa."
"Drobná přátelská výpomoc nemůže od základu změnit vývojový proces žádné primitivní civilizace. Navíc tenhle velekněz, který dostal chuť vládnout nad živými mrtvolami, je mi krajně nesympatický. Všechno jsi slyšel, takže ti toho nemusím moc vykládat. Počkáš, až nebude svítit měsíc. Přes řetěz hlídek se dostaneš s pomocí svého antigravu. Pokud jde o vyhledání polní kuchyně, spoléhám na tvůj instinkt."
"Co když mě odhalí?"
"Vezmeš nohy na ramena západním směrem a ukryješ se v lese. Pochybuji, že by nějaký ubohý humanoid měl šanci tě dohonit!"
***

Na obzoru se objevil světlý proužek. Na Markovo rozpoložení se rozednívalo až příliš pomalu. Král a Thimos, kteří zalehli vedle něho, aby pozorovali co se děje v nepřátelském táboře, byli stejně netrpěliví jako on. Zbytek jejich družiny se ukrýval asi dvacet metrů zpět, připraven okamžitě zmizet v hustém lesním porostu. Většina královych mužů se na plán svých velitelů dívala dosti skepticky.
S prvními slunečními paprsky se v nepřátelském ležení rozezněly polnice. Ozbrojenci, z nichž většina strávila noc pod širým nebem, se jen neradi loučili se spánkem a pomalu vstávali. Kněží, jejichž motivace byla přece jenom silnější, pobíhali mezi vojáky a nešetrně je pobízeli k rychlejší činnosti.
"Myslíte, že se váš přítel dostal do tábora?" projevil svou nejistotu potichu král.
"Kdyby se jim ho podařilo chytit, bylo by tady větší pozdvižení," uklidňoval ho Mark.
Gardisté se řadili do dlouhého zástupu před jedním nevelkým stanem. V jeho odkrytém průčelí dva muži s velkými naběračkami rozdělovali vojákům polévku z ohromného kotle. Vtom se Ray psychicky ohlásil: "Všechno je O.K.! Už do sebe ládují svůj protilék. Doufejme, že nezačne působit dřív, než se dostanou na řadu poslední hladovci."
Mark nervózně pozoroval pomalý pohyb fronty. Zůstala už jen asi dvacítka neobsloužených, když se začaly projevovat první účinky Inisovy medicíny. Někteří muži zůstali zcela paralyzováni stát, jiní se bezmocně zhroutili k zemi.
Král vyskočil s obličejem zářícím radostí. "Podařilo se mu to! Vašemu příteli se to podařilo!"
"Sire, dejte okamžitě rozkaz k útoku, než se kněži vzpamatují z překvapení. Chaldasovi se nesmí podařit uprchnout!"
Ani králi nebylo toto pomyšlení nikterak příjemné. Hikas rychle nařídil Thimosovi, aby si pospíšil ke svým mužům. V nepřátelském táboře vládl čím dál větší chaos. Už dobrá polovina gardistů se v křečích svíjela na zemi.
Královi muži se s divokým křikem vynořili z lesa a vrhli se do útoku. Thimos rozdělil svou nepříliš početnou družinu na tři skupiny. Dvě postranní křídla obklíčila tábor, aby zabránila nepříteli v ústupu. Střední oddíl zaútočil čelně.
Chaldas, přilákaný hlukem, vyšel ze svého stanu. Před jeho zraky se odehrávalo tragikomické představení. Chvíli nevěřícně zíral na své vojsko, jehož část se bezmocně válela po zemi a část nehnutě naslouchala hysterickému křiku pobíhajících kněží. Potom se svým suchým, autoritativním tónem pokusil shromáždit kněze a důstojníky kolem sebe. Těch druhých se však na jeho rozkaz dostavila sotva polovina.
"Ujměte se okamžitě velení svých oddílů," rozkřičel se na ně.
Nešťastníci řvali na své podřízené div neochraptěli, ale všechno marně! Jejich rozkazů uposlechlo pouze dvacet gardistů, kteří se nestačili nasnídat.
A už tady byli první útočníci. Chaldas, aby pozvedl klesající morálku svých podřízených, sáhl do záhybů svého šatu a vytáhl odtamtud magickou zbraň, kterou dostal darem od Poutníka. Namířil ji na nejbližšího rebela, vzdáleného ani ne deset kroků.
Vzduch rozrazil ohnivý záblesk. Nešťastník, obklopený plameny, se zhroutil na zem, kde z něho v okamžení zbyl jen zuhelnatělý škvarek.
"Rayi," ozval se mentálně Mark. "Má termickou pistoli. Musíš ji zneškodnit dřív, než mezi našimi přáteli vypukne panika."
Chaldas se už rozhlížel po další oběti. Nikdo, ani on, si nevšiml tenkého světelného svazku, který zasáhl jeho ruku držící zbraň. Náhle se oslnivě zablesklo a ze země vyšlehl ohnivý sloup, který zmizel tak rychle, jak se objevil. Když se oslepeným bojovníkům zase vrátil zrak, zjistili, že velekněz zmizel. Zbyl z něho jen pár doutnajících podešví z jeho sandálů.
"Rayi, co se stalo?"
"Mířil jsem na ruku! Musel jsem zasáhnout energetický zásobník, který explodoval."
První se z ohromení vzpamatoval Thimos. Pobídl své ustrašené muže a vrhli se na kněze, stále ještě zkamenělé úžasem a hrůzou.
O deset minut později bylo po boji.
"Nejednali s nimi právě v rukavičkách," poznamenal Ray při pohledu na zmasakrované mrtvoly kněží a jejich několika přisluhovačů.

"Naši přátelé si od nich vytrpěli své, takže je docela chápu i když sám tyhle způsoby nemám příliš v lásce."
Král, stojící před velkým stanem, který se teď stal jeho příbytkem, sledoval, jak jeho lidé dávají do pořádku tábor, jenž jim padl do rukou. Nedávní protivníci, kteří byli stále ještě pod vlivem drogy a její protilátky, byli totálně dezorientovaní. Inis s několika muži se jim snažil pomoci a vysvětloval jim trpělivě, co se jim vlastně přihodilo.
Hikas přátelsky objal pozemšťany a dojaté k nim promluvil.
"Potkaly mě krátce po sobě dvě nádherné věci. Nejprve shledání s Ohmou a potom toto vítězství. Za obojí vděčím vám. Věřte, že mám dobrou paměť a nikdy vám to nezapomenu. Dnes večer uspořádáme pořádnou hostinu a zítra se vydáme domů, do Thacosu. Přiznám se, že už se nemohu dočkat, až budu zase ve svém paláci."
Slavnostní večeře, na kterou padla značná část zásob velekněžova vojska, se protáhla dlouho do noci a probíhala velice bujaře. Nedávní vyhnanci si chtěli vynahradit dlouhé období svého strádání. Mark toho využil a v jednu chvíli se přitočil k Inisovi, který podřimoval u vchodu do stanu. Položil mu otázku, s jejíž odpovědí si marně lámal hlavu.
"Proč Chaldas organizoval po každé konzumaci toho kouzelného nápoje ty orgie s děvčaty?"
Stařec se smutně usmál.
"Jeho lektvar je zároveň nesmírně účinné afrodisiakum. Nemůže-li si ten, kdo ho pozře, okamžitě příslušným způsobem tělesně ulevit, může to pro něho mít tragické zdravotní následky, které mohou končit i smrtí."
Mark, který značnou část odpoledne strávil nejrůznějšími úvahami, pokračoval v dotazech:
"Máte ještě nějakou lahvičku s protilékem?"
"Mám jich ještě víc než dost. Víte přece, že bych chtěl vyléčit všechny postižené v tomto království."
"Byl bych vám vděčný, kdybyste nám alespoň jednu nádobku mohl věnovat. Může se nám hodit při naší zpáteční cestě, kdybychom při ní potkali nějaké zdrogované nešťastníky."
Inis sebou překvapeně trhl.
"Vy se s námi nevrátíte do Thacosu? Král se vám chce štědře odměnit a mně osobně se zdá, že váš mladý přítel udělal velký dojem na princeznu."
"Nevrátíme, bohužel. Musíme zpět do naší vzdálené země."
"Kdy se chcete vydat na cestu?"
"Okamžitě! Tedy, hned, jakmile nám věnujete lahvičku vašeho protiléku."
Stařec, viditelně vyvedený z míry, zabodl svůj zkoumavý pohled do Markovy tváře. Po chvilce se jeho rty pohnuly a téměř neslyšně pronesl:
"Vy nejste z našeho světa."
Jakoby chtěl předejít případným Markovým námitkám, dodal rychle:
"Když jsem byl ještě mladý, hodně jsem cestoval. Vím proto, že na jihu žije jen pár nepočetných nomádských kmenů, které neznají bronz, natož aby ovládali šermířské umění tak jako vy. I jejich jazyk je jiný."
Po celou dobu co mluvil, se díval Markovi upřeně do obličeje. Mark jeho pronikavý pohled vydržel.
"Příliš si vás vážím na to, abych vám lhal, ale prosím vás, abyste si toto tajemství nechal pro sebe. Přišli jsme sem skutečně z jiného světa, který je tak vzdálený, že si to vůbec nedokážete představit. Jsem rád, že jsem mohl pomoci napravit zlo spáchané blouznivcem, který si chtěl podrobit své bližní."
"Vrátíte se?"
"Ne! Nikdy! Až uplyne řada století, vaše vědění se rozvine natolik, že vy sami, tedy vaši potomci, začnou dobývat prostor a navštíví vzdálené světy. Nechám na vaší moudrosti, abyste vysvětlil náš náhlý odchod králi a Ohmě."
Mark kvapným krokem opustil stan. Mentálně se spojil s Rayem:
"Vyhledej Olivera! Ještě před svítáním odsud musíme zmizet."
***
Merkur se s tichým vrněním propulsorů odlepil od země. Pocit drtivé tíže zmizel, jakmile loď dosáhla vysoké oběžné dráhy kolem Orniky. Na obrazovce vnější viditelnosti se planeta jevila jako modrý

kopací míč.
Oliver s mírně zaraženým pohledem zamumlal, že mu téměř nebylo rozumět:
"Bylo opravdu nutné vypařit se tak rychle?"
Mark ho přátelsky poplácal po rameni.
"Právě jsi objevil jednu z nejobtížnějších stránek našich misí. Opustit bytosti, které ti věnovaly své přátelství a někdy dokonce i víc než to, bez naděje, že je ještě někdy spatříš."
Rayův rázný hlas prořízl atmosféru houstnoucí smutkem.
"Jaké jsou další pokyny? Chceš poslat generálovi hlášení?"
"Není důvod s tím spěchat. Nic zvláštního jsme zatím nezjistili. Naši akademici si mohou na odpověď na své teologické otázky ještě pár hodin počkat."
"Mám tedy naprogramovat zpáteční let k Zemi?"
"Zatím bych se ještě nějakou chvíli pozdržel na této oběžné dráze."
"K čemu to bude dobré?" divil se Oliver.
Mark si vzal z distributoru sklenici syntetického džusu.
"Přemýšlej, hochu! Zaujati vlastním průběhem událostí jsme zanedbali dva významné momenty. Velekněz vlastnil termickou pistoli, která nemohla být vyrobena na Ornice. Musela se sem tedy dostat zvenčí, z kosmu. Kromě toho se tvoje přítelkyně Ohma zmínila, že Chaldas čekal brzký návrat záhadného cizince, kterému říkali Poutník. Co jiného by mohl chtít výměnou za své zbraně, než velekněžovu drogu?"
"Co z toho vyvozuješ?"
"Rád bych věděl, jestli se v následujících hodinách neobjeví v této oblasti nějaký astronef. Rayi, uveď Merkura do režimu automatické obrany a my se půjdeme trochu vyspat. Ještě předtím si ale velkou chutí dám pořádnou teplou sprchu. Nemyl jsem se pořádně už celou věčnost."

11

Mark vešel do pilotní kabiny a usadil se pohodlně do křesla druhého pilota. Koupel, desetihodinový spánek a vydatná snídaně ho znovu dostaly do formy.
"Nic se nedělo, Rayi?"
"Kdyby se přihodilo něco důležitého, mám dojem, že bych tě vzbudil," pokusil se o ironii android.
"Kde je Oliver?"
"Ještě spí. Dlouho nemohl usnout. Má ještě plnou hlavu té své krásky, kterou musel opustit."
"Musí si zvykat na podobná prchavá setkání, která po sobě často zanechávají hořkou příchuť."
Nepříjemný zvuk signálního zařízení přerušil jeho filozofování v samém zárodku. Vzápětí se ozval neosobní, kovový hlas počítače:
"Vynoření v kvadrantu 220. Loď směřuje velkou rychlostí k Ornice."
Ray bleskově stiskl několik spínačů. Na panelu se rozsvítila řada obrazovek.
"Astronef nemá žádné imatrikulační znaky. Jedná se pravděpodobně o pirátské plavidlo. Co asi může hledat v tomhle koutě Galaxie?"
"Za chvíli se to dozvíme," ušklíbl se Mark. "Jeho detektory jsou přinejmenším stejně dobré jako naše. Zdá se, že nás už odhalil. Mění dráhu a stáčí se k nám."
Kontrolka videoradia se náhle rozblikala. Mark mechanickým pohybem ukazováčku zapojil příjem. Na obrazovce se objevila ještě mladá tvář s energickými rysy a velmi světlýma očima. Obočí muže se mírně nadzdvihlo jako jediný výraz překvapení. Vzápětí se mladíkovy tenké rty roztáhly do chladného úsměvu.
"Kapitáne Stone, nenapadlo by mě, že vás tady potkám. Je mi líto, že vybrali právě vás, abyste nahradil Standmana, kterého moji přátelé... ehm, neutralizovali."
"Poručík Douglas Burk, předpokládám," reagoval Mark. "Generál Khov bude radostí bez sebe, až se dozví, že jeden z jeho podřízených se dal na pirátské řemeslo."
"Pochybuji, že budete mít možnost mu tuhle novinku sdělit. Máte smůlu, že jste si na cestu vybral civilní stroj. Nejspíš proto, abyste nás oklamal. Přiznám se, že vám to skoro vyšlo. Teď ale na svou mazanost doplatíte."
Obě lodě se k sobě blížily velkou rychlostí. Mark na okamžik přivřel oči.

"Rayi, připrav salvu čtyř raket. Víš, jak je naprogramovat."
Instrukce si nevyžádala ani celou sekundu.
"Zábavné," vyslal android, "nicméně budu k tomu potřebovat jistý čas. Zabav ho zatím nějak."
Mark nasadil ustaraný výraz. Burka jeho vrásky zjevně potěšily.
"Jak jste zjistil, kdy má Standman odletět?"
Pirát se krátce zasmál.
"Udržuji dobré vztahy s Colliersem, zástupcem komandanta Starka, pověřeného přípravou androidů na akce. Už jsme ale ztratili zbytečně moc času. Mám totiž na Ornice jednu důležitou schůzku."
Mark postřehl pohyb jeho ruky směrem k ovládacímu pultu odpalování řízených střel. Vyrazil ze sebe proto jedním dechem:
"Takže to vy jste ten Poutník, kterého očekával Chaldas. Bohužel, těžko vás asi přijme."
Burk zpozorněl, ruka mu znehybněla.
"Proč?" vyštěkl znervózněle.
"Obávám se, že nedobrovolně skončil svou existenci rukama těch, které si chtěl podrobit."
"Kdo ho nahradil?"
"Představte si, že nikdo! Král z Thacosu si teď dá zřejmě na čas, než povolí vznik nové kasty duchovních."
"Chaldas měl přece pod sebou celý kněžský řád! Co se stalo s jeho lidmi?"
"Byli zlikvidováni současně se svým vládcem a pánem. Primitivní civilizace si neberou servítky. Platí pravidlo přežít nebo zemřít, buď já nebo ty."
Android se ozval psychicky:
"Jsem hotov, Marku. Myslíš, že nám skočí na náš špek?"
"Je to naše jediná šance, protože jeho stroj je lépe vyzbrojený a silnější než náš. Pal!"
Pirátovy oči se rozšířily údivem, když spatřil, jak se z boku Merkura odlepila čtyři torpéda.
"To přece není možné," vyrazil ze sebe vztekle. "Civilní jachta nesmí být ozbrojená. Je to proti všem pravidlům."
Jeho úsměv se mu však vrátil, když uviděl, že k jeho lodi míří pouze jedna střela, zatímco tři ostatní ho zjevně minou.
"Zdá se, že vaše pověst je dost přehnaná, Stone. Příliš jste se svou střelbou spěchal na úkor přesnosti. Takže teď adieu. A buďte klidný, Khov vám určitě udělí vyznamenání in memoriam!"
Prudkým gestem stiskl odpalovací tlačítko pro salvu šesti torpéd. Střely ve vzorném šiku vyrazily k Merkuru.
"Vypusť návnadu a potom udělej třicetistupňový obrat," zavelel Mark.
Návnadou nazývali dokonalou maketu, která poskytovala přesný objemový, termický i magnetický obraz Merkura. Detektory v hlavicích raket se zaměřily na falešný cíl, zatímco astronef prudce změnil svou původní letovou dráhu.
Nešetrný manévr způsobil, že Mark bolestí zasténal a jeho zraky zahalil černý závoj. Když se trochu vzpamatoval, uslyšel Raye, jak hlásí:
"Nepřátelské střely odkloněny. Jakmile se Merkur vrátil na původní trajektorii, vypálil jsem druhou salvu. První várka našich raket je téměř u cíle."
Střela, která jako jediná mířila přímo k pirátské lodi, explodovala v dosti značné vzdálenosti od trupu, protože pirát stačil nastavit ochranný silový štít na plný výkon. Pak se ale stalo něco nepochopitelného. Tři zbývající torpéda, zjevně chybně navedená, náhle změnila směr svého letu a společně zamířila k zdánlivě ztracenému cíli.
Perfektně naprogramovaná Rayem narazila současně na ochranné silové pole nepřátelské lodi. Obrovský energetický šok způsobil roztavení některých důležitých součástí jejího generátoru.
Burk, zděšený varovným blikáním spousty havarijních kontrolek na řídícím pultu, se zoufale pokoušel zapnout náhradní pohonné jednotky. Bylo však už příliš pozdě. Druhá vlna torpéd dorazila k pirátské lodi a proměnila ji v gigantický duhový oblak.
Mark v pilotní kabině Merkura si slyšitelně oddechl úlevou, zatímco Ray poznamenal s nádechem lítosti:
"Dvě rakety by byly úplně stačily. Zbytečně plýtváme."

Oliver, který po vyhlášení poplachu dorazil do kabiny, si otřel obličej zmáčený potem.
"Je to skoro zázrak, že tři střely explodovaly současně."
"Žádný zázrak, tahle synchronizace je Rayova specialita. Už jsme si ji mnohokrát vyzkoušeli."
"Proč jste nejdřív nechali rakety rozptýlit?"
"Kdyby Burk viděl, že k němu míří současně čtyři střely, nejspíš by stejně jako my použil návnadu, zatímco jediná střela mu připadala celkem neškodná. Po jejím výbuchu mohl klidně pokračovat v palbě."
Mladý muž se dal do smíchu.
"Tohle byla velice zajímavá lekce. Instruktoři v astronautské škole nám o této fintě nic neřekli."
"Doufejme, že ji nebudeš muset příliš často používat. Nu a teď, Rayi, směr Země. Jakmile se ponoříme do subprostoru, pošleme hlášení generálovi."

12

Mark podal Oliverovi sklenku svého oblíbeného starého armagnacu. Po ranním příjezdu do New Yorku byl poněkud zklamán, když se mu nepodařilo zastihnout jeho přítelkyni Elzu Swensonovou. Kromě obdivuhodně zelených očí se Elza vyznačovala tím, že byla jednou z nejbohatších žen Galaxie. S Markem se znala už řadu let a vyvinul se mezi nimi vztah hlubší, než bylo pouhé přátelství.
Pozval proto Olivera k sobě, aby společně oslavili návrat z mise. Ray poněkud vylepšil pokrmy připravené distributorem, takže se daly nejenom jíst, ale byly dokonce velmi chutné.
Ze siesty je vytrhl zvuk domovního zvonku. Ray odešel otevřít a za okamžik se vrátil po boku admirála Neumana. Admirál byl vysoký, štíhlý muž, jehož přísný obličej lemovala kštice šedivých vlasů. Pokusil se o cosi jako úsměv, což u něho byl zřídka vídaný jev.
"Projížděl jsem vaší čtvrtí a napadlo mě na chvilku se u vás zastavit. Doufám, že příliš nevyrušuji, kapitáne."
"Ale vůbec ne, admirále. Mohu vám nabídnout trochu armagnacu?"
"Nic proti tomu, zcela výjimečně nejsem ve službě."
Podržel chvilku sklenku v dlaních, aby zahřál její obsah, pak si přičichl k hnědavé tekutině a smočil v ní rty.
"Vynikající, kapitáne. Musím uznat, že si umíte vybrat."
Protože jeho společníci mlčeli, pokračoval nevzrušeným tónem.
"Plukovník Still mně vylíčil, jakým způsobem se vám podařilo nalézt aspiranta Standmana. Domníval se, že by bylo nevhodné plést do toho místní policii a tak poslal své muže zatknout Nicka Tarka. Ten byl ze ztráty svých několika prstů tak šokován, že byl až nečekaně sdílný."
Admirál s nepředstíraným požitkem polkl doušek koňaku.
"Stillův oddíl rovněž v jednom starém skladišti objevil mrtvolu neznámého muže s velice podivným zraněním na krku. Vyšetřování, které následovalo, zjistilo, že se nejspíše jednalo o vyřizování účtů mezi zločineckými gangy. Klasický případ, naprosto bezvýznamný."
Oliverovi dalo dost práce, aby potlačil úlevný výdech. Nejvyšší šéf Vesmírné policie o tom určitě nemluví jen tak pro nic za nic. Bylo nadevší pochybnost, že zná pravdu, ale z určitých důvodů mu zřejmě vyhovovala tato verze. A nejen jemu.
"Nuže, Tarkův výslech byl velice zajímavý. Potvrdilo se, že je zapleten do kuplířství. Má na kontě únos několika dívek a jejich nedobrovolné dopravení na Venusii."
Mark se mimoděk ironicky usmál. Venusia byla teramorfní planeta s téměř ideálními klimatickými podmínkami. Díky skutečnosti, že neměla téměř žádné nerostné a energetické zdroje, byla ušetřena intenzivní kolonizace. Nakonec si ji koupila jedna silná finanční skupina, která tam zřídila jakési rekreační středisko pro zazobané turisty. Situace se však vyvinula tak, že s ubíhajícími lety se z Venusie stalo jedno obří, přepychové hráčské doupě a gigantický vykřičený dům.
"Vzpomínám si, admirále, že jsem tam byl kdysi na jedné akci. Váš podřízený, plukovník Parker, který mě tenkrát shodou okolností zachránil život, neopomene jedinou příležitost, aby mi nepřipomněl, že jsem se na tajného agenta nechoval příliš diskrétně. Po mém odjezdu bylo město jeden vřící kotel, několik budov bylo zničeno a místní guvernér zahynul za velmi podivných okolností."

"Všechno se pak ale rychle uklidnilo a vrátilo do starých kolejí," pronesl svým klidným hlasem Neuman.
"Konec konců si na tohle dobrodružství nemohu stěžovat," usmál se Mark. "Díky němu jsem se poznal se slečnou Swensonovou."
"To už je dávno pryč."
Admirál se znovu labužnicky napil. Mark, který hořel nedočkavostí, se rozhodl pro frontální útok.
"Čekám, jestli se dozvím, co ode mne doopravdy chcete, admirále."
Ledově klidný Neuman jenom mírně povytáhl obočí.
"Proč si myslíte, že od vás něco chci?"
Mark se nepatrně pousmál.
"Velice si vážím vaší Policie, admirále, a ještě více obdivuji vás osobně. Vím, že jste snad až příliš zaměstnaný člověk. Takže, pokud se sám vypravíte sem za mnou, musíte k tomu mít velmi závažné důvody. Protože, jak tahle tuctová historka s prodejem bílého masa, tak dokonce i únos nějakého aspiranta jsou v podstatě drobné incidenty, které by neměly končit dál než v kanceláři plukovníka Stilla."
Neuman vyprázdnil svou sklenku a odložil ji na konferenční stolek.
"Generál Khov měl pravdu, když tvrdil, že bych s vámi měl hrát otevřenou hru. Dobrá, potřebuji vás, přesněji řečeno Raye a vás."
Pod tázavým Markovým pohledem pokračoval:
"Slyšel jste někdy o sektě, jejíž členové si říkají vyznavači Kaala?"
V okamžiku, kdy chtěl Mark zavrtět záporně hlavou, se ozval Ray:
"Krátce před naším odjezdem ti přišly nějaké prospekty tohoto sdružení. Ani jsi je nečetl a hodil jsi je do koše."
"Tahle sekta se nedávno usídlila na Venusii. V jejím čele stojí jistý Timothy Masson, který si nejspíš pro jednoduchost nechává říkat Mesiáš."
"Zábavné."
"Nejsem příliš vnímavý k tomuto druhu humoru," povzdechl si admirál. "Zmíněná sekta má jednu zvláštnost, že získává své členy mezi těmi nejbohatšími občany."
"Pošetilci se najdou v každé společenské vrstvě."
"Pokud vím, svého času jste se potkal s muži jménem Michael Coloman a Georges Penford."
"Ano, mám pocit, že jsem jim svého času zachránil život."
"Myslíte, že by mohli trpět chorobnou úzkostí nebo mít psychické problémy podobného druhu?"
"To bych ani neřekl."
"Nicméně stali se z nich vyznavači Kaala. A je to ještě podivnější. Dalo by se o nich tvrdit, že jsou... nu řekněme štědří ke svému okolí?"
Mark se neubránil ironickému úsměšku.
"Coloman je známá držgrešle. Pro korunu by si nechal vrtat koleno. Když jsem ho vytáhl z bryndy, nejenom že ho ani nenapadlo, aby se podílel na výlohách spojených s letem Merkuru, ale neposlal ani láhev."
"A Penford?"
"Tak to je skutečný džentlmen. Má šarm a vystupování, ale nezapře své skotské předky."
Admirál pokývl hlavou.
"Podařilo se vám několika větami shrnout závěry našeho počítače. Takže vás určitě překvapí, když vám řeknu, že oba dva upsali sektě veškeré své jmění."
"Přiznávám, že se mi to zdá krajně nepravděpodobné."
"Nu a navíc nejsou sami. Někteří další milionáři udělali totéž."
"Každý má právo rozhazovat své jmění jak se mu zachce."
Neuman si chvíli prohlížel svou ruku s dlouhými pěstěnými nehty. Pak prohodil:
"To máte jistě pravdu, ovšem neměl by tím vyvolávat stav obecného ohrožení. V současné době shromáždila sekta největší majetek v celé Galaxii. Coloman měl prakticky monopolní postavení mezi výrobci potravinových distributorů pro domácnosti, ale i pro kosmické lodě. Jedna z jeho filiálek zajišťuje údržbu a doplňování těchto zařízení potravinami."
"A Penfordovy společnosti," vpadl mu do řeči Mark, "zase kontrolují výrobu a distribuci dvou třetin

konzumních nápojů, počínaje minerálkami přes whisky a pivo až po ovocné šťávy."
"Když k tomu přidáte, že vyznavači Kaala dostali dále věnem společnosti zajišťující distribuci energie, doly, strojírenské průmyslové podniky a k tomu velké bankovní domy, jistě pochopíte, že je to dost, aby se Vesmírná policie cítila znepokojena."
"Předpokládám, že jste už zahájili vyšetřování pozadí tohoto fenoménu."
Admirál si nespokojené odfrkl:
"Znáte zvláštní statut Venusie, která je v podstatě nezávislou planetou. Čtyřčlenné Direktorium, které je v čele místní vlády, je velice žárlivé na svá privilegia. Jakákoli žádost o zahájení šetření by musela být podána prostřednictvím místní policie, jejíž, řekněme, nedostatek služební horlivosti, je notoricky znám. Moje organizace může zasáhnout teprve při flagrantním porušení zákonů Pozemské unie."
"Když nepočítám velice pestré možnosti rozptýlení, je jasné, že bohatí zákazníci na Venusii oceňují především absolutní diskrétnost. Kdyby se dozvěděli, že Vesmírná policie se tam chystá zahájit vyšetřování, rozprchli by se nejspíš jak hejno vrabců. Ovšem pokud vím, tak vaše instituce používá při své práci i jiné, méně oficiální způsoby."
"Jistě," přiznal Neuman, "pokusil jsem se infiltrovat sektu svým tajným agentem. Bohužel jeho hlášení jsou natolik bezvýznamná, že nemohou být pravdivá."
Mark chtěl dolít admirálovu prázdnou sklenku, ale ten výmluvným gestem odmítl.
"Přejděme ke skutečnému účelu mé návštěvy. Skutečnost, že jste obdržel informační materiál sekty, mně plně vyhovuje a utvrzuje v reálnosti mého záměru. Vlastníte slušný majetek, mezi jiným i společnost Cosmos Jet Corporation, jejímž jste hlavním akcionářem. Měl byste tedy být objektem zájmu sekty. Rád bych, abyste nějaký čas pobyl na Venusii, pochopitelné v doprovodu Raye, který by mi posílal pravidelná hlášení."
Ve snaze předejít Markově logické námitce, upřesnil:
"Ray je vybaven rádiovým vysílačem."
"Nikoli však subprostorovým retranslátorem."
"Toho jsem si plně vědom. Nechal jsem na oběžnou dráhu kolem Venusie umístit prakticky neodhalitelný miniaturní satelit, který zajistí přenos vašich zpráv."
"Je tady ale ještě další problém. Osobní androidi nemají k vylodění na Venusii oprávnění právě proto, aby snad nepořizovali kompromitující nahrávky choulostivých scén."
Tenké Neumanovy rty se roztáhly do náznaku čehosi, co vzdáleně připomínalo úsměv.
"Sestrojili jsme takovou šikovnou hračku, tajnější než měl Ray kdy možnost nosit. Kontroly pasažérů se provádějí s pomocí rentgenových paprsků a skenerů, což zároveň umožňuje zjistit zdravotní stav cestujících. Náš přístroj dokáže imitovat dokonalý obraz vnitřku lidského těla."
Mark polkl doušek armagnacu a pak zabručel:
"Proč si na tyhle vaše šílené akce vybíráte právě mne? Jsem důstojníkem S.D.P.P. a Vesmírná policie disponuje určité řadou schopnějších agentů, než jsem já."
"Jenomže žádný z nich není tak bohatý jako vy a nemá androida srovnatelného s Rayem. Navíc spolu dokážete komunikovat telepaticky a on je jeden z mála androidů, který je k nerozeznání od člověka. Ale existuje ještě jeden důvod."
Admirál se na okamžik odmlčel.
"Nick Tark se přiznal, že měl na svědomí Standmanův únos. Tuhle práci si u něho objednal Douglas Burk, který na vás zaútočil poblíž Orniky. Nedalo moc práce zjistit, že Burk, poté co odešel od S.D.P.P., přijal zaměstnání u vyznavačů Kaala. Dost zvláštní shoda, nemyslíte? Tak co, přijímáte tenhle úkol?"
Mark nepospíchal s odpovědí.
"Přes všechno, co jste mi řekl, se přiznám, že bych raději odmítl."
"I když vám řeknu, že slečna Swensonová se před osmačtyřiceti hodinami nalodila na jednu nákladní loď směřující k Venusii?"
Mark doslova nadskočil v křesle a jeho pohled ztvrdl.
"To zcela mění situaci. Kdy mohu odstartovat?"
"Jakmile bude váš astronef připraven."

Ray na Markův dotaz odvětil:
"Merkur je schopen odletět třeba okamžitě. Hned po přistání jsem doplnil zásobu řízených střel i energetické rezervy."
"Výborně, jste velice předvídavý," komentoval to Neuman.
Vyjmul z kapsy plochou krabičku o rozměrech desetkrát deset centimetrů, tlustou asi jeden centimetr a spolu s lístkem papíru ji podal androidovi.
"Tohle se připojí k obvodu 27. Na lístku jsou podrobnější instrukce. Je třeba se je naučit nazpaměť, protože je nesmím dát z rukou mimo Službu Vesmírné policie."
Ray mrkl na papír a vzápětí jej vrátil admirálovi. Ten chtěl něco namítnout, ale pak zřejmě dospěl k jinému názoru.
"Stále si nemohu zvyknout, že vám na zapamatování obsahu jedné stránky stačí zlomek sekundy. Tady je ještě identifikační karta na jméno Ray Johnson. Pokud vím, je to anonym, který nejčastěji používáš, když vystupuješ jako člověk," přešel mimoděk na tykání.
Obrátil se k Oliverovi, který celou dobu mlčky sledoval konverzaci, jako by právě teď zjistil jeho přítomnost.
"Ještě maličkost. Nejsem v zásadě proti, aby vás aspirant Standman na této misi doprovázel. Pokud se nepletu, tak je vlastníkem diamantového dolu na Terranii XXV?"
Mark přisvědčil a ještě upřesnil: "Těží se tam nejen diamanty, ale celá polovina produkce takzvaného měňavého akvamarínu, který se prodává i na Zemi. Znáte přece ty kameny, které mění barvu v závislosti na denní době. Zazobané pozemšťanky po nich přímo šílí."
"Myslím, že by to mohlo sektu zajímat. Jeho jediným úkolem bude vyhledat mého agenta a navázat s ním kontakt."
"Jak ho poznám?" staral se Oliver.
"Znáte ho, myslím, docela dobře, protože jste se spolu zúčastnili mise na Sarkal. Mým špionem je totiž poručík Churchová. Jsem informován, že jste si docela dobře rozuměli a kvůli vaší roli na této primitivní planetě jste se tam dokonce vzali. Stačilo číst z jejího hlášení trochu mezi řádky, abych nabyl dojmu, že jí ta svatební oběť nebyla tak nepříjemná."
Oliver cítil, jak mu rudnou tváře a přidušeným hlasem zareagoval:
"Přijímám tuto misi, admirále. Pouze bych vás rad požádal, abyste jí po našem návratu na Zemi poskytl alespoň týdenní dovolenou, kterou bychom mohli strávit společně."
"Platí. Až to bude aktuální, vydám příslušné pokyny."
Neuman se zvedl a podal Markovi ruku.
Díky, kapitáne. Dávejte na sebe pozor. Generál Khov by mi nikdy neodpustil, kdyby se vám mělo něco špatného přihodit."

13

Odbavovací formality na astroportu Venusie byly dlouhé a důkladné. Před jediným přístupovým boxem se utvořila dlouhá fronta čekajících. Před Markem stál malý, obtloustlý chlapík s kulatým obličejem, vypoulenýma očima a nepřirozeně širokými ústy. Připomínal neobyčejně zdařilou karikaturu žáby. Obrátil se na Marka a usmál se od ucha k uchu.
"Je to tady stále stejné. Měli by to už konečně lépe zorganizovat."
Když se nedočkal odpovědi, pokračoval:
"Jmenuji se Edgar Fergusson. Vlastním několik továren na výrobu trojrozměrných televizorů."
Mark chvíli váhal, jestli nemá toho obojživelníka poslat k šípku, ale pak se přinutil k odpovědi.
"Mark Stone, majitel Cosmos Jet Corporation."
Na tlouštíka to udělalo zjevně dojem.
"Skvěle fungující společnost."
"Nestěžuji si."
"To je vaše první návštěva Venusie?"
Mark, který se rozhodl být opatrný, přisvědčil.

"Já už jsem tady potřetí. Zatím jsem byl vždycky spokojen. Už máte zamluvený hotel?"
"Ještě ne."
"Doporučuji vám Afroditu. Před třemi nebo čtyřmi roky byla od základu rekonstruovaná a hotelové hostesky jsou velice přitažlivé."
Mark musel vynaložit značné úsilí, aby se dokázal tvářit vážně. Byl totiž do značné míry zodpovědný za zkázu původní Afrodity.
Lidský had postupoval protivně pomalu. Konečně se Mark ocitl před policistou, který zasunul identifikační kartu do štěrbiny kontrolního počítače. Za okamžik se rozsvítilo zelené světlo na ovládacím panelu přístroje.
"Vítejte na Venusii, pane Stone."
Ray, který stál hned za Markem, vyslal:
"Doufejme, že admirálův dáreček bude fungovat. Sondují mě detektory. Jsou šikovně zakamuflovány v podlaze, těsně před policistou."
Mark nevědomky zadržoval dech, dokud se nerozsvítilo zelené světlo. Policista, pyšný na techniku, která mu byla k dispozici, prohodil mechanicky:
"Vítejte na Venusii, pane Johnsone."
Pozemšťané opustili areál astroportu. Před budovou parkovalo bez nějakého systému množství transvozidel. Mezi nimi se chaoticky proplétali mladí chlapci a dívky předhánějící se v nabídkách hotelů.
"Pane Stone!"
Žabí muž na ně divoce mával z blízkého stanoviště taxíků.
"Nechcete se svézt se mnou?"
"S radostí, pane Fergussone."
Cesta z astroportu do města trvala asi čtvrthodinu. Vedla lesem, jehož listnaté stromy vrhaly příjemný stín. Mark se zahloubal do svých vzpomínek.
Les bez viditelného přechodu ustoupil náhle městu. Široké, přímé třídy byly lemovány betonovými krychlemi budov, ztrácejícími se v záplavě zeleně.
Transvozidlo řízené androidem zastavilo před hotelem, obklopeným vysokými palmami. Za zadním traktem se nacházel velký bazén, kde se to hemžilo koupajícími.
"Řekl bych, že se mi tady bude líbit," prohlásil Oliver při pohledu na krásnou plavovlásku v miniaturní sukénce.
Fergusson v roli ostříleného mazáka radil:
"Nenechte se mýlit, mladý muži. Mnoho z těch božských stvoření jsou androidé určení k nalákání klientů. Mnohdy jsou přitom přitažlivější a rafinovanější, než skutečné dívky z masa a kostí."
Recepční robot přidělil bez problémů pozemšťanům tři sousední pokoje, navzájem propojené. Po krátkém zabydlení se všichni tři sešli v Markově pokoji. Automatický distributor nabízel snad všechny existující nápoje od obyčejné sody až po nejexotičtější likéry. Všechno bylo jen otázkou ceny.
"Jak se chceš spojit s vyznavači Kaala?" zeptal se Oliver.
"Není důvod s tím spěchat," řekl Mark. "Bylo by to podezřelé. Necháme je, ať sami udělají první krok. Mají určitě perfektní systém, takže by pro ně nemělo být problémem získat seznamy všech hostů. Podívejme se raději, jaké radovánky nám tady nabízejí."
Videoskop stál v jednom rohu pokoje. Po stisknutí spínače se na obrazovce objevila hezká brunetka. S mnohaslibným úsměvem začala vypočítávat nejrůznější místní atrakce. Sportovní aktivity, ozdravovací kúry, terapeutické masáže, erotické masáže. Pod výrazem psychoterapie se skrývaly nejrůznější formy podávání drog, jejichž pouhé vlastnění by bylo na Zemi důvodem k přísným trestům.
"Jak mohou úřady tolerovat takovéhle svinstvo," rozčiloval se Oliver.
"Míra rozhořčení bývá nepřímo úměrná věku," komentoval jeho slova Mark. "Nezapomínej, že Venusia je nezávislým teritoriem."
Stejným jemným až mazlivým hlasem popisovala nyní moderátorka různá kasina. Nabídka zahrnovala všechny hazardní hry. Dokonalá retrospektiva od středověku až po elektronickou éru. Eros-Centrum zase neskrblilo chválou nad kvalitou svého personálu. Pro cestu do sedmého nebe byly nabízeny snad všechny druhy známých humanoidních ras Pozemské unie. Monstrózní výkladní skříň lidských neřestí.

"Tady by se člověk za chvíli odnaučil milovat normálně," zašklebil se Oliver.
Když obrazovka pohasla, Mark navrhl:
"Dopřejme si nejdřív nějaký slušný hodokvas a pak si uděláme turné po kasinech. To je místo, kde se dá nejlépe vystavovat na odiv vlastní bohatství."
Oliverův žaludek měl značnou kapacitu a tak mladík vyjádřil s navrhovaným programem plný souhlas.
Pouze Ray zamyšleně mlčel. Když byl už Mark na cestě ke dveřím, android se ozval:
"Počkejte ještě chvilku."
Z barové skříňky vyjmul dvě lahvičky označené jako soda.
"Nejdřív to vypijte."
Oba astronauti pobaveně poslechli. Tekutina měla zvláštní příchuť.
"Můžeš nám prozradit, cos nás to právě přinutil pozřít?" reagoval zvědavě Mark.
"Dlouho jsem přemýšlel o admirálových slovech. Stejně jako on nevěřím příliš na náhody."
"Což znamená?"
"Poručík Burk uskutečnil misi na Ornice a krátce na to vstoupil do služeb vyznavačů Kaala. To musí mít své důvody. Podle mého názoru, Coloman a Penford, ti dva skrblíci, se tím, že se vzdali svého majetku, zachovali přesně stejně jako Chaldasovi nedobrovolní stoupenci."
"Zní to docela logicky," připustil Mark.
"Proto jsem vás nechal vypít jednu dávku protilátky toho starého kněze, kterou jsem vzal s sebou. Chci mít jistotu, pro případ, že by se vás dnes večer nějaký vtipálek pokusil nadrogovat."
"Inis nás už svůj nápoj nechal vypít."
"Jenomže nevíme, jak dlouho ten jeho podomácku vyrobený lektvar působí. Specialisté na univerzitě, kterým jsem předal vzorek drogy a její protilátky, zatím neměli k dispozici konečné výsledky. Chci se tak pojistit alespoň na příštích čtyřiadvacet hodin."
***
Večeře, kterou si pozemšťané dopřáli v hotelové restauraci, byla vskutku vynikající. Připravil ji sám šéfkuchař, o jehož profesionálních kvalitách nemohlo být pochyb a jednotlivé chody servírovaly androidky velice zdařilé ženské morfologie. Jedině snad pohled na účtenku mohl někomu zkazit dodatečně chuť. Cena představovala celý měsíční plat důstojníka S.D.P.P.
Ray, stále poněkud nevrlý, meditoval psychicky:
"Připravil jsem pro admirála přehled našich výdajů, ale silně pochybuji, že bude ochoten tuto položku proplatit."
Když pozemšťané opustili tento kulinářský chrám, prošli dobře udržovaným parkem, kde se pestrobarevně kvetoucí keře střídaly se skupinkami stromů s širokými listy. Dobře kamuflované reflektory dodávaly celému prostředí pohádkový nádech.
Dorazili ke kasinu. Přivítala je příjemná hosteska, tentokrát skutečná, z masa a kostí, která ihned potenciální zákazníky odvedla do směnárny. Úvěrové karty byly akceptovány bez problémů.
Ray dostal málem škytavku, když viděl, jak Mark mění za hrací žetony dvě stě tisíc dolsů.
"Ty jsi se zbláznil! Tohle ti Vesmírná policie v žádném případě neproplatí."
"Nebuď takový pesimista. Co jsme sem dorazili, chováš se jako hokynář a jsi nervózní jako stará panna. Víš, co říkávala moje babička? Dobré slovo železná vrata otvírá. Když si chceme hrát na rozmařilé zazobance, musíme se nechat trochu vidět. Vem si ty žetony a dej se do hraní."
Kráska s oslňujícím úsměvem dovedla trio do prostorného sálu, ozářeného světlem přepychových lustrů. U dveří postávala skupinka mladých dívek.
"Myrno, ukažte panu Stoneovi, jaké hrací stoly tu máme."
Ze skupinky se oddělila hezká blondýnka s dlouhými stehny a pěkně modelovanou šíjí. Byla oděna do černých přiléhavých šatů, které rafinovaně zdůrazňovaly její fyzické přednosti. Hluboký dekolt a rozparek po straně šatů dávaly ještě více vyniknout jejím vnadám. Olivera a Raye se ujaly dvě stejně rozkošné brunetky, Nancy a Sonja.
Plavovláska odvedla Marka k velkému stolu, kolem něhož se tísnil dav hráčů. Byla to elektronická ruleta se stovkou hracích čísel a spoustou dalších možných herních kombinací. Mark se dal do hraní a s až dojemnou pravidelností prohrával jednu hru za druhou.

Oliver si vybral partii pokeru, při kterém byly klasické karty nahrazeny magnetickými. Ray se nevzrušeně procházel sálem a pečlivě si prohlížel všechny druhy provozovaných her. Vypadalo to, jako by se nemohl rozhodnout. Tmavovlasá Nancy viditelně ztrácela trpělivost.
"Tady, pojďte, právě bude začínat hra."
"Já vím, ale zdá se mi to příliš složité."
Dívka ho odtáhla k řadě hracích automatů u stěny.
"Tady tohle je velice jednoduché. Vhodíš žeton do otvoru a stiskneš tenhle knoflík. Když se objeví tři stejné figuríny, vyhráváš."
Když viděla, jak si její zákazník nedůvěřivě prohlíží automat, dodala ironicky:
"Neboj se, nekouše to."
Nemohla přitom tušit, že android právě s pomocí svého zdroje paprsků x rentgenuje útroby hracího stroje. Nakonec přece jenom, k velké úlevě Nancy, vhodil svůj žeton do štěrbiny.
"Prohráls. Musíš to zkusit několikrát po sobě, jinak nemáš šanci."
Ray rozpačitě uposlechl.
Při šesté hře Nancy nepostřehla, že její zákazník podržel svůj prst na tlačítku o zlomek sekundy déle. Rozezněl se zvonek a stroj vyplivl ze svých útrob příval žetonů.
"To je úžasné! Vyhrál jsi superprémii."
Spokojeně mu pomáhala posbírat hrací známky. Ray jí velkoryse vtiskl do dlaně sloupek žetonů, které okamžitě zmizely v jejím výstřihu.
"Máš překrásnou pokladničku. Mám sto chutí ji vyloupit."
"Pojďme dál. Nepospíchej, večer sotva začal. Co bys říkal ruletě? Mám pocit, že určitě vyhraješ."
K značnému zoufalství Nancy, která už viděla, jak se slibně začatý večer rychle skončí, položil Ray svůj právě získaný poklad na zelené sukno. Potom si to však rozmyslel a shrábl žetony do kapsy. Přes stůl proti němu stál Mark, jehož sloupec hracích známek se ztenčil na polovinu.
Android-krupiér se už chystal uvést zařízení do činnosti, když Ray vyslal:
"Marku, šedesát tři."
Pozemšťan v poslední chvíli položil známku v hodnotě deseti tisíc dolsů na uvedené číslo. Na obrazovce se rozkmitaly nejrůznější číslice. Pak se obraz ustálil.
"Vyhrává číslo šedesát tři."
Kolem stolu to jenom zahučelo, když robot netečně přisunul k Markovi tác s úctyhodnou hromádkou žetonů. Šestadevadesátinásobek vkladu.
Na tázavý Markův pohled vyslal Ray ironicky:
"Připadá mi směšné, abys rozhazoval svoje peníze. Tyhle elektronické krabice jsou velice primitivní a není velký problém je ovlivnit."
Mark shrábl výhru a přes protesty Myrny se zvedl od stolu.
"Využijte svého štěstí a hrajte dál," naléhala.
Když odmítl, odvedla ho blondýnka k barovému pultu, kde se k nim za chvíli připojil Ray a Oliver se svými společnicemi.
"Všechno jsem prohrál," sděloval s otráveným výrazem Oliver a ukazoval prázdné kapsy.
"Jedno staré přísloví říká: neštěstí ve hře, štěstí v lásce. Třeba se ti splní i ta druhá polovina. Napijme se na můj úspěch. Co byste řekli šampaňskému? Ale pravému!"
Myrna se spěšně zvedla.
"Postarám se o to sama. Androidi by byli schopni přinést nám nějakou špatnou napodobeninu."
V jednom z koutů baru laškoval Edgar Fergusson s robustní rusovláskou. Když si všiml Marka, spiklenecky na něho zamrkal a pokračoval ve své průzkumnické činnosti v záhybech dívčích šatů.
Blondýna se vrátila s podnosem, na kterém stálo šest širokých sklenek, zatímco android nesl vědro, ve kterém se chladila drahocenná láhev.
Myrna pokynula číšníkovi, aby odešel a sama láhev odzátkovala a rozlila nápoj do připravených sklenek.
"Na váš příjemný pobyt na Venusii."
Všichni naráz vyprázdnili své číše. O půl minuty později Ray vyslal:
"No prosím, a je to tady. Tvoje rozkošná přítelkyně nám právě dala vypít Chaldasovu drogu."

Myrna se rozhovořila podmanivým, tichým hlasem:
"Slyšeli jste už o vyznavačích Kaala?"
"Na Zemi jsem nedávno obdržel jejich informační letáček," zadrmolil ztěžklým jazykem Mark a zatřásl hlavou, jakoby chtěl odehnat náhlou nevolnost.
Blondýně se rozzářily zraky:
"Je to nesmírně zajímavé sdružení. Mesiáš vás dovede k pravému štěstí a úžasným sexuálním zážitkům. Pojďte, dovedu vás k němu a představím vás. Právě dnes večer mají vyznavači Kaala shromáždění."
Bez jakýchkoli rozpaků sáhla Myrna do Markovy kapsy, vylovila dva žetony po deseti tisících dolsů a podala je oběma dívkám.
"Vraťte se ke vchodu. Tohle vám bohatě nahradí ztrátu zákazníků."
S uspokojením si prohlížela trojici mužů, jejichž pohledy se teď zřetelně zakalily.
"Pojďte za mnou, pojďte za mnou."
S pozemšťany v patách vykročila k východu. V rohu rusovláska právě prováděla stejný postup s lidskou žábou Fergussonem, takže zakrátko se k nim připojila další dvojice.
Před kasinem stálo velké, přepychové transvozidlo. Myrna nechala nastoupit své pasažéry a obrátila se k zrzce:
"Díky, Marion, já už se o ně postarám. Zítra dostaneš svůj obvyklý tarif."

14

Chrám vyznavačů Kaala byla velká stavba z oceli a plastexu, podobná pyramidě, pokrytá tenkou vrstvičkou zlata. Stála na okraji města a z opačné strany k ní přiléhal okrasný park táhnoucí se do vzdálenosti dobrých dvaceti kilometrů. Za ním začínal normální les. Konstrukce chrámu se pod světelnými kužely reflektorů blyštila jako sluneční fragment.
Transvozidlo zastavilo před postranním, dobře zamaskovaným vchodem. Myrna odvedla pozemšťany do jedné menší místnosti. Bodový reflektor umístěný u stropu vrhal ostré světlo. Mesiáš, usazený za stolem, si prohlížel příchozí. Měl kulatý, tučný obličej a pokožka břidlicové barvy svědčila o jeho solanském původu. Na sobě měl dlouhý zlacený ornát bez rukávů. Holé paže zdobily zlaté náramky.
"Tak tady máš ty svoje oslíčky. Momentálně jsou ve stavu zatemnění mysli."
"Žádné problémy?"
"Vůbec ne. Tamhleten je Stone."
"Cosmos Jet Corporation?"
"Přesně tak. Povedla se mu slušná rána v ruletě a já se obávala, aby se u hracího stolu nezdržel příliš dlouho. Museli bychom odložit naši akci na zítřek."
"A ostatní?"
"Ten, co vypadá jako ropucha, je jistý Fergusson. Slušná společnost kótovaná v druhé tarifní třídě. Váží pár milionů dolsů. Tamhleten mladíček je vlastníkem dolu na drahé kameny na Terranii XXV. Vždycky jsem snila o tom, nosit ty měňavé kamínky. Nejlepší by byl náhrdelník," zasnila se.
"Uvidíme později," zamručel Mesiáš. "A co ten poslední?"
"To je Stoneův asistent, nebo spíš jeho osobní stráž, má ho stále na očích. Nechtěla jsem ho nechat samotného venku. Mohl by si náhodou usmyslet, že bude hledat svého šéfa a způsobit skandál před chrámem. I když je to v jeho stavu nepravděpodobné," dodala s úšklebkem.
"Udělala jsi dobře, ale nebudu kvůli němu plýtvat zbožím. Řekni Jurijovi a Tsinovi, ať nás ho dnes v noci zbaví."
Blondýnka vrhla pohled na náramkové hodinky.
"Za chvilku bude půlnoc a začne obřad. Připravil jsi nápoje?"
"Jsou na oltáři. Bohužel, jsou to naše poslední zásoby."
"Máš nějaké zprávy od Burka?"
"Vůbec žádné. Už pátý den se s ním marně pokouším spojit."
"Myslíš, že je stále na té své zatracené planetě?"
"Nemám tušení. Spíš se obávám, jestli neměl nějakou nehodu. Primitivní planety nejsou zábavními

parky."
"Nemohl by ho někdo nahradit?"
"Sama dobře víš, že to nejde. Podle naší dohody má Burk exkluzivní právo na dodávání drogy. Navíc nám odmítl sdělit, o kterou planetu se vlastně jedná. Byl to jeden z jeho způsobů, jak nás přinutit, abychom dodrželi své závazky. Moc nám nevěřil."
"Víš, jak dlouho droga působí?"
"Podle Burka necelý měsíc."
"Co chceš dělat, když další várku nedostaneme?"
"Přiznávám se, že už mě tahle komedie přestává bavit. Potřebuji získat ještě týden času. Pak to všechno střelíme a vypadneme. Čeká nás sladký život až do smrti."
Ta představa vyloudila na rtech plavovlásky zasněný úsměv.
"Jak to chceš všechno za tak krátkou dobu stihnout?"
"Zítra ta žena a tihle ti podstoupí darovací akt při oficiálním ceremoniálu přenášeném televizí. Já už navázal kontakt s jedním bankéřem ze Solanu. Je ochoten koupit od nás veškeré nabyté jmění za čtvrtinu jeho skutečné ceny."
"Jenom za čtvrtinu?" rozhořčila se Myrna.
"Uvažuj! Majetek všech těch lidí představuje spoustu miliard dolsů. Až se z těch čísel točí hlava. Lepší je mít pětadvacet procent z takového obrovského balíku, než padesát z ničeho."
"Nemohl by tvůj finančník přece jenom ještě něco přihodit?"
"Ne, ale budu vyžadovat platbu v hotovosti. To bude i pro něho fuška, sehnat tolik prachů najednou."
"Kdyby se Burk vrátil před koncem měsíce, neměli bychom ještě nějaký čas pokračovat?"
"To by bylo riskantní. Vyfoukli jsme už dobrou polovinu majetku těch největších zazobanců na Zemi. Vesmírná policie tomu určitě nebude nečinně přihlížet."
"Na Venusii přece nemůže zasáhnout. Členové Direktoria by jí v tom zabránili. Myslím, že jsi je dostatečně zainteresoval."
"Nemohou ale dost dobře odmítnout žádost prezidenta Pozemské unie, pokud na tom bude trvat. Navíc řada místních obchodníků se na nás začíná dívat dost nevraživě, protože je připravujeme o jejich nejlepší zákazníky. Dej na mě, i když je příležitost sebelákavější, mělo by se umět v nejlepším přestat."
Ukázal na pozemšťany, kteří před ním nehybně seděli.
"Nech je odvést do velkého sálu, aby dokončili své zasvěcení. Já zavolám Jurije a Tsina, ať se postarají o tuhle gorilu."
***
Transvozidlo poháněné antigravem se pomalu sunulo vpřed. Jurij, světlovlasý hromotluk s kontrastně jemným obličejem, řídil. Na zadním sedadle Tsin pozoroval svýma šikmýma očima podřimujícího spolujezdce. Vůz se všemi rozsvícenými reflektory prováděl skutečný slalom mezi kmeny stromů.
"Jsme u výjezdu z parku," zamručel Jurij. "Dál už nevede žádná sjízdná cesta."
"Popojeď ještě alespoň kousek," řekl Asiat svým vysokým hlasem. "Nebylo by dobré, kdyby tady někdo při procházce objevil našeho pasažéra."
"Tohle myslím nehrozí. Bohatí chlápci a dokonce ani policisté se neodváží dál než pět set metrů od města."
Transvozidlo se zastavilo před hustým houštím, které bránilo v další jízdě. Oba komplici vystoupili. Jurij vyndal z kufru vozu rýč a zabodl ho do hlíny.
"Počkej! Přece se nebudeš sám dřít," zarazil ho Tsin s cynickým úsměškem. "Ať si to vykope náš spolucestující."
"To je fakt," zašklebil se Jurij, "přece to bude dělat pro sebe."
Tsin podal rýč Rayovi a pobídl ho, aby se dal do práce. Android se ozval tichým, téměř nezúčastněným hlasem:
"Jestli tomu dobře rozumím, chcete mě zavraždit a moje tělo zahrabat tady v lese."
"Na chlápka, který nemá být při smyslech, kapíruješ docela rychle," zasmál se ledově Tsin.
"Takže chcete spáchat chladnokrevný zločin. Nemohu tomu uvěřit."
Jeho slova vyvolala u obou zabijáků výbuch veselí.

"S tím se netrap! Nebudeš první, koho Tim Masson nařídil zlikvidovat. Zajímají ho pouze bohatí strejdové, ostatní nechává zmizet. Budeš už pátý nebo šestý, nepamatuju si to přesně."
"Jste rozhodnuti zabít i policistu?"
Další výbuch smíchu.
"Tady k tomu nemáme jaksi tu správnou příležitost, ale na Zemi jsme jich už pár oddělali."
"Výborně! Vaše přiznání bylo právě nahráno."
Suchý, úsečný tón zmrazil úsměv obou darebáků.
"Jsem agentem Vesmírné policie. Právě jste byli zatčeni. Po vašem vyhoštění z Venusie budete postaveni před pozemský soud. Odevzdejte mi vaše zbraně!"
Tsin zareagoval jako první. Namířil na Raye svou laserovou pistoli, rychle následován Jurijem.
"Jsem povinen vás informovat, že v případě odporu budu nucen použít donucovacích prostředků."
"Tobě nejspíš přeskočilo," vyštěkl Asiat. "Přece si nemyslíš, že se nějakým špinavým poldou necháme odvést do lapáku."
Ray nevzrušeně pokračoval:
"Poslední výstraha!"
Oba gangsteři vypálili současně. Svůj omyl pochopili nejspíš až v pekle. Při kontaktu se silovým polem se laserové paprsky proměnily v neškodné prskající hádky. Zároveň nafialovělý záblesk dezintegrátoru osvětlil okolní stromy utopené v noční tmě. Oba muži zmizeli, jakoby je pohltily neviditelné obří čelisti.
Nemohli tušit, že Rayovo předloktí ukrývá tak strašlivou zbraň.
Android naskočil do vozidla, otočil ho a rychlou jízdou vyrazil zpět k městu. O něco později zanechal vůz na parkovišti a rozběhl se směrem k osvětlenému chrámu. Před postranními dveřmi znehybněl.
Jeho elektronický sluch ho ujistil, že v místnosti nikdo není. Dveře byly zamčené zámkem s kódovacím systémem, který však pro něho nebyl žádnou překážkou. Zapamatoval si totiž číselnou kombinaci, když ji Myrna předtím neopatrně vyťukala před jeho zraky.
Kancelář byla skutečně prázdná. V jedné ze skříní objevil žlutou tuniku a chvatně ji přes sebe natáhl.
***
Hlavní chrámová loď měla falešný strop pyramidovitého tvaru, který měl budit dojem jakéhosi průhledu na bohatě osvětlené, stylizované slunce.
Uprostřed sálu se na pódiu tyčil oltář, vytesaný z černého kamene. Podlaha byla pokryta nízkými, měkkými polštáři. Shromáždila se zde asi třicítka osob, stojících čelem k oltáři. Všichni byli oblečeni do žlutých rouch sahajících až k zemi, na holých nohou měli obyčejné sandály. Stáli mlčky a nehnutě, s podivně skelnými výrazy. Jejich uniformní oblečení znemožňovalo přesně určit, kolik je mezi nimi mužů a kolik žen.
Myrna dostrkala pozemšťany k oltáři. Ozval se dunivý zvuk gongu, tak silný, až stěny začaly rezonovat. Na konci chrámové lodi se otevřely široké, dvoukřídlé dveře. Další úder gongu, tak mohutný, že se přítomným zachvěly vnitřnosti. Objevil se Mesiáš doprovázený dvanácti dívkami. Kráčel volně s rukama zkříženýma na prsou. Před oltářem se zastavil.
"Povedené divadlo," pomyslel si Mark. "Určitě tady někde mají nahrávací zařízení."
"Bratři a sestry," promluvil Mesiáš zaníceným, podmanivým hlasem, "dnes večer máme šťastnou příležitost přivítat mezi námi tři nové členy našeho společenství. Kaal budiž pochválen!"
Přítomní sborově zadeklamovali:
"Ka-al... Ka-al."
Po rozhodném Mesiášovu gestu zavládlo opět ticho.
"Napijme se společně elixíru věčného života."
Uchopil velkou křišťálovou karafu stojící na oltáři a naplnil jejím obsahem malé pohárky, které dívky začaly roznášet mezi přítomné pod bdělými zraky Myrny. Když došlo na pozemšťany, kteří se usilovně snažili udržet netečné výrazy, zašeptala obsluhující dívce:
"Těm ne, dostali už svůj příděl večer."
Když každý vyprázdnil svůj pohárek, Masson se znovu ujal slova:
"A nyní se modleme a meditujme."
Věřící padli na kolena a začali mechanicky odříkávat:

"Ka-al... Ka-al."
Mark se naklonil k Oliverovu uchu.
"Stejná technika jako na Ornice, ale díky těm polštářům je to o něco snesitelnější."
Monotónní a ubíjející vzývání Kaala se protáhlo na dobrou hodinu. V jeho průběhu proniklo do Markových neuronů Rayovo poselství:
"Vrátil jsem se z procházky. Připojím se k tobě, jakmile nastane vhodná situace. Až to nebude budit pozornost."
Konečně zavládlo ticho, které opět přerušil Mesiášův hlas:
"Nechť začne slavnost!"
Uctívači se pomalu zvedali z pokleku. Mark pobaveně pozoroval Colomana a Penforda, kteří ve svých dlouhých žlutých róbách působili komickým dojmem. Oliver ho lehce šťouchl do lokte.
"Podívej, tamhle je Churchová a vedle ní, to je přece Elza!"
Mark sebou trhl.
"Honem, pojďme! Víš přece, jak probíhá tato slavnost. Musíme se k nim dostat dřív, než propuknou orgie."
Prodírali se opatrně mezi věřícími, až se dostali k oběma ženám. Mark uchopil Elzu za paži přesně v okamžiku, kdy se ji jeden vrásčitý stařec snažil vzít kolem pasu. Když Oliver dorazil ke Karol, Fergusson se na ni už stačil nalepit. Mladý muž nafingoval zakopnutí, v předstíraném pádu se chytil žabáka za rameno a odstrčil ho přímo do náruče brunetky v krátké sukénce. Byla to jedna z dívek, která předtím roznášela drogu.
Pozemšťané odvedli své kořisti do rohu sálu. Ulehli do polštářů. Byl nejvyšší čas, neboť orgie propukly plnou silou. Přesně stejné scény jako v Chaldasově klášteře.
Masson s Myrnou stáli a s úsměvem na rtech pozorovali divadlo probíhající před jejich zraky.
"Výborně! Až do zítřka budeme mít pokoj," komentoval to spokojeně Masson.
"Nemáš chuť se zúčastnit?" popíchla ho Myrna. "Ta malá policistka nevypadá nejhůř."
"Díky! Jenom pouhé pomyšlení, že je to policajtka, by mě zbavilo veškerých chutí."
"Proč se jí tedy nezbavíš?"
"Dokud bude Vesmírné policii zasílat nicneříkající hlášení, která pro ni připravujeme, máme z této strany zajištěn určitou dobu klid. Musíme je ukolébat ještě alespoň na týden."
"A co ta prachatá Swensonová? Na třicítku vypadá náramně."
"Přestaň plácat hlouposti! Když už se miluji, rád bych, aby si na to moje partnerka dokázala vzpomenout. Živé mrtvoly v posteli mě nebaví."
Objal ji v pase a dodal:
"Ostatně, přijď do mého pokoje a já ti dokážu, že k tomu nepotřebuji žádnou drogu. A nezapomeň předtím prověřit fungování kamer."
Když odešli, Ray vklouzl do sálu. Sotva udělal několik kroků, vrhla se mu kolem krku tělnatá blondýna.
"Vzhůru na první zteč," zavelel sám sobě ironicky android a s žuchnutím se svalili do polštářů.
V rohu sálu se Mark pokoušel probrat Elzu z jejího omámení. Přes veškeré úsilí ho však mladá žena nepoznávala, jen se k němu horečně tiskla. Oliver měl stejné problémy s Karol. Neschopné jakéhokoli rozumného uvažování, vyžadovaly obě ženy pouze konkrétní důkazy náklonnosti svých partnerů. Je velice těžké zachovat si chladnou hlavu v situaci, kdy se vám krásná žena chvěje touhou v náručí. Mark tedy zanechal marných pokusů o odpor a nechal se vtáhnout do slastného milostného víru.

15

"Řekněme, že mám spíš vztek - vztek, že si z toho nic nepamatuji. Doufám, Marku, že mi to okno brzy vyplníš něčím reálným."
Ani tento bonmot však na uklidnění policistky nestačil a tak musel zasáhnout Mark. Bradou ukázal na Fergussona, který spal několik kroků od nich. Jeho široká ústa byla roztažena do oplzlého úsměvu. Měkké, bílé břicho se doširoka rozlévalo po tučných stehnech.
"Kdyby byl Oliver nezasáhl, byl tamhleten váš první milenec a nejspíš by nezůstalo jenom při něm."

"Brr! Je odporný! Jestli mě jednání aspiranta Standmana ochránilo před tou ropuchou, beru svá předešlá slova zpět."
V tom okamžiku se psychicky ozval Ray:
"Pozor! Přichází Myrna! Raději se někde schovám, aby mě nepoznala."
Odplazil se několik metrů dál a položil svou hlavu do klína jedné spící brunety. Ta mu instinktivně položila ruku na hlavu.
Myrna šla přímo k Fergussonovi a nešetrně s ním zatřásla.
"Vstávat!"
Žabák otevřel kulaté oči a namáhavě se zvedl. Plavovláska použila stejnou metodu vůči Markovi, Oliverovi a oběma ženám. Když byla celá skupina na nohou, nařídila:
"Pojďte za mnou!"
Klimbající pětice se za chvíli ocitla ve velké koupelně. O hodinu později se Mark znovu shledal s oběma přítelkyněmi. Žluté řízy nahradily elegantní cestovní oděvy. Myrna je doprovodila úzkým schodištěm do vyššího patra. Vstoupili do spoře osvětlené místnosti.
Masson se rovněž převlékl do společenských šatů. Na stole před ním stálo videoradio.
"Tak tady ti vedu tvé holoubky. Proč k tomu chceš také tu policistku?"
Masson se mazaně usmál.
"Kdo by se odvážil tvrdit, že tyto osobnosti byly pod nátlakem, když u toho bude přítomen důstojník Vesmírné policie? Za chvíli budou v New Yorku dvě hodiny."
"Než zavolám, nauč je říkanku."
Mladá žena se rozkročila před pozemšťany a zadeklamovala:
"Od nynějška si přeji zasvětit veškerou mou existenci modlitbám, meditacím a uctívání Kaala. Proto daruji veškerý svůj majetek našemu společenství, abych se tak osvobodila od všech hmotných starostí, které svazují mého ducha. Opakujte to!"
Skupinka monotónně odříkala text.
"Jsou připraveni."
Na obrazovce videoradia se objevila přísná tvář patřící nepochybně státnímu notáři.
"Přejděme k nezbytným formalitám."
Přitáhl si svazek listin blíž k sobě a pokračoval:
"Pan Fergusson."
Žabák se usadil před kameru videoradia. Nezúčastněným tónem zopakoval naučený proslov a podepsal se na list papíru, který mu přistrčil Masson.
"V pořádku," řekl notář. "Nyní slečna Swensonová."
Zatímco si Elza měnila místo s Fergussonem, notář pokračoval.
"Než přejdeme k věci, rád by s vámi ještě mluvil advokát Whitcomb."
Whitcomb byl právním poradcem Swensonovy rodiny již dlouhá léta. Byl to starší muž ušlechtilých rysů s vráscitým obličejem. Na nose mu seděly staromódní brýle s kovovými obroučkami. Jeho obvykle bystré oči prozrazovaly tentokrát dokonalý zmatek vládnoucí v jeho duši.
"Slečno Swensonová, snažně vás prosím, vyslechněte mne. Zvažte ještě jednou důkladně své rozhodnutí, které vás zbavuje veškerého vašeho majetku."
Elza vrhla kradmý pohled na Marka, který neznatelně přikývl.
"Všechno jsem si zvážila, milý Whitcombe. Téhle bandě ničemů nedám ani jediný dols. Žádám o ochranu Vesmírnou poli..."
Masson, který po prvních slovech doslova zkameněl, zareagoval překvapivě rychle. Bleskovým pohybem přerušil spojení.
Myrna bez sebe vztekem se vrhla na Elzu jako divoká kočka. Mark ji však zarazil v rozletu a zcela negalantně jí vrazil obrovskou facku, po které upadla na zem.
"Svatokrádež... znesvěcení," blábolil Masson a pospíšil si zmizet za malými dvířky, která se otevřela za jeho zády. Krátce na to se rozezněl ostrý zvuk poplašného zařízení.
"Myslím, že bychom měli padat," řekl Mark. "Určitě si běžel pro posily."
Skupinka proběhla chodbou a pádila po schodišti. Byl nejvyšší čas. Olivera, který zůstal vzadu, minul

laserový paprsek sotva o deset centimetrů.
"Rayi," vyslal Mark, "zdá se, že jsme v pěkné bryndě."
"Už jsem vás lokalizoval. Druhá chodba vpravo vede do chrámové lodi. Je to nejkratší cesta, jak se dostat ven."
***
Masson byl ve své kanceláři v nepřetržitém radiovém kontaktu se svou ochrankou.
"Šéfe... právě vyrazili hlavní dveře... běží pryč... je jich pět... směřují nejspíš k parkovišti transvozidel..."
"Pronásledujte je," řval Masson, "nesmí nám za žádnou cenu uniknout."
Rychle vyťukal na klávesnici videofonu číslo náčelníka místní policie, plukovníka Atkinse.
"Maxi, nějaká individua zaútočila na můj chrám. Prchají v transvozidle. Míří do města. Pošlete policejní vůz, ať jim zablokuje cestu. Nařiďte vašim mužům, ať bez váhání střílejí jako první. Později to vysvětlím."
Když viděl, že policista váhá, Masson kvapně doplnil:
"Beru veškerou zodpovědnost na sebe. Všichni ode mne dostanete slušný balík jako odměnu." Poslední slova plukovníka viditelně zaujala: "Okamžitě vydám příslušné rozkazy."
***
Ray dovedně vybíral zatáčky, aniž by přitom snižoval rychlost. Zahradní architekt nechal úmyslně cestu klikatit mezi parkovými keři a malebnými skupinkami stromů.
"Kde jsi přišel k tomuhle transvozidlu?" zeptal se zvědavě Mark.
"Vypůjčil jsem si ho od dvou vtipálků, kteří měli v úmyslu přinutit mě, abych si vykopal vlastní hrob."
"Co se s nimi stalo?"
"Trošku světla a hodně tepla!"
Klikatá cesta náhle přešla do rovného, asi padesát metrů dlouhého úseku. Vtom se v protisměru objevil vůz s blikajícími majáčky na střeše. Prudce zabrzdil a smykem přehradil vozovku. Ray zastavil své vozidlo asi třicet metrů od nečekané překážky.
"Jsme zachráněni," vykřikla Karol. "To je policie!"
Chystala se vystoupit, když ji Ray prudce strhl zpět.
"Lehněte si na podlahu!"
Laserový paprsek projel plastexem přesně v místech, kde se před zlomkem sekundy nacházela. Vzápětí dopadly na transvozidlo další laserové svazky.
Ray reagoval se svou obvyklou rychlostí. Vyrazil střemhlav ven, dvakrát se na zemi převalil a vrhl na policejní vůz malou kuličku, která se přichytila na karoserii. Byl to zápalný granát s vysokou termickou kapacitou. Téměř okamžitě vyšlehly červenooranžové plameny. O dvě sekundy později se vzňal celý vůz a zahalil se do hustého černého dýmu.
"Rychle ven!" zařval Mark.
Uchopil Elzu za paži a tryskem vyrazil pryč od jejich transvozidla. Zastavili se asi o deset metrů dále, pod hustou korunou stromu. Za okamžik udýchaně dorazili i Oliver s Karol.
Policisté mezitím přes hustou kouřovou clonu pálili nazdařbůh do jejich vozu, který za chvíli rovněž vzplanul.
"Situace se nám poněkud zkomplikovala," mručel Mark. "Massonovi se proti nám podařilo poštvat místní policii."
"Nechte mé s nimi vyjednávat," řekla Karol. "Jako důstojník Vesmírné policie..."
"Nemáte žádnou šanci," přerušil ji Mark. "Sama jste viděla, že stříleli bez výstrahy. My teď musíme hlavně získat čas. Navrhuji menší kondiční běh lesem."
Následován svými druhy vyrazil krátkým klusem mezi stromy.

16

Masson s napjatým výrazem ve tváři vytočil číslo velitele policie.
"Co dělají vaši muži?"
"Podařilo se jim zablokovat prchající transvozidlo, ale jeho pasažérům se podařilo uniknout a ještě přitom zapálit policejní vůz. Připravujeme rozsáhlou pátrací akci, ale jistě chápete, že musíme postupovat

diskrétně, abychom nevyděsili návštěvníky."
"Hoďte sebou! Kdyby se jim podařilo dostat se k videofonu, znamenalo by to pro nás katastrofu."
"Vyslal jsem už helijet, aby je lokalizoval."
"V tom hustém porostu je to k ničemu. Musíte je pronásledovat pěšky."
"Mám k dispozici zatím jenom dvanáct mužů."
"Pošlu vám jako posilu mých osm osobních strážců."
Masson zhluboka nabral dech a rychle ze sebe vyrazil:
"Nabízím za každého zlikvidovaného uprchlíka sto tisíc dolsů!"
Výše sumy způsobila, že plukovníkovi Atkinsovi se údivem rozšířily zornice.
"Hned jim to oznámím. Taková částka by je měla jaksepatří stimulovat."
"Informujte mě hodinu po hodině o vývoji situace. Samozřejmě, že na vás při odměňování nezapomenu."
Myrna, usazená v křesle, kouřila nervózně krátký doutník.
"Nechápu, jak se nám mohli vymknout z kontroly. Sama osobně jsem dohlížela na distribuci drogy novým adeptům."
Masson pokrčil rameny.
"Nejspíš už ztratila svou účinnost."
"Na Fergussona ale působila!"
"Teď je nejdůležitější se jich rychle zbavit. Musím trochu popohnat Solaňany, aby si pospíšili. Konec konců i bez majetku Swensonové máme ještě pořádný balík."
***
Uprchlíci postupovali bez zastávky rychlým tempem celé tři hodiny. Začínala je trápit únava. Ray, který se držel vzadu, dohnal rychlým během Marka.
"Pověsilo se na nás dvacet mužů. Policisté i Massonovy gorily. Vytvořili asi kilometr široký řetěz."
"Jak jsou za námi daleko?"
"Asi tak půldruhé hodiny."
Skupinka dorazila na malou mýtinu. Uprostřed ní ležel kmen poraženého stromu obrostlý mechem.
"Čtvrthodinová pauza," oznámil Mark.
Přistoupil ke kmeni a opřel se rukou o vyčnívající pahýl větve. K jeho překvapení se mech odsunul a v dutině se objevil malý bar.
Stejně udiveným přátelům se dostalo vysvětlení.
"Zapomínáme, že jsme stále ještě v areálu parku. Boháči, kteří si sem vyrazí na pěší túru, sice propagují ekologii a panenskou přírodu, ale neradi se zříkají komfortu civilizace. Takže tady pro ně vybudovali takováto milá překvapení, aniž by porušili přírodní prostředí."
Výběr nápojů byl bohatý, takže se všichni občerstvili podle své chuti.
"Odpočiňte si," obrátil se Mark k oběma ženám. "My si tady v okolí trochu pohrajeme."
Bez dalšího vysvětlení zmizel v lesním porostu. Elza popíjela malými doušky. Na tváři se jí objevil náznak úsměvu.
"Vypadá to, jako by vás tahle situace rozveselovala," řekla udiveně Karol.
"Vůbec ne! Jenom jsem si uvědomila, že na této planetě jsem se před léty poprvé setkala s Markem. Byl tady služebně a já si myslela, že se trochu pobavím."
Její úsměv se rozšířil, když dodala:
"První okamžiky našeho setkání byly poněkud, jak bych to řekla, pohnuté. Nejdřív jsem ho pěkně zpolíčkovala, potom on mě málem urazil hlavu a nakonec mne přinutil absolvovat vyčerpávající maratón."
Ukázala na jedno místo opodál a se smíchem pokračovala:
"Právě tady mě jeden z jeho domorodých přátel nechal poprvé, a doufám i naposled v životě, zmrskat přes holé... ehm hýždě. To proto, že jsem se odvážila vzepřít se mužům."
"A vy jste mu to odpustila? Nejste příliš pomstychtivá."
"Došlo k tomu za poněkud zvláštních okolností. Krátce na to jsme se zbraněmi v rukou zaútočili na telekomunikační centrum, museli odrazit útok dvou oddílů pěchoty a skončilo to tak, že jeden robot porouchaný Rayem zdemoloval několik obytných domů a vyhodil do povětří městskou elektrárnu."
Karol vrtěla nevěřícně hlavou.

"Děláte si legraci?"
"Zeptejte se na tuhle historku plukovníka Parkera. Byl to on, kdo nám nakonec zachránil život. Dokáže být docela příjemný, i když na to nevypadá."
Karol se ušklíbla.
"Setkala jsem se s ním jenom jednou a po pravdě řečeno, nemám na to nejlepší vzpomínky."
Jejich tři společníci se v té chvíli objevili na mýtině.
"Jde se dál! Musíme se dostat do skutečného lesa a pak se velkým obloukem vrátíme k městu."
"To je zbytečná ztráta času," protestovala Karol. "Klidně si prchejte dál, ale já musím informovat admirála Neumana."
"Co říkáte, je příliš riskantní," namítl Mark. "Máte šanci jedna k deseti, že se dostanete do telekomunikačního střediska. Nejspíš vás mnohem dřív zabijí. Navíc Ray už odeslal hlášení."
"Na to se nemohu spolehnout. Mám rozkaz udělat všechno pro splnění svého úkolu."
"Vaším prvním úkolem je zůstat naživu," řekl suše Mark. "Je mi líto, ale v tomhle bláznivém nápadu vám budu nucen zabránit."
"Nemáte žádné právo mi něco přikazovat," rozkřičela se Karol rudá zlostí. "Udělám, co budu chtít!"
"Buď rozumná," snažil se ji uklidnit Oliver.
"Nebudu!"
Mark si zhluboka vzdechl.
"Vy jste přesvědčená, že jste se dopustila chyby, když jste se nechala zfetovat a teď to chcete napravit i za cenu vlastního života."
Karol na okamžik zaváhala, ale pak pronesla rozhodným hlasem:
"Chci pomoci při zneškodnění těch kriminálníků. Můj názor se vám nepodaří změnit."
"Dobrá, nedáváte mi na vybranou. Jistě jste si vědoma toho, že Ray nahrává všechno, co vidí. A to včetně včerejšího ceremoniálu v chrámu vyznavačů."
Do tváří Karol se vehnala krev.
"On zaznamenal... úplně všechno... například i mne a Olivera... Elzu a vás?"
"Je dobře vycepovaný, takže mě většinou nesnímá. Ovšem to se netýká ostatních. V duchu si představuji, jak by se asi tvářili vaši kolegové při promítání těch záběrů. Byla jste přitom velice krásná a velice... rozpustilá."
"To byste si nedovolil..."
"Nebuďte si tím tak jistá. Nabízím vám obchod. Vy půjdete s námi a Ray vymaže příslušné záznamy v paměťových krystalech. Dávám vám své slovo."
"To je odporné vydírání!"
"Řekněme spíše seriózní obchodní dohoda."
Karol asi deset sekund horečně uvažovala, ale pak souhlasila.
"Ustupuji vašemu nátlaku, ale vy mě necháte podat hlášení, jakmile se dostaneme k prvnímu videofonu."
"Platí! Teď už ale honem pryč, ztratili jsme spoustu času."
Po několika metrech se mladá žena znovu ozvala: "Předpokládám, že i tento náš rozhovor byl nahrán."
"Není to tak jisté. Ray se musel soustředit na činnost svých detektorů."
"Tyhle mezery v nahrávkách jsou jistě praktické, ale rozhodně nejsou v souladu s předpisy. Co kdybych poradila generálu Khovovi, aby provedl kompletní revizi vašeho přítele?"
"Bylo by to k ničemu a rozhodně by to nezměnilo Rayovu povahu."
***
Pět mužů postupovalo v řadě lesním porostem. Udržovali asi desetimetrové odstupy. Náhle ten, co kráčel na kraji pravého křídla, vyrazil přidušený výkřik a zmizel pod zemí. Jeho soused se rozběhl k místu, kde se mu kolega ztratil z očí a propadl se rovněž.
Ostatní teď už postupovali pomalu a opatrně zkoušeli pevnost půdy před sebou. Narazili na dobře zamaskovaný příkop, hluboký dva metry a táhnoucí se v délce dobrých padesáti metrů. Oba muži, kteří padli do léčky, leželi bezvládně na dně, ale nezdálo se, že by byli nějak vážněji zraněni.
Vytáhli je s námahou z příkopu. Jeden měl zlomený kotník, druhý bolestivě naražená žebra.
Vedoucí oddílu zapnul vysílačku.

"Šéfe, máme dva zraněné."
"Nechtě je na místě, Bene, a pokračujte v pátrání. Uvědomím nemocnici, aby pro ně poslali záchranný helijet."
"Je tady ještě další problém. Příkop, který sloužil jako past, byl vyhlouben dezintegrátorem. My máme jen laserové pistole. Nebylo by rozumnější přenechat tuhle fušku poldům?"
"Jestli je chcete nechat shrábnout odměnu, je to vaše věc, ale nepočítejte s tím, že ode mne uvidíte jediný dols!"
Ben s rozladěným výrazem zavelel znovu k pochodu, poté, co rozmístil muže, kteří se shlukli kolem, znovu do rojnice.
"Mějte oči otevřené! A palte na sebemenší podezřelý stín!"
Ušel sotva dvacet kroků, když zakopl o liánu napnutou v trávě. S klením nabral ztracenou rovnováhu, když vtom se na něho se zlověstným praskáním zřítil nedaleký strom. Muži, kráčející po jeho bocích, se rozprchli jako když do nich střelí a nechali svého šéfa a dalšího kamaráda na holičkách.
Sténajícímu Benovi se po značném úsilí podařilo vyprostit ze záplavy větví a listí, které ho pod sebou pohřbily. Přes čelo se mu táhla rozšklebená krvavá rána. Pomohl vyhrabat zpod zeleného příkrovu jeho druha v neštěstí. Ten měl pravděpodobně zlomené obě nohy.
Ben se chopil vysílačky, která jako zázrakem zůstala bez úhony a rozechvělým hlasem ze sebe vypravil:
"Šéfe... strom... jsem zraněn... ostatní se rozutekli ... rychle, pomozte mi..."
Masson, bez sebe vztekem, málem pěstí rozbil svůj přijímač.
"To se mi snad jenom zdá! Jak mohli za tak krátkou dobu stihnout nalíčit takové pasti?"
Mýma ustaraně, spíš pro sebe, zamumlala:
"Všechny naše nepříjemnosti začaly z příjezdem toho Stonea. Měli jsme se na něho lépe informovat a ne se spolehnout na údaje z burzovního zpravodaje."
"Doufejme, že policie nás ho brzy zbaví."
***
Poručík Orsini si nedůvěřivě prohlížel zelenou stěnu tyčící se proti němu. Pocházel z Milána, kde prošel tvrdou školou dítěte ulice a tahle záplava chlorofylu ho zneklidňovala. Zapnul svou vysílačku.
"Podejte hlášení, poručíku," nařídil strohým hlasem Atkins.
"Jsme na konci parku, plukovníku. Po uprchlících ani stopy."
"Pokračujte v pátrání!"
"Začíná tady velmi hustý les. Můžeme projít metr od nich, aniž bychom je objevili. Navíc za necelou hodinu se setmí a v noci nemůžeme dělat vůbec nic. Pokud nechtějí zdechnout, musí se vrátit do města. Stačí předat jejich popis do všech zařízení. Kdo vlastně jsou ti banditě?"
Atkins si rozpačitě odkašlal:
"Pokračujte v hlídkování! Další rozkazy dostanete později."
S tísnivým pocitem zavolal chrám. Když se Masson dozvěděl o neúspěchu policistů, rozzuřil se k nepříčetnosti.
"Obkličte telekomunikační centrum a vypněte hyperprostorový vysílač. Nezapomeňte zablokovat astroport. Žádná loď nesmí bez důkladné prohlídky odstarovat."
"Takováto opatření nemohu učinit bez oprávnění Direktoria."
"Buďte klidný, budu ho mít během deseti minut."
"Nejspíš si neuvědomujete, že denně odsud odlétá mnoho astronefů. Venusia je vyhledávaným místem a mnoho turistů sem přilétá ve svých soukromých jachtách."
"Nebude to trvat déle než pár hodin. Můžete jim třeba namluvit, že došlo k závadě v navigačním systému astroportu."
"Kdo jsou vůbec ti lidé, které mám zatknout? Letištní policie musí mít jejich podobenky, jinak je neodhalí."
Masson ze sebe s křečovitě staženým obličejem vyrazil:
"Standman, Stone a jeho asistent Johnson, slečny Swensonová a Churchová."
Nešťastný plukovník se zatvářil, jako by se právě dotknul vedení vysokého napětí.
"To je šílenství," koktal přiškrceným hlasem. "Veřejné zatčení nejbohatší ženy Galaxie způsobí obrovský

skandál!"
"Nejste v situaci, abyste si mohl dovolit se mnou diskutovat. Koukejte mne honem poslechnout!"
Když vypnul spojení, obrátil se k Myrně:
"Nemám rád, když se mi události začínají vymykat z rukou. Dej připravit jachtu. Vezmu všechny darovací listiny a mizíme. Solan bude pro vyjednávání bezpečnější místo."
Vytáhl ze zásuvky psacího stolu svazek spisů a vsunul je do kufříku. Vrznutí dveří ho přimělo, aby se otočil. Když spatřil příchozí, překvapením vyjekl.

17

Ve dveřích se tyčil robustní chlapík oblečený do jednoduché astronautské kombinézy. Břidlicově šedá barva jeho pleti dávala tušit solanský původ. Za ním stáli dva mladíci stejné rasy. Co na nich bylo znepokojivé, byl jejich tvrdý pohled a laserové pistole v rukou.
Masonovi se za cenu obrovského úsilí podařilo vyloudit na tváři cosi jako úsměv.
"Pan Ko-Yun, nenapadlo mě, že se s vámi setkám tady. Právě jsem se za vámi chystal na Solan."
Ukázal na příruční kufřík a dodal:
"Tady pro vás mám všechny darovací listiny a smlouvu převádějící majetek z naší sekty do vaší banky. Doufám, že se vám podařilo shromáždit dohodnutou částku."
Ko-Yun přikývl a úsměv odhalil jeho žluté zuby.
"Z důvodů potíží, do kterých jste se dostal, dochází v našich plánech k malé změně."
"Nemám žádné problémy."
Solaňan se znechuceným výrazem potřásl hlavou.
"Nemáte už žádnou zásobu té své drogy. Což znamená, že během dvou, tří týdnů se všichni ti vaši blouznivci proberou k vědomí a poběží si stěžovat k Vesmírné policii."
"Jenže to už bude pozdě! Všechny darovací akty jsou platné a byly zaregistrovány centrálním pozemským počítačem. Jestli dojde k nějaké žalobě, bude se projednávat na Solanu a nevěřím, že by tamější soud vaše nároky zpochybnil."
Z nepřirozeně vyvinutého hradního koše Solaňana se vydral vzdech.
"Zapomněl jste na jednu maličkost. Většina společností a výrobních závodů, jejichž kontrolu mám převzít, má svá sociální sídla na Zemi. V případě právního střetu může vláda přistoupit k opatřením na zachování práva a celý majetek obstavit. Já bych tím přišel i o ten nejmenší zisk. Dávám tedy přednost tomu, aby se raději žádná soudní pře ještě dlouho nekonala. Proto jsem se rozhodl přemístit vyznavače Kaala na Solan. Zítra pro ně přiletí astronef."
"Nač takový spěch? Nic nás netlačí," snažil se oponovat Masson. "Za pár dnů je tady Burke s novou zásilkou drogy, takže budeme mít na několik měsíců klid."
"Lžete! S Burkem jste ztratil již před časem kontakt. Informovala mě o tom vaše rozkošná Myrna."
Masson nedokázal potlačit vztek, který se ho po těchto slovech zmocnil. Udeřil hřbetem ruky dívku do tváře. Když se chystal k dalšímu políčku, suchý hlas Ko-Yuna ho zarazil
"To stačí! Myrna je inteligentní žena, která pochopila, že je pro ni výhodnější spojit se se mnou než s vámi."
"Špinavá děvko!" Nadávka Myrnu rozzuřila.
"Ty hnusná držgrešle! Pořád jsi mluvil o tom, jak shrábneš miliardy, ale mně jsi nikdy neslíbil ani dols! Měla jsem jedinou pochybenou výhodu, že jsem ti musela být po vůli, kdykoliv sis zamanul. Pan Ko-Yun mi nabídl polovinu tvého podílu."
"To nepřipadá v úvahu!" zařval Masson. Uchopil kufřík do náruče a rozječel se: "Musíte dodržet svůj slib! Jestli chcete tyhle papíry a bandu těch cvoků k tomu, musíte mi napřed vyplatit dvě miliardy jako zálohu."
"Dobře víte, že takovou částku u sebe nemohu mít."
"To je váš problém. Nikdo odsud neodejde, dokud nebudu mít svoje peníze."
"Myslel jsem si, že budete rozumnější," zamručel Ko-Yun s otráveným výrazem a udělal nepatrný pohyb rukou.

Na to jeden z mladíků stojících za ním pozvedl svou zbraň. Rudý záblesk udeřil Massona doprostřed čela.
"Ne! To není možné," zaječela Myrna.
"Zavři zobák! Vy dva se tady porozhlédněte. Když narazíte na nějaké vetřelce, zlikvidujte je!"
K smrti vyděšená blondýna zaúpěla:
"Já nechci být zapletená do žádné vraždy... Dejte mi moje peníze a já zmizím co nejdál... Nikdy o mně už neuslyšíte."
"Vyděláš si je na Solanu, pokud ovšem budeš rozumná a hodná."
"Slíbil jste mi přece - ..."
Ze Solaňanova hrdla vyšel cynický smích.
"V tvém věku bys už taky nemusela všemu věřit."
Uchopil ji v pase.
"Přesvědčíme se, jestli máš vůbec nějaký talent."
"Přece nechcete... tady... teď..."
Silné paže ji přitiskly k okraji stolu. Myrna ucítila na svém těle chtivou ruku. Potom ji Ko-Yun zvrátil dozadu a uslyšela praskání švů na svých šatech. Vykřikla, když Solaňan prudkým trhnutím boků překonal poslední překážku.
***
Skupinka pozemšťanů se ukrývala v hustém křovinatém porostu. Elza si třela lýtka.
"Vždycky jsem si myslela, že jsem trénovaná sportovkyně, ale tohle pochodové cvičení je na samé hranici mých možností."
"Čtyřicet kilometrů je docela slušný výkon," usmál se Mark.
"Přesně čtyřicet tři a sedm desetin," opravil ho Ray.
Před nimi se ve vzdálenosti asi pěti set metrů tyčil chrám vyznavačů Kaala. Jeho pozlacená střecha odrážela paprsky zapadajícího slunce.
"Žádné hlídky venku není vidět," poznamenala Karol. "Dokonce ani neopravili dveře, které při našem útěku vyrazil Ray."
"Takže toho využijeme. Tahle svatyně je jediné místo, kde nás policie nebude hledat," ušklíbl se Mark.
"Vyzná se některá z vás uvnitř?"
Obě ženy současně zavrtěly hlavou.
"Z pobytu uvnitř si vůbec nic nepamatujeme."
"Musíme tedy improvizovat. Doufejme, že strážci se za námi stále ještě honí někde po lese."
"Nejméně čtyři z nich teď leží v nemocnici," poznamenal Ray s chladnou logikou.
Android chvíli přejížděl pohledem pozlacenou fasádu.
"Zjevně není nikde ani noha."
"Nezapomeňte, že naším prvním úkolem je zneškodnit Massona. Elzo, ty bys tady měla zůstat."
"To nepřipadá v úvahu! Nechci se nechat zabít prvním horlivým policistou, který půjde kolem. Budu se cítit bezpečnější s tebou a Rayem."
Proti tomu se nedalo nic namítat. Vzdálenost, která je oddělovala od chrámu, překonali rychlým během. Chrámová loď byla osvětlena pouze dvěma lampičkami s věčným světlem. Rychle prošli prázdným sálem. Karol navrhla:
"Co kdybychom se rozdělili do dvou skupin. Já s Oliverem prozkoumáme první patro. Vy jděte rovnou do druhého."
"Dávejte pozor! Můžete narazit na ozbrojené stráže."
Z odpočívadla v prvním patře vedla dlouhá chodba, lemovaná množstvím dveří. Oba mladí lidé postupovali systematicky z místnosti do místnosti. Všechny pokoje byly prázdné.
Náhle se proti nim vynořili dva muži, kteří zjevně vykonávali stejnou činnost. Zareagovali velice rychle, protože Oliver s Karol v mžiku hleděli do ústí laserových pistolí.
"Ruce nahoru, rychle!"
Jeden z nich se obrátil na svého komplice:
"Na vyznavače Kaala nevypadají. Slyšel jsi šéfa, musíme je zlikvidovat."

Oliver ze sebe vyrazil naříkavý vzlyk a postoupil o dva kroky vpřed.
"Nechcete nás zabít, že ne?"
Padl na kolena a se sepjatýma rukama se plazil k dvojici mužů.
"Ušetřte nás, dáme vám všechno co budete chtít."
Bledá Karol, s čelistmi křečovitě sevřenými, procedila skrz zuby.
"Měj trochu hrdosti, ty ubožáku."
Oliver, hluchý k jejím slovům, lezl dál po kolenou a žebronil o milost. Solaňan se dal do zlověstného smíchu:
"Tihle pozemšťané, všichni jsou zbabělci. Jen pojď, popros, no, ještě... Au!"
Větu zakončil bolestivým výkřikem. Oliver prudce vyrazil hlavou vpřed a vzhůru a zasáhl podbřišek svého protivníka. Ten se prudkostí úderu zlomil v pase. Dvě železné ruce ho uchopily za kotníky a on padl na záda. Přitom mu zbraň vylétla z ruky. Neměl čas se zorientovat. Něco příšerně tvrdého dopadlo na jeho krk, rozdrtilo jej a zbavilo přívodu vzduchu do plic.
Zaskočený rychlým sledem událostí ztratil jeho druh několik drahocenných sekund, protože se neodvažoval střílet, aby nezranil svého komplice. Zároveň na okamžik spustil pohled z Karol, která toho bleskově využila. Krok vpřed, akrobatický výskok a podpatky jejích bot se zabořily do Solaňanova žaludku. Ten měl dojem, že ho nakopl divoký kůň. Karol byla okamžitě znovu na nohou. Uchopila zápěstí ruky třímající pažbu zbraně, prudce je zkroutila a trhla. Ozvalo se slyšitelné zapraskání lámané kosti.
Bolestný řev okamžité utichl po úderu malíkovou hranou do šíje. Oliver, ústa od ucha k uchu, sebral obě zbraně a jednu podal mladé ženě. Ta se rovněž uculila.
"Kdyby to záleželo na mně, udělila bych ti výroční cenu za nejlepší herecký výkon. Vážně jsem uvěřila, že jsi se nervově zhroutil."
"Díky za kompliment! Bál jsem se, že nejsem dost přesvědčivý. Pomoz mi je odtáhnout do některého pokoje. Pak budeme pokračovat v naší procházce."
***
Myrna ležela na desce stolu, šaty vykasané až k pasu a vzlykala. Opodál si Ko-Yun zapínal kalhoty a posmíval se.
"Nebyla to žádná sláva, ale nepřestávám doufat, že se mi tě podaří vycepovat podle svých představ."
"Teď, když jste dosáhl svého, odejděte, ale nechte mě tady."
"To nepřipadá v úvahu, holčičko! Nemůžu za sebou nechat živého svědka. Buď půjdeš se mnou, nebo se přidáš k Massonovi," zasmál se Solaňan svému vtipu. "Nemáš na vybranou. Zítra ráno to tady vystěhujeme. Počítám s tebou, že mi pomůžeš doprovodit stádo těch ovcí na astroport."
"Vy jste se zbláznil, přece za sebou nemůžete nechávat hromady mrtvol."
Poznámka Ko-Yuna opět rozveselila.
"S tím si nedělej starosti, moji chlapci to tady po mně uklidí. Vyznají se tady dost dobře. Je tady spousta pustých míst. Ostatně, sama dobře víš, že Masson tady sám nechal zmizet několik těl."
Stěží si stačil uvědomit, že se dveře otvírají, když místnost prořízl ostrý hlas:
"Vesmírná policie, ani hnout!"
Solaňan na okamžik zkameněl. Rychle se však vzpamatoval, když si uvědomil, že příchozí nemá v ruce žádnou zbraň. Bleskovým pohybem vytáhl z kapsy laserovou pistoli. Superplochý model, ale přesný a výkonný.
Neměl však už čas stisknout spoušť, protože Ray zareagoval se svou obvyklou účinností.
"Je mi líto, Marku," vyslal. "Nestačil jsem zamířit na ruku, protože ohrožoval Elzu."
Myrna nevěřícně zírala na tělo Ko-Yuna, ležící necelý metr od Massonovy mrtvoly. Mozek jí vypovídal poslušnost.
"Řeknu všechno... řeknu všechno..."
Mark jí pomohl vstát a zahučel.
"Zítra vás vyšetřovatel vyslechne. Rayi, zamkni ji zatím do pokoje. Potom dokonči prohlídku budovy. Když potkáš Olivera, pošli ho sem."
***

Plukovník Atkins, korpulentní, s kulatým obličejem a rudými tvářemi, seděl za svým psacím stolem. Osušil si čelo orosené potem. Proti němu se tyčila vysoká, štíhlá postava plukovníka Parkera, který ho probodával přísným pohledem. Po jeho levici i pravici stáli v předpisovém postoji dva příslušníci Vesmírné policie v nažehlených černých uniformách.
"Nemáte žádné právo zasahovat na Venusii," řval Atkins, až mu přeskakoval hlas. "Už sama vaše přítomnost tady je jasným porušením diplomatických dohod."
"Plním jenom rozkazy," odpověděl parker mrazivým hlasem. "Slečna Swensonová si před početnými svědky vyžádala naši ochranu."
"Stačilo mi tuto žádost předat a já bych se už postaral o její bezpečnost."
Po zádech mu začala stékat stružka ledového potu, když ho jeho protějšek doplnil:
"A to tak, že byste za ní poslal bandu zabijáků a svým mužům nařídil, aby na uprchlíky stříleli bez výstrahy. Vaše komunikace byla zachycena a nahrána. Okamžité zavolejte všechny policisty a zrušte vydané rozkazy."
Atkins potřásl hlavou, jako by nechtěl připustit svou prohru.
"Zmizte, nebo vás dám zatknout. Dám proti vám zmobilizovat všechny naše ozbrojené síly."
Hrozba Parkerem ani nepohnula. Na jeho rtech se objevil sotva znatelný úsměv.
"Dělejte, jak myslíte! Nicméně musím vás upozornit, že mé plavidlo, bitevní křižník, přistálo na astroportu. Dvě výsadkové brigády se právě vyloďují. Mají k dispozici těžkou výzbroj včetně tanků a helijetů. Obávám se, že jejich zásah by značně narušil klid vašich turistů."
"Direktorium si bude stěžovat na radě Planetární federace."
"S tím příliš nepočítejte. Právě v těchto chvílích jedná s Direktoriem prezident Unie. Požaduje zakázání činnosti sekty vyznavačů Kaaia, zatčení Timothy Massona, jeho předání Zemi, kde bude postaven před soud. Já jsem pověřen realizací těchto požadavků."
Atkins, vědom si úplatků, které falešný Mesiáš štědře poskytoval jeho nadřízeným, se ještě pokusil o poslední zoufalý odpor.
"Direktorium na tyto požadavky nikdy nepřistoupí."
Parkerův úsměv teď byl zcela zřetelný.
"Nepodceňujte našeho prezidenta. V případě přetrvávajícího odporu ze strany Direktoria nehodlá sice zahájit blokádu Venusie, protože mezihvězdná a meziplanetární doprava je svobodná, ale může nařídit prostou kontrolu totožnosti všech cestujících směřujících na Venusii. Vzhledem k tomu, že bohatí cestující oceňují nejvíce právě tuto diskrétnost, vsadím se, že za pár týdnů, ne-li dnů, tady nebudete mít žádného zákazníka."
"Toho byste se neodvážili! Zruinovalo by to všechny zdejší podniky."
Naléhavý signál videofonu přerušil jeho řeč. Na obrazovce se objevila tvář Dave Holdena, současného předsedajícího Direktoria. Měl křečovitě stažené rysy jako někdo, kdo právě absolvoval velice nepříjemné zážitky.
"Atkinsi, jste odvolán ze své funkce. Do jmenování nového velitele policie vás na tomto postu nahradí plukovník Parker."
I když tato novina nebyla zase tak neočekávaná, Atkins po jejím vyslechnutí zůstal jako solný sloup. Jeho obličej se začal jakoby rozpouštět.
"Ale... Ale..." blekotal.
"Okamžitě se podle toho zařiďte!"
Když obrazovka potemněla, Parker ukázal na videofon.
"Sdělte zprávu vašim podřízeným! A hněte sebou, pokud nechcete, abych nezačal prioritně vyšetřovat vaše finanční vztahy s Massonem."
Zkrotlý Atkins stiskl tlačítko videofonu.
"Všem policejním jednotkám! Ruším právě probíhající operaci. Opakuji! Ruším veškeré pátrání po uprchlících. Velitelé útvarů se do jedné hodiny dostaví do generálního štábu, aby převzali rozkazy od nového velitele policie."
"Skvělé," řekl Parker. "Vidíte, že to jde."
Obrátil se k jednomu ze svých podřízených a dodal:

"Poručíku Emersone, dáte plukovníka Atkinse pod přísný dohled. Zavolejte šest mužů, ať to tady obsadí. Během mé nepřítomnosti tady budete zajišťovat stálou službu. Vyšlete také ozbrojené transvozidlo do chrámu. Za deset minut jsem tam také."

18

Plukovník Parker vešel do kanceláře, kde se mezitím sešla pětice pozemšťanů. Doprovázel ho doktor Grick, šéflékař křižníku Orion.
"Váš příchod je hotovým dobrodiním, plukovníku," uvítal ho Mark. "Už jsme pomalu začínali být u konce s dechem."
Skupinka vypadala skutečně dost zuboženě.
"Když byl admirál informován o žádosti slečny Swensonové, okamžitě vydal rozkaz k přímému zásahu. Já byl již předtím pověřen hlídkovat v sousedství tohoto solárního systému. Cesta sem nám proto zabrala pouze několik hodin. Odvedl jste vynikající práci, kapitáne. Neuman byl Rayovým hlášením nadšen."
Stiskli si ruce. Na první pohled banální gesto, které však svědčilo o jejich přátelském vztahu. Oba muži se společně zúčastnili řady akcí a navzájem si několikrát pomohli ze značných nesnází. Jenom zdrženlivá Parkerova povaha způsobila, že jejich vztahy zůstávaly navenek poznamenány chladnou zdvořilostí. Elza se unaveně usmála.
"Vždycky je pro mě potěšením vás vidět, plukovníku."
Karol se postavila do předpisového pozoru a zasalutovala.
"Pohov, poručíku," řekl Parker a v očích mu to ironicky zablýsklo.
Měl stále v paměti jejich minulé setkání, kdy jí byl nucen přísně vyčinit, aby tak chránil Marka. Do místnosti vrazil udýchaný lékař:
"Prohlédl jsem všechny členy sekty. Je mimo jakoukoli pochybnost, že jsou pod vlivem nějakého narkotika, které je uvedlo do stavu podobného hypnóze. Jedná se o látku velice komplikovaného chemického složení a analýza vzorku, který předal Ray, není ještě úplně hotova."
Obrátil se k oběma ženám a pokračoval:
"Vy jste byly rovněž pod vlivem té drogy a pomohla vám protilátka, kterou zatím rovněž studujeme. Než ji s klidným svědomím předepíši ostatním postiženým, potřeboval bych si vás prohlédnout. Pojďte se mnou, prosím, do vedlejší místnosti. Nechal jsem si tam donést příslušné přístroje."
Když lékař s oběma pacientkami vyšli z místnosti, Mark se plukovníka zeptal na osud Myrny.
"Buďte klidný," usmál se Parker, "tahle mladá blondýnka už učinila doznání a zdá se, že je velmi hovorná."
Mark mu podal příruční kufřík a své gesto doprovodil ironickou průpovídkou:
"Svěřuji ho do vaší péče. Dávejte na něj dobrý pozor. Držíte v rukou několik desítek miliard dolsů! Všechny darovací listiny členů sekty Massonovi. Myslím, že oběti budou spokojeny, až dostanou tyto dokumenty zpět. I když se to asi neobejde bez jistých právních komplikací."
Plukovník potěžkal zavazadlo v ruce.
"Je to velice zábavné, držet v rukou, byť jen na chvíli, takové bohatství. Musím uznat, že ten Masson to měl docela dobře promyšlené. A málem mu to vyšlo. Značná část pozemského průmyslu a financí by se tak dostala pod kontrolu Solaňanů."
Vrátil se lékař doprovázený oběma mladými ženami.
"Jsou ve výborném zdravotním stavu, jenom trochu vyčerpané," sděloval. "Dálkové pochody a přespolní běhy jsou vynikající sporty, jenom se to nesmí přehánět."
"Svatá pravda," usmál se Mark, "takže lesní stezky by správně měly být přecpané běhajícími lékaři, což ovšem neodpovídá skutečnosti."
"Znáte to, mezi teorií a praxí bývá často dost velký rozdíl. Teď bych vás ale požádal o váš protilék. Zařídím, aby ho podali našim pacientům."
"Počítejte s tím, že až se proberou z hypnózy, budou dezorientovaní. Mohou se objevit i některé vedlejší příznaky, takže by byla žádoucí přítomnost psychoterapeuta."
Díky za radu," reagoval lékař poněkud odměřeně. "Už jsem přijal nezbytná opatření. Za chvíli tu bude

celý lékařský tým."
"V tom případě, s vaším svolením, se domnívám, že bychom mohli odejít," obrátil se Mark na plukovníka. "Mám pocit, že jsem normální postel neviděl už celou věčnost."
"Určitě si odpočinek zasloužíte. Kde vás v případě potřeby najdu?"
"Měli bychom mít stále ještě rezervované pokoje v hotelu Afrodita, i když jsme se v nich zatím ani neohřáli."
Když Karol váhala s odchodem, Parker řekl:
"Můžete se vzdálit, poručíku. Vaši přátelé se vám určitě postarají o nocleh. Vaše hlášení mi stačí zítra odpoledne."
Mladá žena vojensky pozdravila a s nevinným výrazem dodala:
"Děkuji, plukovníku. Nezapomněla jsem. Písemně a ve dvou vyhotoveních."
***
Mark vyšel z pokoje a tiše za sebou zavřel dveře, protože Elza ještě spala. Bylo už téměř poledne a tak sestoupil do restaurace, aby si dopřál vydatný oběd. Netrvalo dlouho připojil se k němu Ray.
"Vypadá to, že všechno bude zase v pořádku. Jak víš, přenechal jsem svůj pokoj Karol a strávil jsem zbytek noci ve svatyni. Doktoru Crickovi se podařilo probudit spáče bez jakýchkoli problémů, až na zmatek, který potom vypukl. Jakmile přišli sektáři k sobě, spustili děsný křik. Parkerovi dalo hodně práce je uklidnit a rozvézt do různých hotelů."
Vytáhl z kapsy malý váleček a podal ho Markovi.
"Dárek pro Olivera. Nahrávka... ehm dovádění s Karol v chrámu."
Na tázavý pohled Marka vysvětlil:
"Důkladně jsem svatyni prohledal. Masson to měl perfektně zorganizované. Řada zamaskovaných kamer nahrávala scény odehrávající se při orgiích. Nahrávky byly potom archivovány se jménem každého člena sekty."
"Kvůli čemu to dělal?"
"Jakési dvojí jištění, kdyby se snad některé z jeho obětí vrátila paměť dříve, než to bylo vhodné."
"A Elza?" zamumlal stísněně Mark.
"Měla tam také svou složku. Zničil jsem ji."
"Prohlížel jsi ji?"
"Ne!"
Ray položil svou paži na přítelovo rameno.
"Proč přivolávat nepříjemné vzpomínky? Bylo by to pro ni stejně bolestné jako pro tebe. Když se s někým z... partnerů... setká, ani ona ani on si nebudou nic pamatovat. Myslím, že je to tak lepší pro všechny."
Mark se pokusil o nucený úsměv a pak se otřásl, jako by chtěl odehnat dotěrné myšlenky.
"Jako vždy máš pravdu, starý brachu."
Oliverův příchod uvolnil stísněnou armosféru. Objednal si neuvěřitelné množství jídel. Kapacita jeho žaludku Marka vždycky šokovala. Mezi druhým a třetím chodem zdvihl hlavu od talíře.
"Jestli to náhodou nevíš, Marku, musím ti připomenout, že je to moje první jídlo po šestatřiceti hodinách," řekl téměř vyčítavě.
"Kde je Karol?" přešel poznámku Mark.
"Nehnula se ze svého pokoje. Přišel jsem si trochu... popovídat, ale hnala mě ven. Píše svoje hlášení Neumanovi. Podle zmuchlaných a roztrhaných papírů na zemi se zdá, že stylistika není právě její silnou stránkou."
***
Večeře se chýlila ke konci. Elze se opět vrátil její půvab a v šatech protkaných zlatými nitkami vypadala nádherně. Oliverovi se po značném úsilí podařilo přimět Karol, aby se k němu připojila.
"Předala jsem své hlášení vašemu příteli plukovníkovi," sdělovala ironicky. "Nejspíš musel být spokojen, protože zatím mně nerozkázal ho přepracovat. Mám se ale vrátit co nejrychleji na Zemi, abych byla k dispozici admirálovi. Jenomže místo na své lodi mi nenabídl."
S uštěpačným výrazem se obrátila na Marka a dodala:

"Myslím, že musí být zavalitý misogyn a přítomnost ženy na palubě jeho křižníku by nejspíš nepřežil."
"Kdybyste měla zájem," navrhl Mark, "můžete cestovat s námi na Merkuru. Odlétáme zítra ráno. Můžete být klidná, nebudete jedinou ženou na palubě, slečna Swensonová letí s námi."
Policistka neváhala ani na okamžik.
"Děkuji vám. Získám tím spoustu času, protože nejbližší pravidelné spojení na Zemi je až za pět dní."
"Výborně, dohodnuto! Pro zbytek večera vás zvu do kasina. Rayovi ještě zbyla slušná hromádka žetonů, takže bychom jim měli utrhat drápky."
Herna vypadala stejně, jako při jejich minulé návštěvě. Stejný dav, stejná atmosféra nabitá napětím. U vchodu stejný hlouček hezkých dívek. Rusovláska, která měla na svědomí zfetování Fergussona, s sebou při spatření Marka trhla.
Oliver vsunul Karol do dlaně svazek žetonů.
"Můžeš pokoušet štěstí. Já posledně všechno prohrál!"
Chvíli váhala, jakoby uvažovala, jestli jí její povolání dovoluje hrát v kasinu. Oliver jí povzbudivě zašeptal do ucha:
"Tady se s Parkerem určitě nepotkáš. Ani ve snu by ho nenapadlo utrácet peníze v tomhle doupěti neřesti."
"To ráda věřím," zasmála se Karol.
Vybrala si jeden hrací automat a desetkrát za sebou prohrála. Zklamaně se chystala od stroje odejít, ale Ray, který šel právě kolem, jí navrhl, ať zkusí alespoň ještě jednu hru. Nedbale se přitom opřel o bok automatu.
Karol bez přílišného nadšení vsunula nový žeton do štěrbiny. Následovalo známé zvonění a ze stroje se vysypal příval hracích známek. Smála se radostí a posbírala s pomocí Olivera svou výhru.
"Zdá se, že začátečníkům přeje štěstí," komentoval to aspirant.
Náhle, jakoby ho něco napadlo, se zahleděl na Raye, který se s výrazem neviňátka odlepil od stroje a nedbalým krokem se vzdaloval. Karol zachytila jeho pohled a hlavou jí zřejmě bleskla stejná myšlenka. Tváře jí zčervenaly.
"Ty si myslíš, že..."
Oliver okamžitě nasadil přesvědčivý obličej.
"Určitě ne! Jak by mohl mít android v paměti zabudovaný program pro oklamání hracích automatů? Ty máš ale nápady!"
Zdálo se, že ji jeho slova uklidnila, ale v podvědomí tak úplně přesvědčena nebyla.
"U něho člověk nikdy neví," zahuhlala si spíše pro sebe.
Narazili na Marka s Elzou, kteří sice stáli u rulety, ale hra je zjevně příliš nezajímala.
"Pojďme se raději posadit k baru. Ať naše dobrodružství skončí tam, kde začalo," navrhl Mark.
Android v roli číšníka jim obratem přinesl láhev pravé skotské whisky.
"Slečno Swensonová, už chvíli vás hledáme."
Zavolání přimělo Elzu, aby se otočila. Poznala příchozí. Georges Penford byl štíhlý, téměř hubený muž s prošedivělými skráněmi a úzkým knírkem nad horním rtem. Přesná reprodukce pravého britského džentlmena z dob dávno minulých. Michael Coloman byl jeho pravý opak. Malý, obtloustlý, s obličejem jako měsíc v úplňku, ze kterého trčel až nepatřičný orlí nos. Vychytralá očka kontrastovala s dobráckým vzhledem. Oba dva se tvářili dost zaraženě a zmítaly jimi viditelné rozpaky.
"Po našem... ehm... probuzení, nám plukovník Parker vysvětlil situaci. Nebudu skrývat, že jsem ji shledal silně nepříjemnou. Přijmout na zámku ve Skotsku historika, který se zajímá o mé prapředky a probrat se na Venusii jako žebrák je poměrně vážný důvod k šoku."
"A co vy, Michaele, jak vy jste se sem dostal?"
"Obdržel jsem pozvání na cestu a desetidenní bezplatný pobyt zde. Kdo by takovou výhodnou nabídku nevyužil, že?"
"Teď už je to za námi," uzavřel Penford, "ale jistě pochopíte, že taková neplánovaná absence nadělala v mých obchodních záležitostech určitě plno zmatků."
"Nádherný eufemismus," ušklíbl se Coloman. "Takhle dlouhá nepřítomnost mě určitě připraví o celé jmění. Je to skandál, že to Vesmírné policii trvalo tak dlouho, než nás osvobodila. Budu si stěžovat u

admirála Neumana."
Elza, která si všimla, jak se Karol chystá k nevybíravé odpovědi, ji rychle předešla:
"Spíš byste měli poděkovat kapitánu Stoneovi. Ještě pár dní a váš majetek by byl pod kontrolou jedné solanské banky. A je dost nepravděpodobné, že by se vám jej podařilo získat zpět. Posaďte se a dejte si s námi skleničku."
Penford se po několika doušcích opět rozhovořil:
"Jistě chápete, že se chceme co nejrychleji vrátit na Zemi. Bohužel žádný astronef teď není k maní. Dozvěděli jsme se, že vy odlétáte zítra. Takže jsme se vás přišli zeptat, zdali by se na palubě vaší jachty nenašla dvě místa, Elzo."
Mladá žena zavrtěla hlavou, až se jí hnědé kadeře rozlétly.
"Já jsem jenom obyčejný pasažér. Loď patří kapitánu Stoneovi."
"Omluvte naši sklerózu, kapitáne," udělal ztrápený obličej Coloman, "stále zapomínáme, že jste vlastníkem Cosmos Jetu."
"Budete vítanými hosty na palubě Merkura, pánové. Startujeme zítra v osm hodin."
Během této konverzace pokračoval Ray ve své obchůzce jednotlivými sály herny. Jeho pozornost upoutala rusovlasá Marion, zabraná do rozhovoru s dobře stavěným chlapíkem s páskou kolem čela. Něco dívce usilovně vysvětloval a gestikuloval přitom živě rukama. Potom nenápadně bradou ukázal ke stolu, kde seděli pozemšťané. Dívka nakonec přikývla a zamířila naznačeným směrem.
"Mám pro vás velice zajímavé informace a ráda bych vám udělala jistý návrh," pronesla úsečným hlasem.
"Pochybuji, že by nás to mohlo zajímat," odpověděla stejným tónem Elza.
"Jsem přesvědčena, že rychle změníte svůj názor, slečno Swensonová. Žádám pouze o pět minut vaší pozornosti. Tady ale není vhodné místo, protože se jedná o velice diskrétní záležitost. Mohli byste mě následovat do salónku?"
Zavedla pozemšťany, u kterých převládla zvědavost, do malé místnosti sloužící obvykle hosteskám k rozptýlení méně šťastných hráčů. Potom rusovláska vylovila z kapsy svých přiléhavých šatů několik fotografií a postupně je rozdala přítomným. Mark se při pohledu na snímek, který ho zachycoval v pozici nenechávající nikoho na pochybách, co hodlá provádět s Elzou, rozpačitě zašklebil. Jeho přítelkyně zachovala ledový klid, zatímco Karol zrudla jako vlčí mák.
"Předpokládám," ujala se slova Marion, "že byste tyto obrázky rádi získali i s jejich negativy, když už kvůli ničemu, tak proto, aby se neobjevily ve známých pozemských časopisech. Mohu přesvědčit jejich vlastníka, aby vám je za rozumnou cenu přenechal."
Ještě ani nezavřela ústa, když se psychicky ozval Ray:
"Sledoval jsem celou konverzaci. Myslím, že vím, kdo je organizátorem téhle vyděračské akce. Snaž se uhrát trochu času, do deseti minut bych měl tuhle záležitost vyřídit."
Android přistoupil k muži opírajícímu se lokty o barový pult a popíjejícímu drink. Ten se nadzvedl na stoličce, když mu ocelová ruka obemknula biceps. Do ucha mu pronikl ironický hlas:
"Máte na čele dost ošklivou ránu. Nespadl vám náhodou na hlavu strom? Ale ne! Žádný skandál, nebo sem místní poldové přivedou Vesmírnou policii a ta se vás může zeptat na vaše vztahy s Massonem."
Muž se nechal vyvléci ven ze sálu. Když se dostali do stínu, Ray pokračoval:
"A teď mi rychle dejte všechny fotografie!"
"O čem to mluvíte?"
Tlak na sval zesílil tak, že muž vykřikl bolestí.
"Jestli budeš dělat problémy, zlomím ti ruku... pro začátek."
"Budete toho všichni litovat! Jestli se odsud do hodiny nevrátím, moji přátelé předají snímky televizním společnostem."
"Asi moc čteš detektivky," ušklíbl se Ray. "Nevěřím ti ani slovo. Jsi obyčejný chudinka, který pracuje na vlastní pěst. Tak co, bude to?"
Vzrůstající bolest připravila Bena málem o vědomí. Téměř vykřikl.
"V kapse!"
Ray vytáhl bílou obálku. Rychle přelétl očima její obsah. Bylo tam deset snímků.
"Jak ses k tomu dostal?"

"Věděl jsem, že Masson všechny orgie natáčí. Včera jsem se zmocnil některých nahrávek a udělal z nich fotografie. Tušil jsem, že až bude chtít zmizet, vykašle se na nás. Tak jsem se chtěl trochu pojistit a opatřit si pár dolsů. Říkal jsem si, že boháči mívají obvykle strach ze skandálu."
"Tihle ne! Máš smůlu, špatně jsi si vybral. A teď zmiz! Tvůj šéf už se smaží v pekle a místní poldové, aby si trochu napravili reputaci, hledají jeho komplice."
***
Penford si s nelíčeným zájmem prohlížel fotografii, kterou mu zrzka podala.
"Vskutku šokující," vzdychl si, "jenom škoda, že si na nic nepamatuji."
Coloman, postrádající jemnou ironii svého přítele, vyštěkl:
"Dejte to pryč, nezajímá mě to!"
"Pokud jde o mne, koupím od vás ten snímek, řekněme za deset dolsů. Ale pod podmínkou, že mně uděláte zvětšeninu. Pověsím si ji potom mezi portréty svých předků na zámku ve starém, dobrém Skotsku. A hned vedle obrazu své praprababičky. Byla prý strašné prudérní a určitě se bude obracet v hrobě."
"Já nabízím pět dolsů," ozval se Oliver. "Bude to skvělá reklama pro případné návštěvnice mého bytu."
Dívka, vyvedená z míry neočekávanými reakcemi, pronesla takřka plačtivým hlasem:
"Buďte rozumní! Pomyslete na skandál... Zvláště dámy."
V tom okamžiku vstoupil do místnosti Ray. Na nenápadný pokyn Marka zamířil k Marion.
"Vydírání je velice odporný čin, který si zasluhuje potrestání."
Přehnul rusovlásku bleskovým hmatem přes koleno a vyplatil jí dvacet ran dlaní na její vyvinuté pozadí. Potom ji nechal sklouznout na koberec. Rychle vyskočila a s bolestivou grimasou si třela postižená místa. Otočila se přitom k oběma ženám a rozječela se.
"Nechaly jste ho, aby mě zbil! Toho budete litovat! Vaše fotografie se objeví ve všech novinách."
Ray jí strčil pod nos napěchovanou obálku a ušklíbl se:
"To by si je musel tvůj přítel lépe hlídat."
Elza suše prohlásila:
"Kdyby bylo na mně, nezůstalo by jen u naplácání zadku holou rukou, ale doporučila bych pořádné důtky, abyste se alespoň měsíc nemohla posadit!"
"Půjdu si stěžovat na policii," křičela Marion, vzteky bez sebe.
"To můžete třeba hned," řekla Karol. "Jsem důstojníkem Vesmírné policie. Myslím, že žádný soud by vás za vydírání nepochválil. Máte vlastně obrovské štěstí, že jste z toho vyvázla takhle lehce."
Pozemšťané vyšli z místnosti a zanechali zhroucenou rusovlásku jejím úvahám. Když se vraceli do hotelu, Ray, který zůstal o něco zpět, spatřil hnědovlasou Nancy. Ta, když ho poznala, leknutím poskočila.
"Já... neudělala jsem nic špatného..."
"Něco mi dlužíš! Malé odškodnění."
"Ale já jsem ještě ve službě."
"Jdeme, jsou tady takové malé salónky, zařízené právě pro to, co mám v úmyslu dělat. Představ si, že jsem bohatý zákazník, který právě přišel o velké peníze a potřebuje trochu utěšit."
Brunetka, neschopná slova, se nechala poslušně odvést.

19

Merkur už několik hodin putoval subprostorem. Mark podřimoval v křesle druhého pilota a čekal, až přijde čas večeře, na kterou pozval Elzu i ostatní spolucestující.
"Kde je Oliver?" obrátil se na Raye.
"Tráví menší siestu ve své kajutě. Mám dokonce dojem, že se mu podařilo přesvědčit Karol, aby mu při tom dělala společnost."
"Jen ať to využije. Při naší poslední misi se mu hned po návratu na Zemi ztratila z očí."
Ozval se signál videorádia. Mark ukazováčkem stiskl spínač. Obrazovku zaplnil obličej admirála Neumana. Na rtech mu, proti jeho zvyku, pohrával jemný úsměv.
"Chtěl bych vás informovat o posledním vývoji situace v naší záležitosti. Plukovník Parker mi poslal

celkové hlášení. Všechny Massonovy oběti jsou již mimo vliv drogy a zřejmě získají brzy zpět všechen svůj majetek. Je velice nepravděpodobné, že by se někdo prohlásil za Massonova dědice."
"A co úřady na Venusii?"
"Jsou mimořádně kooperativní. Všichni tam mají enormní zájem, aby se celá aféra ututlala a oni se tak vyhnuli skandálu, který by je připravil o klientelu. Smrt Massona a jeho společníka jim přišla velice vhod. Kdyby to šlo, nejspíš by Rayovi za jeho iniciativní akci udělili vyznamenání."
"Jenom nás chránil, nic víc!"
"Justiční počítač došel ke stejnému závěru. Při přehrávání dialogu Raye s těmi dvěma zabijáky se jeho elektronické obvody přímo tetelily blahem. Byl to exemplární příklad chování agenta v akci."
Admirálův úsměv se ještě rozšířil.
"Vždycky jsem tvrdil, že Ray je zcela výjimečný android. Dokonce zvládl i takovou lidskou vlastnost, jako je pokrytectví! Obdržel jsem i hlášení poručíka Churchové. Je pochopitelné, že si nic ze svého pobytu ve svatyni vyznavačů Kaala nepamatuje. A děkuji vám, že jste jí rozmluvil tu zoufalou akci, do které se chtěla pustit. Není lehké ji přimět, aby změnila názor."
Markovi se podařilo udržet nezúčastněný výraz, když si vzpomněl, jakou metodu k tomu použil.
"Podařilo se mi nejspíš najít přesvědčivé argumenty."
"Je ještě trochu impulsivní, ale věřím, že se z ní stane výborný důstojník. Hovořil jsem i s generálem Khovem."
S téměř nepostřehnutelnými rozpaky dodal:
"...ale on přes mé naléhání odmítá odečíst dobu této mise od vaší řádné dovolené. Tvrdí, že pobyt na Venusii není práce, ale rekreace."
"Doufám," zavrčel Mark, "že stejný názor nebudou zastávat i ve vaší účtárně. Ray právě připravuje vyúčtování mých výdajů."
"Nemějte obavy, vyřídíme to co nejrychleji. A ještě jednou děkuji, kapitáne."
Když spojení skončilo, Ray zabručel.
"Neraduj se příliš brzy! Znám tyhle úředníky moc dobře. Pro ně rychle znamená za rok či za dva."
"Nebuď takový pesimista. Kromě toho je mi známo, že sis ponechal část naší nepříliš poctivé výhry v ruletě."
"Představitelé Venusie nám dluží o moc víc."
"A co Nancy?"
"Myslím, že jsem se o ni slušně postaral. Kromě trochu únavy si na způsob mého potrestání nemůže stěžovat."
"Pýcha předchází pád, pamatuj si to. Myslím, že je čas připojit se k našim spolucestujícím."
V místnosti sloužící jako lodní salón právě Penford navrhoval Elze a Colomanovi:
"Ochutnejte tuhle skotskou. Je vynikající, vyrábím ji totiž já."
"Je z vaší poslední zásilky," vmísil se do hovoru Mark. "Bohužel, moje zásoby se citelně ztenčily."
Penford přičichl ke sklenici s hnědavou tekutinou a odpověděl:
"Musím uznat, že děláte téhle mé značce výbornou reklamu. Proto jsem se rozhodl, že příště si budete moci v naší palírně objednat zdarma jakékoli množství pro svou vlastní potřebu. Bude to jednodušší než myslet stále na to, kdy vám zase poslat pravidelnou zásilku. Jakmile se vrátíme na Zemi, vydám příslušné pokyny."
Elza s úsměvem pokývla hlavou.
"Výborně, George, jste skutečný džentlmen. A co vy, Michaeli, co hodláte nabídnout našemu hostiteli jako kompenzaci?"
Coloman se zasmušil. Bylo vidět, že usilovně přemýšlí.
"Se mnou na palubě nebo beze mne, budou cestovní náklady astronefu stejné. Tahle moje nerozvážná výprava na Venusii mě určité připraví o spoustu peněz a tak jistě pochopíte, že nemohu nabízet kdovíjaké dary."
S hlubokým, takřka bolestným povzdechem po krátkém odmlčení dodal:
"Marku, nabízím vám doplnění vašich potravinových distributorů... s desetiprocentní slevou ve srovnání s maloobchodními cenami."

Nechápavě se rozhlédl, když zúčastnění na jeho slova reagovali bouřlivým smíchem. Poněkud vyvedený z míry se obrátil na Elzu:
"A co mu nabídnete vy, Elzo?"
Dříve než mu mohla dojít dvojsmyslnost jeho otázky, Mark odpověděl:
"Máme se slečnou Swensonovou takové trochu zvláštní ujednání. Ona spravuje mé jmění a já jí za to občas zachráním život."

20

Karol nahá a se zmáčenými vlasy vyšla ze sprchového koutu. Hned po návratu na Zemi se přesunula do svého skromného bytu v předměstské čtvrti New Yorku. Její plat poručíka jí neumožňoval dopřát si bydlení v centru města. Zvuk domovního zvonku ji přiměl, aby na sebe navlékla župan. Kdo to může otravovat v osm hodin večer? Nikoho nečekala.
První, co spatřila v otevřených dveřích, byl obrovský pugét květin. Mezi stonky probleskovala usměvavá tvář.
"Aspirant Standman, co tady děláte? A hlavně, jak jste získal moji adresu?"
"Dalo to dost práce, ale podařilo se mi přesvědčit sekretářku plukovníka Stilla."
"To od ní byla chyba a porušení služebních předpisů. Co je účelem vaší návštěvy v tuto nezvyklou hodinu?"
"Když mě pustíš dovnitř, mohl bych někam odložit tuto poněkud rozměrnější kytici."
Po krátkém zaváhám mu uvolnila cestu.
"Můžete ji položit na stůl," řekla odměřeně.
Udělal, co řekla a ukázal na pohovku.
"Mohu se posadit?"
"Ne... vlastně ano, pokud mi prozradíte důvod vaší návštěvy."
"Přišel jsem ti sdělit, že Ray, tak jak bylo dohodnuto, vymazal ze svých paměťových krystalů všechny záběry z tvého pobytu v chrámu uctívačů."
Podal mladé ženě malou kazetu, zabalenou do průhledného plastu. Na štítku bylo vytištěno: Poručík Churchová.
"To je páska natočená Massonem od tvého příchodu do svatyně. Ray ji zabavil při své obhlídce chrámu. Myslel si, že by bylo zbytečné, aby se o její existenci dozvěděli tvoji kolegové."
Karol nastavila dlaň. Zastřeným hlasem, aniž by si uvědomila, že se vrátila k tykání, se zeptala:
"Přehrál sis to?"
"Ne! Ani já, ani Ray. Myslím, že bys to měla zničit a nesnažit se zjistit, co se tam na Venusii vlastně odehrávalo."
"Děkuji, Olivere. Dáš si skleničku?"
"Velice rád."
Vyndala z příručního baru láhev a dvě sklenky.
"Budeš se muset spokojit s tímhle pitím. Nestýkám se s milionáři a vlastníky lihovarů ve Skotsku, jako tvůj přítel Mark."
"Pokud jde o Marka," ozval se Oliver s nosem ponořeným do sklenice, "půjčil mi svou horskou chatu. Napadlo mě, že bys možná měla chuť změnit na čas povětří."
Karol si ho změřila přísným pohledem.
"Snad si, aspirante, nemyslíte, že..."
Zvuk videofonu ji přerušil v půli věty. Mladá žena vyskočila, když na obrazovce uviděla admirála Neumana.
"Poručíku Churchová, mám pro vás nový úkol."
Téměř nepostřehnutelné jiskřičky v jinak chladném pohledu admirála způsobily, že Karol se nastražila.
"Podle rozkazu, admirále."
"Je vám známo, že jsem byl nucen si od S.D.P.P. vyžádat na minulou akci dva její agenty, z nichž jeden byl aspirant Standman. Těmhle hochům chybí tvrdý výcvik důstojníků Vesmírné policie. Řekl bych, že

jsou ještě psychicky i fyzicky ne zcela vyzrálí. Chci, aby se Standman během jednoho týdne dostal do patřičné kondice. Svěřuji vám tedy jeho výcvik a doufám, že nebudu muset od generála Khova vyslechnout nějaké výčitky. Spoléhám na vás."
Admirál ukončil spojení a zanechal konsternovanou Karol před ztemnělou obrazovkou. Až po několika sekundách vjel do mladé ženy vztek.
"On si ze mně dělá blázny! Mám dělat nějakou ošetřovatelku nebo chůvu..."
Oliver, sedící s nohama pohodlně nataženýma před sebe, se tvářil překvapeně a snad až příliš nevinně.
Karolina zlost ještě vzrostla. S rozpálenými tvářemi a s očima metajícíma blesky se rozkřičela:
"To je komplot! Když jsi sem přišel, dobře jsi věděl, že admirál zavolá. Okamžitě se přiznej a nelži!"
Ve svém spravedlivém rozhořčení si nevšimla, že se jí rozvázala šňůra od županu a odhalila tak dokonalou anatomii jejího těla. Oliver nemohl zjevně od této podívané odtrhnout zraky.
"Řekl bych spíš, že jsem v to doufal. Když mě admirál pověřil, abych tě na Venusii vyhledal, dříve než jsem úkol přijal, jsem nadhodil, že v případě úspěchu by ti měl povolit alespoň týdenní dovolenou v mé společnosti. Nenapadlo mě, že si na to vzpomene."
"Admirál nikdy na nic nezapomíná," zavrčela o poznání smířlivějším tónem.
Její zlost opadla tak rychle, jako se dostavila. Mlčky si Olivera prohlížela.
"Neuman měl pravdu. Nevypadáš dobře. Zítra odjedeme na hory. Čerstvý vzduch a trocha fyzické námahy ti jenom prospějí."
Uchopila ho za ruku a přinutila ho vstát.
"Abys zítra dobře snášel cestu, musíš jít brzy spát." Postrkujíc ho k ložnici, dodala přísně: "Slyšel jsi mého nadřízeného. Mám za úkol dostat tě do formy. Tak rychle do postele."